800

Linda David

CHEMAREA DEȘERTULUI

Colecția

EL ȘI EA

ALCRIS

Linda David

Chemarea deșertului

Traducerea şi adaptarea în limba română de:
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS
1994
ISBN: 978-973-580-504-3

LINDA DAVID
To Marry a Stranger

Capitolul 1

Faţa feţei care stătea pe terasa hotelului uitându-se la stele, era extrem de îngândurată. Rochia de seară pe care o purta atrăgea imediat atenţia prin culoare şi eleganţă, dar tânăra părea să nu ia în seamă muzica plină de romantism, care umplea aerul înmiresmat de florile de iasomie.

Acesta era misteriosul Orient, se gândi ea, despre care tatăl ei îi vorbise adeseori şi unde sperase să vină împreună. Mâine dimineaţă va pleca singură la Oaza Fadnei, unde părintele său trăise ani de zile şi unde pictase acele apusuri de soare care-i aduseseră faima. Tablourile acelea o impresionaseră profund încă din anii de şcoală, aşa că îşi pusese în gând să vadă mirificele locuri cu ochii ei.

— Vom merge într-o zi acolo, Lorna, îi promisese tatăl său cu ceva timp în urmă. Imediat ce voi fi apt să suport călătoria, ne vom duce să trăim o vreme în deşert.

În ultimul voiaj, contactase însă o boală care-i slăbise sistemul imunitar şi Lorna îl îngrijise cu toată atenţia, la Paris, timp de un an de zile. Cu toate acestea, Peter Morel se simţise din ce în ce mai rău, şi în cele din urmă fiica sa rămăsese singură pe lume. Era adevărat că-i lăsase o mare avere – picturile semnate Morel se vindeau ca pâinea caldă – dar durerea de a-şi fi pierdut tatăl atât de curând, nu putea fi alinată de nimic.

Încă îl mai vedea cu ochii minţii, pictând la şevaletul lui, zâmbind uşor sau făcând câte o schiţă rapidă în carneţel, în timp ce se plimbau împreună pe străzile Parisului.

Lorna oftă, şi întoarse capul spre capătul terasei, de unde se auziră nişte paşi hotărâţi, de bărbat.

Impacientată, coborî în fugă scările care duceau în grădină. Paşii însă o urmăriră cu insistenţă.

— Hei, Lorna, spuse bărbatul, râzând. Mi-ai promis un dans.

Muzica se înteţi din ce în ce, iar prin ferestrele deschise se auzeau discuţiile şi râsetele vesele ale tinerilor dinăuntru.

De aceea, nu putea să nu se întrebe de ce stăruia Rodney Grant atât de mult să danseze cu ea, când erau o mulţime de fete frumoase acolo, pe care le-ar fi putut invita fără nicio problemă.

— Nu-mi place să dansez, răspunse Lorna cu răceală. Prefer să stau afară şi să mă uit la stelele care par aici atât de aproape, încât am impresia că ajunge să întind mâna ca să le ating.

— Din păcate, nu e aşa, spuse domnul Grant pe un ton prozaic, care o enervase întotdeauna la el. Ar fi mult mai bine dacă ai fi mai atentă la ceea ce poţi realiza, continuă el râzând răguşit.

— Da… Mi-ai mai spus… Adică să mă căsătoresc, să fac copii şi să fiu copleşită de grijile legate de o viaţă casnică.

— Ai o viziune foarte stranie despre căsătorie. Nu e întotdeauna aşa. Niciun bărbat care s-ar căsători cu tine n-ar fi în stare să te înhame la treburile gospodăreşti. Eşti prea frumoasă pentru a fi supusă unor corvezi de acest fel.

Lorna era o fată înaltă şi subţire, cu un păr auriu bogat şi ochi albaştri, strălucitori, dar în anii de şcoală nimeni nu făcuse caz de frumuseţea ei. Astfel, fu foarte surprinsă când constată, în ultima vreme, că bărbaţii o considerau extrem de

atractivă. Ea nu-şi dorea decât să fie sănătoasă şi să poată călări un cal fără căpăstru.

Brusc, de undeva din noapte se auzi sunetul unui flaut, în contrast deosebit de puternic cu muzica de dans care răzbătea în continuare, din ce în ce mai tare prin ferestrele deschise ale clădirii.

— Oare cine cântă atât de frumos la acel flaut? spuse ea uitându-se spre locul de unde se auzeau sunetele atât de duioase.

— Probabil unul dintre grădinari, răspunse Rodney.

— Hai să mergem să-l găsim pe acest... Pan arab, spuse ea, rugătoare.

— Ah, eşti o fată căreia nu i se poate refuza nimic, răspunse el şi o conduse pe aleea străjuită de palmieri.

— Oh, spuse Lorna inspirând cu nesaţ aerul parfumat. Poţi trage acest aer în plămâni şi să nu fii cuprins de dorul de aventură?

— La ce te referi, mai exact? Adevărul e că devin şi eu romantic, plimbându-mă cu tine într-un decor ca acesta.

— Dar eu nu sunt genul romantic, replică Lorna. Sau nu în sensul în care crezi tu.

— Ai flirtat vreodată cu un bărbat? E minunat să flirtezi, Lorna, şi eu pot fi un profesor foarte bun în acest domeniu, surâse el, făcându-i cu ochiul.

— N-ar trebui să mă priveşti ca pe o fetiţă neştiutoare, domnule Grant. Spre deosebire de alte fete şi femei din acest hotel, eu nu sunt aici pentru a încerca să-mi găsesc un bărbat.

— Nu-mi spune că ai venit doar să vezi deşertul!

— Nu vi se pare că deşertul e un loc deosebit de misterios şi de interesant? îl întrebă ea, după care îşi îndreptă din nou

atenţia spre sunetul flautului.

Ar fi vrut ca acum să nu vorbească nimic cu nimeni, ca să asculte muzica aceea divină, dar era mult prea politicoasă pentru a-i putea spune domnului Grant că nu era interesată de discuţia cu el.

— Poate ar trebui să te întorci în sala de bal, domnule Grant, îi sugeră ea după o ezitare. Dumitale îţi place să dansezi.

— Cum să te las singură printre aceşti copaci?

— Oricum, mâine voi fi neînsoţită în deşert, râse ea amuzată.

— Nu poţi vorbi serios, îi spuse el luând-o de mână, dar Lorna se retrase imediat.

Nu o mai atinsese niciodată un bărbat. Cunoscuse doar atingerea părintească a tatălui ei până atunci şi nici pe a lui foarte des, pentru că îşi trăise viaţa departe de ea mai tot timpul.

Mama sa murise de atâta timp încât nu-şi mai putea aduce aminte mângâierile ei, iar la şcoala de maici pe care o urmase, regimul fusese întotdeauna extrem de rece şi de sever.

— După ce-ţi vei termina studiile, îi spusese adeseori tatăl ei, vom străbate lumea împreună.

Fusese un vis care-i luminase toată adolescenţa, dar din păcate nu se realizase.

— Sunt în căutarea unui cal bun, spuse Lorna, pentru că am de gând să străbat bună parte din acest deşert.

— Ar trebui să-mi permiţi să te însoţesc, replică domnul Grant cu seriozitate. O fată ca tine nu poate pleca singură în deşert.

— Ah, nu cred în poveştile cu arabi care prind fete şi le închid în haremul lor. Tatăl meu a trăit multă vreme în deşert şi i-a cunoscut bine pe beduini. Cu toţii preferă femeile din neamul lor. Pe europene le consideră prea destrăbălate.

— Beduinii îi răpesc pe străini pentru a le lua banii. De asta ai auzit?

— Atunci, vor fi foarte dezamăgiţi, dacă mă vor răpi pentru asta. Nu sunt bogată, deşi dacă aş vinde picturile rămase de la tatăl meu, aş putea trăi în lux.

Cum sunetul flautului se auzi de astă dată mult mai aproape, Lorna se întrerupse şi se uită cu atenţie printre copaci. După câteva clipe, observă la câţiva paşi de ei un arab care-i privea cu un interes deosebit. Gluga hainei lui îi cădea aproape în întregime peste ochi, dar ţinea flautul în mâini cu o grijă deosebită. Expresia îi era însă atât de stranie, încât Lorna strânse pumnii până simţi unghiile intrându-i în carne.

Arabul îşi puse flautul în buzunarul hainei cu falduri mari şi-i salută cu obişnuitul „Salaam”

— M-aţi căutat pentru a vă spune ce noroc veţi avea în deşert? întrebă arabul în franceză, limbă pe care Lorna o stăpânea foarte bine. V-am văzut astăzi în bazar şi am fost sigur că ne vom întâlni din nou în această grădină, adăugă străinul măsurând-o pe tânăra englezoaică din cap până-n picioare. Cred că aţi venit să căutaţi ceva anume pe Tărâmul valurilor, continuă el apoi privind-o pe Lorna drept în faţă.

Fata îl cercetă fascinată, dar Rodney îi şopti la ureche, cu fermitate:

— Ai grijă, nu-ţi cheltui banii cu acest şarlatan bătrân, Lorna.

Arabul vârî mâna în buzunar şi scoase de acolo un pumn

de nisip, pe care-l vărsă imediat pe alee.

— Aş vrea să împrăştiaţi acum nisipul, dar încet, spuse ghicitorul cu o expresie ciudată, adresându-se tinerei fete.

Lorna se lăsă într-un genunchi şi făcu ce i se ceruse.

Cu galanteria instinctivă a oamenilor deşertului, bătrânul îşi desfăşură basmaua de pe cap şi i-o înmână Lornei, cu un gest prin care-i sugera să-şi pună genunchiul pe ea.

— Mulţumesc, spuse Lorna în franceză, supunându-se, după care răsfiră nisipul cu degetele tremurându-i de emoţie, ignorând murmurele nemulţumite ale însoţitorului ei.

Apoi, aşteptă cu sufletul la gură ca bărbatul să desluşească formele pe care le desenase ea.

— Mektub, murmură arabul... Văd o casă situată în pustiu, la capătul deşertului, unde încep tufişurile răzleţe... Casa are pe pereţi flori agăţătoare... E scris să ajungeţi acolo, deşi o să aveţi nişte probleme.

— Deci, să nu merg în deşert? întrebă Lorna într-o doară.

— E în destinul dumneavoastră să mergeţi, răspunse arabul privind-o cu ochii lui întunecaţi şi uşor adumbriţi. Vă va însoţi un bărbat brunet.

Lorna zâmbi, uitându-se spre părul roşcat al domnului Grant.

— Deci, nu dumneata mă vei conduce, spuse ea râzând încet.

— De ce? Ce ţi-a îndrugat şarlatanul ăsta?

— Nu înţelegi franceza?

— Am fost preocupat să învăţ cât mai bine limba mea maternă. Nu m-au interesat altele.

— Arabul mi-a spus că voi pleca în deşert şi că voi fi însoţită de un bărbat cu părul negru.

— Ce aiureală! Dă-i o monedă şi să ne întoarcem în sala de dans, Lorna.

— Nu încă. Vreau să mai aud ce îmi spune. O fi o aiureală, dar e amuzant.

În timpul acesta, divinatorul continuă să cerceteze nisipul cu ochii îngustaţi.

— Cine e acest bărbat cu păr negru? îl cunosc deja, sau îl voi cunoaşte în deşert?

— Să nu uităm niciodată persoanele pe care le întâlnim în visele noastre, răspunse ghicitorul.

— Mă tem că n-am visat niciodată la bărbaţi bruneţi şi periculoşi, replică ea râzând. Poţi să-mi spui ceva mai interesant?

— Nu sunteţi interesată de acest bărbat care e în visele dumneavoastră cele mai secrete? o întrebă el cu o strălucire ciudată în ochi.

Lorna împrăştie nisipul cu putere, după care spuse, încruntată.

— Gata… Am alungat brunetul din calea mea.

— Nu, spuse arabul şi-i sugeră să se uite pe tivul rochiei, care se acoperise de nisip. Singurul mod de a scăpa de el e să vă întoarceţi acasă. Cât timp veţi rămâne în deşert, acest bărbat vă va urmări şi-n gaură de şarpe, până când veţi ajunge ca firele de nisip care stau acum pe rochia dumneavoastră.

Lorna încetă brusc să zâmbească şi-şi scutură repede nisipul de pe tivul rochiei. Apoi, cu degetele tremurându-i de teamă, scoase din poşetuţa de seară o monedă şi i-o înmână bătrânului. Acesta o vârî grăbit în buzunarul hainei şi se îndepărtă murmurând un „Salaam” înăbuşit.

— Mi-a stricat toată seara, spuse ea încet şi, întorcându-

se spre Rodney Grant, îi sugeră să se întoarcă în sala de dans.

O jumătate de oră mai târziu, erau împreună pe ringul din vasta sală, mişcându-se lent în ritmul muzicii romantice.

— Eşti o dansatoare excelentă, îi murmură Rodney la ureche, deşi ai susţinut mai devreme că nu-ţi place să dansezi.

— Prefer să călăresc, replică ea zâmbind. Nimic nu se compară cu un galop pe un cal bun, deşi habar n-am dacă voi avea ocazia să fac acest lucru prea curând.

În acel moment, muzica încetă şi cineva anunţă sfârşitul seratei.

Lorna se îndreptă grăbită spre uşă, urmată îndeaproape de domnul Grant.

— Noapte bună, spuse Lorna surâzând. Mâine dimineaţă mă voi trezi devreme, aşa că trebuie să mă duc la culcare.

— Nu ţi-a trecut cheful să pleci în deşert?

— Deloc. De ce mi-aş fi schimbat planurile?

— Din cauza celor spuse de ghicitor, răspunse el, ajutând-o să coboare scările. Voi veni cu tine. E prea periculos să mergi de una singură.

— Dar vreau să mă duc singură, de ce nu înţelegi? Nu-mi mai sta în cale, adăugă ea apoi, cu o privire rece.

— Vrei să spui că prezenţa mea te-a deranjat până acum? o întrebă Rodney ridicându-şi sprâncenele. Faci parte dintre acele femei frigide care preferă să fie singure, decât în compania unui bărbat?

— Da, sunt… un lup singuratic, recunoscu Lorna râzând încet. Îmi pare rău, dar ţi-am spus deja că nu sunt aici pentru a-mi căuta un bărbat cu care să mă distrez în sezonul turistic. E foarte drăguţ din partea ta că te-ai oferit să mă protejezi, dar nu sunt o creatură neajutorată, ca Dolly Featherton…

— Ai grijă de tine, Lorna, răspunse el măsurându-i statura cu forme armonioase. Dacă eşti de gheaţă, deşertul te va topi în mod sigur.

Lorna izbucni în râs, dar nu mai spuse nimic, pentru că în acel moment familia Featherton apăru în capul scărilor.

Lorna o antipatizase din primul moment pe planturoasa Dolly, cu părul ei oxigenat şi buzele rujate violent, aşa că se grăbi să-şi ia la revedere de la Rodney.

Imediat ce ajunse în camera ei, aprinse lumina şi se duse direct la oglindă.

Rodney avusese dreptate să insinueze că era o femeie rece. Dar asta pentru că nu-i plăcea să flirteze şi pentru că bărbaţii pe care-i întâlnise până atunci fuseseră departe de idealul ei. Mult prea prozaici şi lipsiţi de imaginaţie.

Domnul Grant, de pildă, reflectă ea apoi continuând să studieze imaginea reflectată în oglindă, se oferise s-o însoţească, dar era sigură că o făcuse doar din politeţe. De fapt, îi plăcea mult mai mult să stea la piscina hotelului, înconjurat de toate acele femei sofisticate. Nu era genul capabil să simtă chemarea deşertului.

Lorna se pregăti apoi de culcare, dar stătu multă vreme în pat, gândindu-se la frumuseţea nisipului pe care tatăl ei îl pictase adeseori şi despre care-i spusese că arată ca un văl ondulat de aur, imens şi strălucitor.

— E un loc fierbinte şi crud, îi mai spusese el, dar de o frumuseţe incontestabilă pentru cine are ochi să observe acest lucru.

Apoi se gândi la bărbatul despre care ghicitorul îi spusese că-l va întâlni în casa din oaza de la marginea deşertului şi un fior rece îi traversă tot spatele. Pe urmă, ca o fetiţă care se

teme de întuneric, îşi trase pilota peste cap şi adormi.

Îmbrăcată toată în alb, cu o pălărie imensă de soare, Lorna părăsi a doua zi dimineaţă hotelul.

Când văzu calul adus de Ahmet, arabul pe care-l rugase s-o ajute în această privinţă, tânăra îşi simţi inima bătându-i în piept cu putere.

— Salaam aleikum, îi spuse ea cu faţa luminată de un zâmbet cald şi plin de bună dispoziţie.

Arabul se înclină uşor, cu palmele împreunate aduse la piept, şi-i zâmbi la rândul lui.

Lorna legă apoi de şaua calului sacul pregătit pentru drum, în care pusese un bidon cu cafea şi o mulţime de biscuiţi, după care încălecă agil armăsarul.

— Lella, o avertiză apoi tânărul într-o franceză stricată… Să fii atentă…

— Voi fi atentă, Ahmet, răspunse Lorna râzând. Nu mă voi pierde. La prânz, voi fi aici.

Spunând acestea, dădu pinteni calului, iar acesta o porni în trap uşor pe aleea străjuită de palmieri, la capătul căreia începea întinderea de nisip.

Nu dură mult şi se trezi în marea nisipoasă, departe de orice urmă de civilizaţie. Emoţia care o cuprinse fu atât de mare, încât realiză imediat că nu s-ar putea compara cu nimic. Era misterul Orientului, despre care-i vorbise de atâtea ori tatăl ei.

După un timp, se opri pentru a-i permite calului să se odihnească, iar ea contemplă în continuare, extaziată, nisipul strălucitor.

Grădina de aur a lui Allah, îşi spuse ea, amintindu-şi

vorbele părintelui său, unde călătorii îşi puteau găsi liniştea sufletească sau… îşi puteau împlini destinul…

În ceea ce o privea, sperase că acest drum prin deşert o va ajuta să dea un nou sens vieţii sale. Un vis de demult devenise realitate, chiar dacă îi fusese dat să ajungă singură aici.

Peste câteva minute îşi reluă drumul şi în scurt timp văzu la orizont pâlcurile de palmieri ai celei mai apropiate aşezări: Oaza Fadnei.

În mai puţin de o jumătate de oră, calul începu să urce fără niciun fel de efort colina de piatră, până când valurile de nisip dispărură cu totul din peisaj.

Cum aerul era mult mai răcoros aici, Lorna îşi dădu pălăria pe spate, lăsându-şi părul mătăsos în bătaia uşoară a vântului.

Mmm, îşi spuse ea, ce binecuvântare după drumul făcut tot timpul cu soarele arzător deasupra capului.

Ajunsă lângă căsuţa în care locuise şi pictase tatăl ei ani în şir, Lorna avu impresia că se prăbuşeşte de emoţie. Apoi, realiză că locuinţa, aflată acum în ruină, avea pereţii plini de plante agăţătoare, aşa cum îi spusese ghicitorul. Gândul acesta o făcu să simtă un fior rece pe şira spinării. Refuză însă să se mai gândească la ce-i prezisese arabul şi începu să cerceteze locul cu atenţie.

Apoi, descălecă şi intră înăuntru. Încăperea era complet devastată, dar lângă uşă găsi o floare albă, asemenea celor pictate de tatăl ei. O rupse cu grijă şi o vârî în buzunarul cămăşii largi de bumbac.

Pe urmă, ieşi din nou afară, dar realiză cu groază că armăsarul dispăruse. Obişnuită cu calul pe care-l avusese la

Paris, care nu se îndepărta niciodată de ea, uitase cu totul că avea de-a face cu un cal arab care ţinea mai mult ca orice la libertatea lui.

Disperată, Lorna se aşeză pe iarba crescută din abundenţă în jurul casei şi se întrebă cum se va întoarce la hotel.

Desigur, ar fi fost o prostie să se aventureze pe jos atâta drum prin soare, deşi astrul se îndrepta acum spre apus.

Nu-i rămânea decât să aştepte căderea serii.

După o vreme însă, îşi dădu seama că de fapt, nu era singură în oază. Gândul acesta o făcu să înlemnească vreo câteva momente, dar pe urmă sări în picioare ca arsă.

Când dădu cu ochii de bărbatul care se apropia de ea cu paşi lenţi şi insinuanţi, Lorna simţi că-şi pierde minţile de frică.

— Ce vrei? bâigui ea.

O pereche de ochi negri şi pofticioşi se înfipseră atunci în ochii ei şi Lorna se dădu înapoi, îngrozită.

Apoi încercă să fugă, dar o mână lungă şi neagră o prinse de păr, după care o înfăşură strâns într-un fel de manta care fusese odată albă şi o azvârli pe un umăr.

Lorna începu să ţipe, dar arabul îşi continuă drumul ţinând-o strâns de picioare, până când ajunseră de partea cealaltă a colinei, unde îl aştepta un cal negru, care fornăi uşor la vederea lui, bătând nisipul cu copitele.

Arabul o trânti pe spatele armăsarului, iar acesta se ridică nemulţumit, în două picioare. Bărbatul însă puse o mână pe ea şi o apăsă cu putere, pentru a o menţine în locul în care o aşezase.

Pe urmă, trase calul de căpăstru şi porni agale spre

deşert.

Inima Lornei începu să bată cu şi mai mare putere, mai ales că era înfăşurată atât de strâns în haina arăbească, încât abia mai putea să respire.

Rodney avusese dreptate când îi spusese că era periculos să plece singură în deşert, îşi spuse ea, îndurerată. De ce nu-l ascultase?

Dar unde o ducea bruta aceea?

După un timp, arabul opri calul să se odihnească, iar el bău nişte apă din plosca legată de şa. Lornei nu-i oferi niciun strop. Fata făcu o mişcare uşoară din cap, care-i descoperi ceva mai mult capul învelit în gluga oribilei mantale şi astfel putu să arunce o privire în jurul ei.

Erau înconjuraţi de deşert din toate părţile. O mare de linişte apăsătoare şi de nisip fierbinte. Tot ceea ce-i mai rămăsese, era să se roage să se producă o minune şi s-o scape cineva din acel coşmar.

Armăsarul începu să fornăie din nou, agitat, şi arabul îşi trânti braţul peste trupul Lornei.

Întrebându-se dacă animalul simţise cumva vreun pericol, Lorna făcu un efort şi-şi înălţă capul uşor, uitându-se curioasă în depărtare. O ceată de bărbaţi călare se îndrepta spre ei, zvârlind în lături nisipul, ca într-un vis ciudat.

Arabul sări în şa şi, după ce o acoperi pe Lorna cu mantaua lui urât mirositoare, dădu pinteni calului, care începu să alerge într-un ritm înspăimântător, spre direcţia opusă grupului de călăreţi.

Bestia se teme deci de ei, îşi spuse Lorna, întrebându-se în acelaşi timp de ce.

Mişcându-şi capul încet şi în mod repetat, reuşi să

îndepărteze fâşia de bumbac care-i acoperea ochii şi observă că unul dintre călăreţi gonea în fruntea celorlalţi, ţinând ceva într-o mână, pe care o flutura cu putere. Bărbatul era îmbrăcat tot în negru, iar gura îi era acoperită cu o eşarfă de aceeaşi culoare.

Apoi, deodată, omul de lângă ea scoase un icnet înăbuşit, după care se prăbuşi în nisip. Nu dură mult şi calul se lăsă moale, în genunchi, iar Lorna alunecă lângă el.

În clipa următoare, cineva o luă ca pe o păpuşă de cârpă şi o aruncă pe spinarea altui cal. Liderul grupului se apropie de calul rănit şi, după ce-i cercetă picioarele cu atenţie, îi vorbi cu o voce caldă şi îndurerată. Cum îşi dăduse jos eşarfa, Lorna putu să-i vadă acum faţa şi un fior de spaimă îi traversă trupul. Nu mai văzuse niciodată până atunci trăsături atât de dure şi de autoritare. Buzele i se subţiară foarte mult, din cauza expresiei îndârjite, iar sprâncenele negre şi arcuite aproape se împreunaseră cu părul negru ca abanosul, pe care-l purta dat peste cap.

Urmă un moment de care Lorna fu sigură că-şi va aminti toată viaţa: arabul întinse mâna în care ţinea un pistol şi împuşcă armăsarul. Pe urmă, veni ţintă spre ea şi-i descoperi capul în întregime. Lorna inspiră adânc, după care îi spuse în franceză, privindu-l cu recunoştinţă:

— Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule…

Bărbatul însă păru să nu-i ia în seamă vorbele, pentru că în acel moment întoarse cu piciorul trupul arabului căzut în nisip.

— M-a răpit… pentru… bani, cred, continuă Lorna cu timiditate.

— Pentru bani, zici? întrebă arabul în timp ce-i analiză cu

atenţie faţa şi părul. Nu s-a mulţumit cu faptul că a furat un armăsar de rasă pură… A vrut şi o fetiţă… Calul e al meu… Oh, Allah, nu m-am gândit că o să primesc un bonus pentru că l-am găsit, adăugă el dezvelindu-şi dinţii albi într-un zâmbet extrem de larg. Expresia feţei lui însă rămase la fel de dură ca înainte.

— Numele meu e Kasim ben Hussayn, continuă arabul. Pot să ştiu numele tău? o întrebă el apoi, prinzându-i bărbia între două degete.

Lorna se retrase imediat, instinctiv.

— Mă numesc Lorna Morel, răspunse ea cu un ton de gheaţă. V-aş fi extrem de recunoscătoare dacă unul dintre oamenii dumneavoastră m-ar duce la hotelul Ras Jusuf, din Yraa, unde sunt cazată. Voi plăti foarte bine acest ajutor.

— Da? spuse arabul, cu ochii sclipind. Şi cât estimezi că merită cineva care a scăpat o fată neroadă din ghearele unui hoţ de cai? Un pumn de franci?

Lorna îi admiră franceza impecabilă, observându-i în acelaşi timp gesturile largi care o amuzaseră de multe ori la prietenii francezi ai tatălui ei, în timpul petrecut la Paris.

— Sunt obosită şi însetată, domnule, replică Lorna dându-şi la o parte părul căzut pe frunte. Mă poate conduce cineva la hotel?

— Poate ar trebui mai întâi să-mi mulţumeşti mie că te-am salvat, nu crezi?

— Păi, v-am spus deja că vă sunt recunoscătoare.

— Mă crezi cumva un ofiţer francez din patrulele deşertului, sau ce? Arăt ca un francez, domnişoară?

Arăţi ca un diavol arogant, ar fi vrut să-i spună, dar mai putu să rostească doar atât:

— Aş vrea să beau puţină apă.

Bărbatul comandă ceva unuia dintre călăreţi, care descălecă şi, după ce căută în sacul legat de şaua armăsarului căzut, se apropie de ea şi-i întinse un bidonaş plin cu apă.

Cum era încă înfăşurată în mantaua în care o înfăşurase hoţul de cai, Lorna făcu un gest de neputinţă. Astfel, conducătorul ciudatului grup se apropie de ea şi, după ce o eliberă şi o ajută să se aşeze pe cal într-o poziţie confortabilă, îi spuse cu duritatea cu care te adresezi unui copil neascultător:

— Haide, bea. Avem de făcut o cale lungă.

— Nu e nevoie să mă conduceţi cu toţii, replică Lorna după ce bău cu poftă din apa care-i fusese dată spre păstrare. Un singur om care să-mi arate drumul spre hotel, e destul.

— Ce hotel? o întrebă liderul grupului. Nu mergem la Yraa. Ne întoarcem în tabăra mea.

Lorna îl privi de parcă nu i-ar fi venit să-şi creadă urechilor, dar bărbatul sărise deja pe calul lui, cu mantia fluturându-i ca nişte aripi negre.

Lorna prinse căpăstrul calului şi-l strânse cu putere. Dumnezeule! Ce se va întâmpla cu ea?

Bărbatul acela nu era oricine, se vedea cu ochiul liber, se gândi ea în continuare… Era obişnuit să comande şi toată lumea să i se supună.

Dar nu s-a născut încă bărbatul care să o facă să joace după cum vrea el.

În clipa următoare, Lorna îşi înfipse călcâiele în coasta calului şi acesta începu să galopeze ca nebunul.

Asta îl va învăţa minte pe diavolul cu ochi de culoarea nisipului, îşi spuse ea, după care se aplecă peste coama calului

care o zbughi înainte, ca vântul.

Capitolul 2

Cale de o milă, Lorna nu văzu pe nimeni în urma ei. Apoi, deodată, fu înconjurată de călăreţii în negru din toate părţile.

Lorna fu nevoită să se oprească. Apoi, căpetenia îşi apropie calul de al ei şi, cu un gest puternic şi sigur, o trase lângă el.

Lorna se zbătu cu disperare, aşa că bărbatul o strânse şi mai tare în faldurile robei, râzând zgomotos.

— Brută ce eşti! îi şuieră Lorna în faţă. Drept cine mă iei?

— Hai, mergi încet înainte, Caliph, se adresă el calului cu o voce de o blândeţe surprinzătoare. Avem o pisică sălbatică, aici. Mi-ai scoate ochii dacă ai putea, fetiţo, nu-i aşa? râse el din nou. Îţi închipui că ben Hussayn poate fi dus de nas de o fetişcană?

Apoi, îi mângâie părul cu delicateţe, aranjându-i-l după urechi.

— Spune-mi, continuă el, culoarea părului tău e naturală? Îmi place… E culoarea deşertului.

— Nu mă atinge, şuieră Lorna furioasă, pentru că bărbatul de lângă ea îi provoca o repulsie la fel de mare ca hoţul care o luase din oază, deşi roba lui era elegantă şi mâinile îi miroseau a tabac fin, turcesc.

Lorna recunoscuse imediat acest miros, pentru că tatăl ei folosise un tabac identic.

— Ai omorât un om de dragul unui cal, continuă ea. Eşti odios.

— Îmi iubesc toţi caii… Sunt loiali, frumoşi şi tăcuţi. Despre câte femei se poate spune că sunt aşa?

După asta, bărbatul nu mai spuse nimic şi curând pe cer apărură primele stele.

Într-un mod ciudat, strânsoarea lui puternică îi conferi Lornei treptat un sentiment de siguranţă, aşa că începu să moţăie, după care adormi de-a binelea.

Când se trezi, era învelită cu o pelerină groasă de călărie, iar şeicul şi oamenii lui stăteau pe jos, în faţa cortului deschis, vorbind în arabă.

Apoi, brusc, de parcă i-ar fi simţit privirile, căpetenia îşi întoarse capul spre Lorna.

Fata îşi acoperi faţa cu mâinile, ca şi cum n-ar fi avut niciun chef să mai dea ochii cu el, dar bărbatul fu lângă ea dintr-un singur pas. Pe urmă, o ridică în braţe şi traversă câmpul până la un cort din apropiere, mult mai mare şi mai impunător.

— Eşti un barbar! îi spuse Lorna printre dinţi. S-ar putea s-o păţeşti, însă, urât de tot… Sunt cetăţean englez.

— Aici sunt pe proprietatea mea, păpuşico, aşa că nu dau socoteală nimănui de acţiunile mele. Dar ce te face să crezi că o să fiu tras la răspundere pentru că te-am adus aici?

Lorna îi privi ochii parcă şi mai duri în lumina focului care pâlpâia uşor în şemineul improvizat.

— Am bani, spuse ea încet, dar cu hotărâre. Îţi voi da cât îmi ceri, numai lasă-mă să plec de aici.

Bărbatul izbucni din nou în râs şi o aşează pe unul dintre divanele din capătul încăperii.

— N-am nevoie de banii tăi, aşa că… nu-ţi vei putea cumpăra libertatea. Vreau un singur lucru de la tine şi nu cred

că eşti chiar atât de inocentă să nu-ţi dai seama care este acesta.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Vorbeşti serios? Ai un corp atât de apetisant şi nu ştii de ce te aşază un bărbat în patul lui? Cred că ştii foarte bine ce doresc de la tine, frumoasa mea.

Tonul vocii lui o făcu în sfârşit să realizeze la ce anume făcea aluzie, aşa că se retrase îngrozită până la marginea divanului. Cum era cât pe-aci să cadă pe covor, Lorna se sprijini instinctiv de peretele cortului. În momentul acela însă, perdeaua care astupa intrarea într-o altă parte a lăcaşului se dădu puţin în lături şi Lorna realiză că acolo era – nici mai mult, nici mai puţin – decât haremul omului de lângă ea.

— Tiran nenorocit! exclamă Lorna, privindu-l cu oroare.

Arabul însă trase cu putere mantaua de pe ea, după care îşi fixă ochii pe sânii ei, care se întrevedeau uşor prin bumbacul subţire al cămăşii.

— Nu sunt o femeie uşoară, îi spuse ea nervoasă. Sunt în Orient dintr-un motiv extrem de serios. Vei fi tras la răspundere dacă te vei atinge de mine!

— N-ai spus că sunt un tiran? Dacă ai fi fost o fată serioasă, n-ai fi plecat singură în deşert, ca o ţigancă. Sunt sigur că ţi s-a atras atenţia că deşertul e periculos, adăugă el, mângâind-o pe gât.

Lorna se feri imediat, cu o grimasă de greaţă.

— Nu-ţi plac bărbaţii, nu-i aşa? Cum se face că eşti atât de rece? Ai crescut într-o mănăstire?

— N-ai niciun drept să mă atingi! Eşti diavolul în persoană!

— Sunt doar un bărbat obişnuit. Cred în soartă. Deşertul

mi te-a dăruit pentru faptele mele bune, atâtea câte au fost. A stat scris în destinul nostru să ne întâlnim, înţelegi?

— Înţeleg un singur lucru: nu numai eu voi fi dezonorată, dacă mă vei ţine prizonieră aici.

— Ce legătură există între onoare şi sentimentele pe care un bărbat le are pentru o femeie? replică el, mângâindu-i sânii peste cămaşa simplă.

Apoi, o sărută uşor, la baza gâtului.

— Aproape nu mai ai puls, spuse el, zâmbind amuzat. Ţi-e chiar atât de frică de mine?

— Te urăsc! replică ea înroşindu-se de furie.

— Atitudinea asta mă face să te doresc şi mai mult. Acum, ochii tăi au nuanţa albastrului cerului, iar părul tău auriu îi pune şi mai mult în evidenţă. Te doresc, floarea mea albastră-aurie… Şi îmi place întotdeauna să dau şi să primesc…

— Ce vrei să spui?

— Nu te mai preface că nu înţelegi vorbele mele. Femeile ştiu din instinct ce doresc bărbaţii de la ele, aşa că e imposibil să nu simţi de ce te-am adus în cortul meu, spuse el şi-i ciufuli cu tandreţe părul.

Cum Lorna se retrase, arabul o strânse cu putere la piept.

— Eşti frumoasă şi la corp şi la suflet, adăugă el surâzând, fără să-i pese că fata abia mai respira din cauza forţei cu care o înlănţuise. O tigroaică mică, pe care n-a îmblânzit-o nimeni până acum… Foarte bine… Ne vom lupta şi apoi… ne vom săruta.

Spunând acestea, bărbatul se răsuci pe călcâie şi ieşi din cort.

Lorna se trânti pe divan şi-şi cuprinse faţa în mâini, tremurând din cap până-n picioare. Totuşi, lacrimile refuzară

să-i curgă.

Era prizoniera unui bărbat care trăia după propriile lui legi. Un bărbat sălbatic, dar deosebit de atractiv, despre care nu putea spune însă că era asemenea oamenilor Orientului, din niciun punct de vedere.

Cei pe care-i întâlnise în bazarurile de lângă hotel erau mult mai graşi, iar privirile cu care o analizaseră fuseseră de-a dreptul hulpave. Acest bărbat avea o alură princiară, ca în poveştile despre Harun al Raşid.

Peste câteva minute, reflecţiile îi fură întrerupte de intrarea unui bărbat cu turban, care o salută ducându-şi o mână la frunte, apoi la ochi şi la buze, semn că se punea în slujba ei.

— Apa de baie e gata, lella, spuse el apoi într-o franceză excelentă, surâzând uşor. De asemenea, vi s-a pus la dispoziţie şi un rând de haine noi. După aceea, veţi lua cina cu stăpânul meu.

Lorna sări în picioare şi-i spuse, disperată:

— Trebuie să plec de aici! Dacă îmi vei face rost de un cal, te voi plăti cu generozitate pentru ajutorul tău…

— Nu mă interesează banii, madam. Nu vreau să-mi pierd viaţa.

După asta, servitorul se înclină adânc şi părăsi cortul.

Lorna îşi prinse faţa în mâini, cu nelinişte. Probabil nu va găsi pe nimeni acolo care să vrea s-o ajute, riscând astfel să intre în dizgraţia şeicului.

Fata îşi simţi apoi inima bătându-i cu o putere neobişnuită, aşa că îşi duse mâinile la piept. Pe urmă, îşi aminti cum îi mângâiase prinţul sânii şi, instinctiv, întoarse capul spre perdeaua care acoperea intrarea în harem. Brusc,

fu cuprinsă de o curiozitate atât de mare, încât nu putu să nu dea la o parte materialul fin, pentru a se uita înăuntru.

Astfel, nu mică îi fu mirarea când dădu cu ochii de covorul care acoperea practic în întregime pereţii cortului… Tivită cu auriu, în stil otoman, tapiseria era pictată pe toată lungimea ei cu flori de iasomie. Lângă pat se afla o noptieră, pe care era o lampă roşie, un pachet cu ţigări şi o cutie cu chibrituri.

Lorna îşi trecu vârful limbii peste buzele uscate. Nu-şi mai dorise niciodată o ţigară ca în acel moment şi, gândindu-se că erau ale şeicului, se apropie şi luă una, cu degetele tremurându-i de poftă. Erau ţigări turceşti, dar nevoia de a fuma o făcu să nu-i pese de acest lucru.

După ce aprinse ţigara mult râvnită, Lorna se aşeză pe pat şi începu să fumeze, nervoasă. După primul fum o apucă o tuse îngrozitoare, dar nu peste mult îi trecu şi continuă să tragă din ţigară cu nesaţ, uitându-se tensionată în jur.

Peste carpeta groasă fusese întinsă o blană de leopard, iar pe peretele din dreapta ei fusese aşezată o oglindă mare, cu o măsuţă pe care erau înşirate o mulţime de obiecte de toaletă pentru bărbaţi. Pe marginea patului zăcea un halat negru de mătase, iar alături, o pijama din acelaşi material.

Doamne, îşi spuse ea, ridicându-se brusc… Aici doarme el… Aici se relaxează în timpul zilei, citind cărţile groase, cu titluri franceze, de pe rafturile de deasupra patului.

Lorna îşi stinse ţigara cu nervozitate, pentru că în acel moment în încăpere îşi făcu apariţia o femeie tânără, îmbrăcată în voaluri.

— Eu sunt Zahra, spuse băştinaşa, după care dădu la o parte o perdeluţă din brocard, de la mijlocul peretelui central.

Lorna privi cu uimire alcovul descoperit, în care era un vas cilindric, destul de mare pentru a încăpea în el cel puţin două persoane.

— Lella doreşte să facă o baie? o întrebă tânăra, într-o franceză stricată, dar cu un accent amuzant.

Lorna încuviinţă şi Zahra ataşă de vas o scăriţă, puse pe marginea ei un prosop impecabil şi turnă apoi în apă ulei parfumat.

Pe urmă, tânăra ieşi din alcov, invitând-o pe Lorna înăuntru. Aceasta se supuse, iar Zahra trase cu putere de perdea, după ea.

Englezoaica se dezbrăcă la repezeală de hainele de călătorie şi se vârî în apa îmbietoare. Pe urmă, se săpuni bine cu un săpun extrem de cremos şi de parfumat, până simţi că pielea devine ca mătasea. Când fu gata, se înveli în prosopul moale şi se pregăti să iasă din salonaş, dar tocmai atunci Zahra apăru din nou de după perdea, purtând pe braţ nişte veşminte din mătase albastră, brodate cu auriu.

Lorna le privi şovăitoare câteva clipe, dar Zahra i le întinse zâmbind.

Cercetându-le cu mai multă atenţie, fata observă că era vorba de o pereche de pantaloni strânşi pe gleznă cu o broderie aurită, o tunică şi o pereche de papuci de mătase, cu tocuri.

Era o ţinută caracteristică unui harem, se gândi ea, uitându-se spre Zahra cu ochii măriţi de spaimă.

— Nu! spuse Lorna, încruntându-se. Nu mă voi îmbrăca aşa niciodată, apoi şi îmbrăcă din nou hainele ei de bumbac.

Nu făcea parte din haremul lui, aşa că n-avea de ce să se îmbrace într-o ţinută atât de neadecvată cu personalitatea ei.

— Prinţul Kasim va fi foarte furios când va vedea că lella a refuzat să poarte hainele trimise de el.

— Prinţul! Sper că va fi destul de furios pentru a mă strânge de gât şi a sfârşi astfel toată povestea asta, comentă Lorna, uitându-se în oglindă şi aranjându-şi buclele de o fineţe uluitoare.

Când se întoarse spre cameră însă constată că Zahra dispăruse. Lăsase totuşi strălucitoarele veşminte pe marginea patului, iar papucii îi aşezase cu grijă pe carpetă, în apropierea ei.

— Nu voi pune pe mine aşa ceva nici moartă, şuieră Lorna printre dinţi, şi pentru că atmosfera din acea încăpere îi devenise insuportabilă, trase perdeaua dinspre partea principală a cortului şi intră înăuntru, îmbufnată.

În clipa aceea, dădu cu ochii de măsuţa joasă, pe care servitorul o postase lângă divan şi o înconjurase cu o mulţime de perne, învelite în catifea albastră. Apoi, privi cu admiraţie tacâmurile de argint şi bolul de porţelan, pentru spălatul mâinilor…

Într-adevăr, îşi spuse Lorna, ţinuta ei se potrivea ca nuca-n perete, cu acel decor… Bărbatul care o făcuse prizoniera lui era un diavol arătos şi plin de senzaţie, care trăia ca un prinţ.

În scurt timp, realiză de asemenea că Zahra îşi cunoştea foarte bine stăpânul, pentru că-n clipa în care intră în cort şi îşi dădu seama că nu-i respectase porunca, şeicul o fulgeră cu o privire îngrozitoare.

Vrând să-i arate că nu-i pasă de modul cum o măsurase, Lorna îşi roti ochii peste încăpere, căutând parcă ceva de care să se agaţe, pentru a evita subiectul legat de haine.

Nu dură mult şi observă pe o măsuţă de ebonită, o cutie

de şah. Cum învăţase acest joc de la tatăl ei, se grăbi să deschidă cutia. După asta, luă în mâini una dintre piese şi o cercetă cu atenţie.

Peste câteva clipe, prinţul se apropie de ea.

— Ştii să joci şah? o întrebă el, plin de curiozitate.

Surprinsă că nu adusese vorba despre faptul că nu-şi schimbase hainele, Lorna puse încet piesa la loc şi închise cutia. Apoi se întoarse spre prinţ, privindu-l drept în ochi:

— Dumneata ştii?…

— Cum cele mai importante jocuri de inteligenţă au fost inventate de minţile luminate ale Orientului, era de datoria mea să le învăţ. Dar ce e cu tine?… Pari nervoasă ca o pasăre a nisipului. Şi te uiţi la mine de parcă te-ai teme să nu te mănânc, adăugă el, apoi spuse brusc, schimbând tonul:

— De ce te-ai îmbrăcat din nou cu hainele astea?

— Mă simt mai bine aşa. Ce te-a făcut să-mi trimiţi acele veşminte, prinţe Kasim? Arzi de nerăbdare să mă vezi îmbrăcată ca fetele din haremul dumitale?

— Când sunt aici, prefer titlul de şeic, spuse bărbatul după o pauză, în care-şi aranjă cu grijă inelul cu diamant de pe degetul arătător.

— De ce faci atâta caz de titulatura dumitale? Pentru mine, însemni chiar mai puţin decât hoţul de cai care m-a furat din oază. El avea nevoie de bani, de-asta m-a răpit… Pe când dumneata…

— Ce te face să fii atât de convinsă că omul acela te-a răpit pentru că avea nevoie de bani? râse şeicul cu ironie, dezvelindu-şi şiragul de dinţi albi şi perfecţi.

— Ştiu că arabilor obişnuiţi nu le plac femeile zvelte.

Bărbatul izbucni din nou în râs.

— Pari să fii extrem de modestă. Dar, spune-mi… Ai sperat să fac şi eu parte… din rândul… arabilor obişnuiţi? Nu, nu fac parte dintre ei, fetiţo şi faptul că ţi-ai pus din nou hainele astea băieţeşti nu mă împiedică să te doresc, spuse el în continuare, privind-o într-un fel extrem de insinuant, care o făcu pe Lorna să vrea să intre-n pământ de jenă şi de furie.

Şeicul o invită apoi să se aşeze la masă, iar unul dintre servitori se grăbi să aducă tava cu mâncare şi să umple paharele cu o băutură verde şi rece.

Lorna luă loc pe una dintre perniţele de lângă masă, iar şeicul se aşează pe divan.

Îşi schimbase hainele şi jacheta albă strânsă pe corp îi scotea şi mai mult în evidenţă alura atletică, dar agilă ca a unei feline.

— Poftă bună, îi spuse prinţul, după ce-şi spălă mâinile în bolul de argint de pe colţul mesei, dinspre el.

— Mulţumesc, dar nu mi-e foame, răspunse Lorna cu răceală.

— Ah, nu te cred, mon enfant…

— Ar trebui…

— Nici limonadă nu vrei? o întrerupse el. E făcută din mentă, la care s-a adăugat puţină miere. Haide, bea, sunt sigur că eşti însetată.

— Nu ştii nimic, despre mine! Mă vezi ca pe un simplu obiect.

— Unul foarte decorativ, ce-i drept, replică el râzând cu poftă şi-i duse paharul cu limonadă la gură… Bea! Ai deja buzele uscate. Nu vreau să ţi se facă rău.

— Nu ştii decât să comanzi. Servitorii se tem de tine ca de diavol.

— Ce te face să crezi asta? I-ai rugat să te conducă la hotel? adăugă el surâzând cu ironie.

Apoi aşează paharul pe masă şi-i atrase atenţia asupra farfuriei pline cu cuşcuş din faţa ei.

— Dacă nu mănânci, Hassan se va simţi jignit, aşa că străduieşte-te.

Lorna începu să mănânce încet, iar când sfârşi, şeicul arătă spre pasărea făcută la cuptor, aflată între farfuria ei şi a lui.

— Ia şi din prepeliţă, o îndemnă el, rupând o bucată din friptura bine rumenită.

— Puteam să jur că e prepeliţă, replică Lorna zâmbind cu ironie. Se potriveşte perfect cu stilul dumitale.

— Da… Admit că sunt păsări tipice pentru masa regilor, răspunse el ridicându-şi bărbia cu mândrie.

— Dumneata eşti doar prinţ, ripostă Lorna cu sarcasm, privindu-i deliberat degetele cu care mâncase cuşcuşul, ca un om al deşertului.

Văzându-i privirile, şeicul începu să se scuture de râs şi Lorna înţelese imediat că mâncase astfel în mod demonstrativ.

Hassan reveni în încăpere cu două ceşti de cafea. Deşi constată că era de tip francez, Lorna o bău fără niciun fel de plăcere, deoarece îşi dădea seama că se apropiase momentul în care servitorii se vor retrage, iar ea va rămâne singură cu prinţul.

Spre surprinderea ei, în clipa următoare, perdeaua care acoperea intrarea în cort se dădu din nou la o parte şi înăuntru îşi făcu apariţia un câine mare cât o gazelă.

Lorna tresări speriată, dar şeicul o linişti imediat:

— N-ai de ce să te temi de Fedjr. E mult mai galant decât

mine, pentru că e un fiu adevărat al deşertului.

Câinele se întinse la picioarele stăpânului lui, punându-şi botul pe una dintre perniţe şi privind-o pe Lorna cu nişte ochi mari şi parcă întrebători.

Prinţul îl mângâie pe cap, după care se întoarse spre tânăra fată şi-i spuse cu o voce profundă:

— N-a mai văzut niciodată o persoană atât de frumoasă şi de delicată.

Pe urmă, se întinse după tabachera de aur, aflată pe speteaza divanului şi scoase din buzunarul pantalonilor o cutie cu chibrituri.

— Fumezi, Lorna?

— Nu, mulţumesc, răspunse ea, nemulţumită de tonul intim cu care-i rostise numele. Nu sunt obişnuită cu astfel de ţigări.

— Altele n-am din păcate, aici.

Lorna nu-i răspunse şi bărbatul îşi aprinse încet ţigara, analizând-o apoi cu ochii pe jumătate închişi.

— Ce te nelinişteşte atât de mult? o întrebă prinţul, după ce făcu mai multe rotocoale de fum.

— Am un prieten la hotelul din Yraa, care sunt sigură că îşi face griji din pricina mea. Probabil a anunţat deja poliţia. Ştie că am plecat spre oază.

— Va fi foarte greu să te găsească, pentru că după vântul de noapte, dimineaţa nisipul arată ca nou, râse el trăgând cu poftă din ţigară.

— Rodney mă va găsi, totuşi.

— Rodney?… Aşa îl cheamă pe iubitul tău?

— Da… Suntem foarte apropiaţi. Sunt sigură că dumneata nu eşti genul care să dorească o femeie care aparţine altui

bărbat.

— Un bărbat care te-a lăsat să pleci singură în deşert nu poate fi interesat cu adevărat de soarta ta.

— Adevărul e că nu m-a lăsat, dar eu am insistat să plec singură.

— Nu i-ai dat ascultare? întrebă el uimit. O femeie trebuie să se supună dorinţei bărbatului.

— El nu-i ca dumneata. Nu mă obligă niciodată la nimic.

— Ce papă-lapte! Nu-i de mirare că nu-l iubeşti.

— Prefer un bărbat ca el, decât o brută barbară a deşertului, replică ea cu ochii în flăcări.

— Sângele meu nu e chiar atât de barbar, răspunse el râzând… Mama mea a fost spaniolă.

— Latină?

— Da… A lucrat ca soră medicală într-un spital din Maroc.

— Şi tatăl dumitale a răpit-o pentru a o închide în haremul lui? întrebă ea cu sarcasm.

— Bărbatul pe care am onoarea să-l numesc tatăl meu a întâlnit-o acolo şi a făcut-o soţia lui.

— A luat-o de soţie?! exclamă Lorna, uimită.

— A fost foarte îndrăgostit de ea, de cum a văzut-o. Dar sunt sigur că o englezoaică rece ca tine n-ar fi deloc impresionată de dragostea unui om al deşertului.

— N-am venit din Anglia, aici. Am trăit în Franţa, în ultimul an. La Paris.

— Şi ce părere ai despre Paris? Ţi s-a părut fascinant?

— Vorbeşti de parcă ai fi stat acolo.

— Mi-am făcut studiile la Paris.

— Adevărat? îl întrebă ea cu ochii mari. Atunci, aşa se explică faptul că vorbeşti atât de bine franţuzeşte.

— Şi tu ai o franceză excelentă, ma petite blonde.

În vocea lui era din nou o nuanţă extrem de intimă şi de senzuală, aşa că Lorna se retrase cu pernă cu tot ceva mai departe de masă, temându-se că bărbatul care s-a autoproclamat prinţ şi care trăia după legile lui personale, nu se va da în lături să ia cu forţa ceea ce-şi dorea.

Gândul acesta o făcu să se ridice în picioare şi să iasă afară din cort, întrebându-se cum ar putea scăpa din acel loc.

Totul era însă cuprins de un întuneric adânc, în care nu se auzea nicio mişcare, în afară de şuieratul uşor al vântului.

Lorna se scutură, înfiorată. În momentul următor, două braţe puternice o ridicară de la pământ, după care o depuseră pe divan.

— Prostuţă mică ce eşti… Doar nu ţi-a trecut prin cap că ai putea scăpa de mine? spuse şeicul râzând. Ce sens are să te împotriveşti?

— Te urăsc, exclamă Lorna cu ochii în lacrimi. Eşti un nimic!

— Nu pot să spun că nu-ţi admir curajul de a-mi vorbi astfel, replică amuzat bărbatul. Cred că m-ai omorî, dacă ai putea.

Apoi o luă din nou în braţe şi o duse pe patul din încăperea alăturată. Pe urmă, se aşeză în genunchi şi-i scoase cizmele.

Lorna simţi că-şi doreşte moartea în acel moment şi încercă să fugă de lângă el.

Şeicul însă o prinse cu forţă de încheieturile mâinilor.

— Hai, dezbracă-te! îi ordonă el cu respiraţia întretăiată. Voi stinge lumina.

Fata însă îl împinse cu putere. Fu momentul în care zări

pe o măsuţă alăturată, lângă un coş plin cu fructe, un cuţit.

Fără să stea pe gânduri, agilă ca o panteră, trecu pe sub braţul lui şi înşfacă în grabă cuţitul, pe care începu apoi să-l fluture spre el.

La fel de abil, arabul trecu imediat în spatele ei şi, strângând-o cu putere de încheieturile mâinilor, o determină să lase cuţitul, care se înfipse în covorul gros.

— Acum chiar m-ai supărat, îi spuse el cu o voce răguşită de furie.

— Nu, te rog, murmură Lorna, speriată.

— Nu vreau să te rănesc… Vreau doar să te simt, replică el şi buzele lui coborâră spre deschizătura cămăşii.

Lorna reuşi însă şi de astă dată să-l îndepărteze, iar când se văzu eliberată, îşi duse mâna la buzunarul cămăşii şi căută floarea pe care o luase din căsuţa situată în Oaza Fadnei.

Din fericire, era încă întreagă. Bucuroasă, o lipi de piept şi o ţinu aşa până când prinţul o întrebă, contrariat:

— Ce e cu floarea asta? se interesă el, după care i-o smulse din mâini.

— Dă-mi-o, te rog.

— Cine ţi-a dat-o? o întrebă şeicul, îngustându-şi ochii şi cercetându-i faţa cu atenţie. Acel nebun care te-a lăsat să pleci singură în deşert, când se ştie că locurile acestea sunt periculoase chiar şi pentru arabi?

— Da, e de la o persoană pe care o iubesc, spuse ea grăbită. Nu mă poţi forţa însă să-ţi spun numele acelei persoane.

— Am crezut că e de la Rodney…

— Ah, da? spuse Lorna, trăgându-i floarea din mână.

— N-ai decât să nu-mi spui de la cine o ai, replică el, după

care arătă surâzând spre pat:

— Sper că vei dormi confortabil aici. Noapte bună, captiva mea.

Eu voi dormi în camera alăturată. Să nu încerci însă să fugi, pentru că sunt tot timpul în alertă şi aud cel mai mic zgomot, chiar şi atunci când dorm.

Rămasă singură, Lorna răsuflă uşurată.

Doamne, prin ce minune am scăpat de el? se întrebă ea, după care se întinse pe pat, presându-şi floarea de obraz. Curând, lacrimi mari începură să ude petalele, iar nu după mult, Lorna căzu, epuizată, într-un somn adânc.

Capitolul 3

Odată cu răsăritul soarelui, în tabără începu o activitate asiduă.

Zgomotele străpunseră pereţii cortului, dar Lorna nu reuşi să se trezească de-a binelea. Astfel, sunetul clopoţeilor de la gâtul cămilelor îi apărură în vis drept soneria de la sfârşitul orelor din şcoala de maici, acolo unde accesul bărbaţilor fusese întotdeauna interzis şi unde chiar tatăl ei fusese primit la început cu greutate.

După un timp, peste cort şi împrejurimi se lăsă o linişte totală, iar soarele puternic de amiază pătrunse în încăpere cu generozitate. Lorna deschise ochii în sfârşit şi observă că peste pat fusese trasă o perdea de mătase, menită s-o ferească de gâzele deşertului, care-şi făceau apariţia imediat ce soarele era sus.

Pe noptiera de lângă ea, tabachera era deschisă, ca şi cum cineva luase de acolo o ţigară, după care uitase s-o închidă.

În plus, pentru că la trezire observase că era acoperită cu o pilotă îmbrăcată în atlaz, Lorna realiză brusc faptul că şeicul intrase acolo în timp ce ea dormea.

Conştientizarea realităţii fu pentru Lorna ca un duş rece. Era prizoniera prinţului Kasim ben Hussayn, un om misterios şi hain.

Gândul acesta o făcu să dea perdeaua la o parte şi să se ridice imediat din pat.

În acel moment, Zahra intră înăuntru. Avea vălul tras de pe faţă, semn că şeicul nu era prin apropiere.

— Bună dimineaţa, murmură ea, după care îi întinse Lornei o tunică din atlaz.

Fata îi răspunse la salut cu o uşoară înclinare a capului, apoi luă veşmântul în mâini şi-l cercetă cu admiraţie.

— A cui e această tunică? întrebă ea mângâind cu delicateţe ţesătura fină.

— Acum o săptămână, a trecut pe aici o caravană şi prinţul Kasim a cumpărat o mulţime de lucruri, pe care dorea să i le dăruiască lui Turqeya. Azi-dimineaţă însă, a comandat ca obiectele acelea să-i fie înmânate lellei, pentru uzul său personal. Lella nu e încântată de frumuseţea acestei tunici? continuă Zahra, uimită.

Turqeya! Una dintre fetele din harem, probabil!

— Acum, nu vreau decât o cafea şi să fac o baie fierbinte.

— O baie? Dar lella a făcut baie seara trecută!

— Lella va face încă o baie în dimineaţa aceasta, răspunse Lorna surâzând, dar îşi aminti imediat că era în deşert, nu în hotel, aşa că probabil apa se folosea cu economie.

— Bine, dar… murmură Zahra încet.

— Aş vrea tare mult să fac o baie, dacă e posibil, o întrerupse Lorna.

— Da, mai avem ceva apă, replică Zahra după o ezitare. Voi face o cafea pentru lella şi apoi voi pregăti baia.

— Mulţumesc, răspunse Lorna cu recunoştinţă, privind faţa prietenoasă a Zahrei, care se îndepărtă cu paşi mărunţi şi repezi.

Peste câteva minute însă, se întoarse cu o tavă pe care aşezase o ceaşcă de cafea plină şi un bol acoperit cu un şervet.

— Lella doreşte să mănânce?

— Nu, nu vreau să mănânc, Zahra. Sunt doar foarte însetată. Cred că din pricina aerului din deşert.

— Lella nu e obişnuită cu deşertul?

— Vin dintr-un loc în care soarele nu e atât de puternic şi unde nu există dune de nisip, replică Lorna surâzând.

— Lella trebuie să mănânce, spuse Zahra privind-o în ochi. Dacă nu, prinţul mă va certa că nu am îngrijit-o cum se cuvine.

Apoi, descoperi bolul şi îi arătă Lornei conţinutul:

— Lella nu e mulţumită de ceea ce i-am adus?

Lorna privi cu atenţie mâncarea de orez cu bulion şi mirosul mâncării aburinde o făcu să realizeze cât era de flămândă. Aşadar, luă bolul într-o mână, lingura de argint de pe tavă şi începu să mănânce încet.

Zahra zâmbi, mulţumită.

— Ai putea să mă ajuţi să scap de aici? o întrebă Lorna după câteva minute.

Zahra se dădu un pas înapoi şi o privi la fel de speriată cum o făcuse celălalt servitor al prinţului cu o zi înainte. Apoi, ochii îi deveniră extrem de ostili.

— Mă duc să pregătesc baia pentru lella, spuse Zahra cu răceală şi dispăru după perdeaua alcovului.

Ah, îşi spuse Lorna. Toată lumea se teme de şeic. În plus, erau extrem de surprinşi că ei nu-i făcea plăcere să fie protejata lui. În viziunea lor, ar trebui să se simtă onorată că prinţul o adusese acolo! îşi spuse apoi, îndreptându-se spre alcov.

Zahra intră şi ea înăuntru, ţinând în mâini două carafe imense cu apă caldă.

— Lella e supărată? întrebă ea, cercetând cu atenţie faţa englezoaicei.

— Am vreun motiv să fiu veselă? întrebă Lorna la rândul ei şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Şeicul e un bărbat foarte arătos şi puternic, lella.

— Şeicul Kasim e cea mai crudă fiinţă pe care am întâlnit-o vreodată, răspunse Lorna încruntându-se.

— Nu e adevărat! ripostă arăboaica. Şeicul nu-i deloc crud cu supuşii lui.

— L-am văzut cu ochii mei cum a ucis un om, replică Lorna cu hotărâre.

— Sunt sigură că acel om şi-a meritat pedeapsa. Lella trebuie să înţeleagă că aici în deşert noi trăim după alte reguli decât cele cu care e ea obişnuită.

— Cred că deşertul îi face pe bărbaţi să se transforme în animale, murmură Lorna.

Pe faţa Zahrei apăru o expresie din care reieşea foarte clar că nu era de acord cu cele spuse de tânăra englezoaică, dar preferă să tacă. Apoi, turnă cu grijă apa în vasul pentru baie şi se grăbi să adauge uleiul parfumat care-şi răspândi imediat aromele în toată încăperea. Pe urmă, luă de pe măsuţa aflată în apropiere un burete şi se oferi s-o frece pe Lorna pe spate.

— Mulţumesc, Zahra, dar pot să mă descurc şi singură.

— Dacă o spăl eu pe lella, pielea ei se va face fină, fină, ca a fetelor care merg la hamman. E relaxant.

— Nu!… Prefer să mă spăl singură.

— Lella nu trebuie să se ruşineze de mine, spuse Zahra ca şi cum s-ar fi adresat unui copil. Suntem amândouă femei.

Răspunsul acesta o înduplecă în sfârşit pe Lorna, dar în

obraji îi apărură doi bujori roşii, când îşi dădu jos hainele şi se vârî în apă.

Zahra o săpuni din cap până-n picioare, după care începu s-o maseze cu buretele. Când ajunsese pe braţul ei stâng, pe care apăruse o dungă groasă şi vânătă, în locul în care şeicul o strânse în timpul luptei lor, Zahra se încruntă, dar nu spuse nimic nici de astă dată.

După ce o şterse apoi cu prosopul, îi înmână Lornei veşmintele pe care i le oferise şi ziua precedentă. Cum cămaşa se murdărise la guler, englezoaica acceptă să îmbrace tunica, dar când Zahra îi sugeră să-şi pună pantalonii subţiri şi aproape transparenţi, refuză cu îndărătnicie:

— Înţelege că nu sunt o fată de harem. N-o să îmbrac pantalonii ăştia şi pace!

— Dacă lella îl va enerva din nou pe prinţul Kasim, acesta se va purta brutal. Aşa sunt toţi bărbaţii la nervi.

— Vrei să spui că femeile trebuie să fie supuse, nu-i aşa? întrebă Lorna, punându-şi pantalonii de bumbac şi încălţându-se din nou cu cizmele. Eşti prea tânără, Zahra, ca să ştii cum sunt cu adevărat bărbaţii.

— Sunt măritată. Soţul meu are o poziţie importantă între servitorii prinţului. Se ocupă de caii lui personali…

— Dar eşti foarte tânără, replică Lorna uimită, pentru că arăboaica nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece ani. Acum înţeleg de ce aveai aseară voalul dat peste faţă. Arabilor nu le place ca femeia lor să fie privită de alţi bărbaţi, iar tu eşti foarte drăguţă.

Zahra se înroşi până-n vârful urechilor de sfială, ceea ce o făcu şi mai atractivă.

— Yusuf, soţul meu, se poartă foarte frumos cu mine,

comentă ea.

— Aşa şi trebuie. Meriţi. E un bărbat norocos, cu o asemenea soţie.

Lorna se întoarse spre oglindă şi începu să-şi pieptene părul. Imaginea reflectată o surprinse chiar şi pe ea însăşi. Tunica îi punea extrem de bine în valoare părul auriu şi ochii albaştri, adumbriţi de genele negre şi dese.

Pe urmă, observând-o pe Zahra cum curăţă alcovul după ea, se duse repede şi-i spuse, alarmată:

— Zahra, nu trebuie să cari afară apa din vas, de una singură. Ajunge că ai adus-o. Îl voi trimite pe Hassan să te ajute.

— Lella e foarte amabilă, răspunse Zahra cu zâmbetul ei cald şi timid.

— Lella e nebună! pufni Lorna. Toată lumea mi-a spus că e periculos să plec singură în deşert, dar n-am dat ascultare nimănui!

Nu dură mult şi o fâşie mare de lumină brăzdă tot cortul. Curioasă, Lorna se duse în sala principală, pentru a vedea cine venise.

Era Hassan, care o salută cu obişnuitul „salaam”.

Ah, a auzit că am vorbit despre el? se întrebă Lorna, uimită. Probabil servitorilor nu le scăpa nimic din ce se petrecea şi se discuta în cort, se gândi ea, salutându-l cu un zâmbet scurt. În acelaşi timp, îi veni ideea că ar fi un moment foarte bun să încerce să scape de acolo.

Astfel, după ce-l rugă pe Hassan s-o ajute pe Zahra şi acesta acceptă, Lorna ieşi repede din cort şi porni peste câmpul pustiu la acea oră. Nu făcu însă decât câţiva metri când în urma ei apăru ca din pământ un arab, care începu să

se ţină după ea. Lorna îşi continuă drumul, dar când ajunse lângă un foc deasupra căruia fusese agăţat un ceaun cu apă pentru cafea, se opri şi se uită peste umăr la străinul care se oprise şi el, dar rămase cu privirile aţintite asupra ei.

— De ce te ţii după mine ca o umbră? îl întrebă Lorna furioasă, în limba franceză.

Bărbatul îşi descoperi faţa acoperită până atunci cu gluga hainei albe tradiţionale şi Lorna constată surprinsă că era şi mai arătos decât şeicul.

— Nu mi s-a spus că sunt prizonieră, continuă ea, încercând să surâdă.

— Mi s-a dat ordin să nu vă scap din ochi, madam.

— Ah, da… Înălţimea Sa ţi-a ordonat asta, nu-i aşa? răspunse ea cu sarcasm.

— Puteţi să vă plimbaţi, totuşi.

— Adevărat? Pot primi şi un cal, atunci?

— Mă tem că nu atâta vreme cât nu-mi va spune şeicul că vă este permis acest lucru.

Lorna oftă şi-şi continuă drumul, până ajunse în faţa rândului de corturi negre şi simple, în care locuiau cei din subordinea prinţului.

Ah, Doamne, nu voi scăpa niciodată de aici? se întrebă ea şi se întoarse brusc spre arabul care continuă s-o urmărească, la doar câţiva paşi distanţă.

— Lasă-mă singură! îi strigă ea. Mă simt de parcă aş fi într-o închisoare.

Bărbatul surâse, dar nu-i dădu niciun răspuns.

Lorna fu impresionată de frumuseţea zâmbetului lui, iar tânărul, ca şi cum i-ar fi citit imediat gândul, îşi puse mâna la ochi pentru a se apăra de soare şi o cercetă insinuant, din

vârful picioarelor până în vârful creştetului ei blond.

Lorna simţi cum i se aprind obrajii de jenă, aşa că făcu imediat cale-ntoarsă.

Ajunsă în cortul şeicului, se aşeză pe divanul din încăperea principală şi începu să analizeze cu atenţie obiectele din jurul ei… Lămpile erau deosebit de frumoase, carpeta în culori vii, iar ornamentele valoroase. Pernele şi tapiseria de pe pereţii cortului erau extrem de atractive. Deodată, ochii îi căzură pe scrinul de lângă peretele opus intrării. Curioasă, se ridică şi deschise sertarul. Printre bijuteriile aflate înăuntru şi care o făcură pe Lorna să-şi ţină respiraţia de surpriză, se afla un lanţ cu medalion, în formă de inimă. Dându-şi seama că erau dintre cele care se pot deschide, îl luă între degete, ezitând dacă să se uite înăuntru sau nu. Neputându-se însă stăpâni, trase încet căpăcelul de aur. Astfel, nu mică îi fu surpriza când dădu cu ochii de o fotografie minusculă, reprezentând o femeie cu chip de madonă şi ochi mari, albaştri-verzui.

„Mama mea era spaniolă” îşi aminti ea vorbele prinţului.

Mama lui… Această frumuseţe care s-ar fi putut bucura din plin de libertatea ei, a acceptat să se închidă într-un harem, se gândi Lorna, stupefiată. O femeie care-şi adorase cu siguranţă fiul, dar care nu apucase să vadă ce bărbat dur devenise.

Lorna puse la loc medalionul, dar nu ezită să vâre în buzunar crucifixul delicat găsit alături.

Pe urmă, se îndreptă spre ieşirea din cort şi trase perdeaua cu hotărâre. Între timp, locul se umplu de o mulţime de arabi care se vânturau de colo-colo, cu diverse treburi…

Lorna se opri brusc şi-i privi cu disperare… Niciunul

dintre oamenii aceia n-ar accepta s-o ajute să scape din captivitate, se gândi ea cu lacrimi în ochi.

Într-o oră sau două, prinţul va reveni în tabără, îşi spuse Lorna cu nelinişte. Nu, nu va mai putea privi acei ochi de leopard, reflectă ea în continuare şi întorcându-se în cort, se aruncă pe divan, cu faţa în jos, plângând îndurerată.

— Doamne, fă-l să cadă de pe cal şi să-şi frângă gâtul, se rugă ea, cu capul în pernele cochete.

Capitolul 4

Aerul sfârşitului după-amiezii se umplu brusc de sunetul clopoţeilor cămilelor…

Lorna, care adormise pe divan cu faţa în jos, se trezi alarmată şi-şi aranjă repede părul.

În cort era aproape întuneric, aşa că tânăra se grăbi să iasă afară, pentru a vedea asfinţitul.

Femeile din tabără începuseră să pregătească cina, iar bărbaţii să cureţe animalele. Un copil plângea de mama focului în braţele unui tânăr, iar vocea profundă a acestuia încerca să-l liniştească.

Rămasă în uşa cortului, Lorna privi scena cu ochi mari.

În aer se simţea miros de cafea şi de carne prăjită. Cineva începu să cânte la un instrument, o melodie stranie şi tânguitoare.

Într-o altă împrejurare, ar fi fost foarte încântată să fie oaspetele unei comunităţi atât de pitoreşti, dar în situaţia în care era, inima i se strânse cu putere…

Prinţul trebuia să se întoarcă şi el din moment în moment, îşi spuse Lorna încruntându-se, deşi tabloul ce se desfăşura dinaintea ochilor ei continua să fie extrem de vivace şi de interesant.

Ultimele raze ale soarelui se pregăteau să se stingă, dar pentru moment înroşiră tot cerul dinspre apus, conferind peisajului o notă fascinantă de pasiune, dar şi de tristeţe şi cruzime.

„Dacă soarele pleacă la sfârşitul zilei grăbit.

E pentru că luna l-a ademenit”, îi veniră în minte versurile învăţate în anii de şcoală.

După câteva minute, noaptea începu să se lase încet peste tot ţinutul, iar pe cer apărură primele stele.

Fu momentul în care trei călăreţi îmbrăcaţi în negru, intrară galopând în lumina focurilor de tabără.

O mână ca de gheaţă păru să strângă cu putere inima Lornei şi privirile i se fixară pe silueta înaltă care călărea în fruntea celorlalţi doi. Curând, bărbatul se auzi dând tot soiul de comenzi în limba arabă, iar Lorna intră repede în cort.

Hassan veni imediat după ea şi aprinse lămpile.

Lorna se aşeză tăcută pe marginea divanului.

— Voi aduce limonada acum, o anunţă Hassan surâzând. Stăpânul obişnuieşte să bea întotdeauna o carafă plină cu răcoritoare când intră în cort, după ce a stat multe ore în soare.

— Da. Cred că e foarte însetat după o zi în deşert, răspunse Lorna distrată, urmărindu-l pe Hassan cum se îndepărtează.

Apoi rămase nemişcată cu ochii pe uşa cortului, ca o statuie de ceară.

Când intră înăuntru, prinţul o privi câteva clipe fără să spună nimic, după care îşi scoase cizmele şi le aşeză lângă perete. Era îmbrăcat doar în cămaşă acum, iar tunica neagră îi zăcea neglijent pe un umăr. O figură barbară şi extrem de atractivă în acelaşi timp.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse el apoi, surâzând. Sper că nu ţi-ai făcut griji din pricina mea, ma fille.

— Am sperat tot timpul ca armăsarul dumitale să te trântească la pământ şi să-ţi rupi gâtul, răspunse Lorna

furioasă, privindu-l drept în ochi.

— Femeile nervoase rămân nemăritate, comentă el râzând.

— Ai sperat să mă găseşti plângând de dorul dumitale, prinţe Kasim?

Bărbatul roti uşor mânerul biciului pe care-l avea încă la talie…

— Eşti mult prea inteligentă pentru a da aşa uşor apă la şoareci, replică el analizând-o printre genele lungi.

— Cred că ai fost foarte dezamăgit când ai constatat asta.

Bărbatul îşi aruncă mantaua pe divan.

— Dimpotrivă. Abia aştept ca diseară sau mâine să încerci din nou să vâri cuţitul în mine.

— De data asta ar curge sânge, replică ea cu ironie, deşi mă întreb cum, pentru că pari să ai gheaţă în vene.

— Nu şi când sunt în preajma ta, chérie, răspunse el mângâindu-i părul. Mă întreb adeseori dacă nu visez când îţi privesc părul de aur, ochii albaştri şi gura roşie, ca cireşele în pârg.

În clipa aceea, Hassan intră în încăpere cu o carafă mare cu limonadă şi două pahare. După ce aşează totul pe măsuţa joasă, îşi întrebă stăpânul la ce oră doreşte să aducă cina.

— Peste o oră. Vreau un miel la proţap şi sarailie.

— Mielul e deja gata, sidi… Ştiu că aveţi un apetit grozav după ce călăriţi, adăugă servitorul surâzând. Am pregătit şi apa pentru duş, continuă Hassan. Aştept să mă anunţaţi când veţi avea nevoie de mine.

Îşi adusese şi un duş, aici! Dumnezeule, câtă grandomanie! se gândi Lorna.

— Te rog, pune-mi în pahar nişte limonadă, spuse şeicul,

după ce rămaseră singuri. Sunt foarte însetat după orele petrecute în deşert.

— Servitorul dumitale abia a ieşit pe uşă! exclamă ea cu nemulţumire în glas, fulgerându-l în acelaşi timp cu privirea.

— Am spus… te rog, replică prinţul şi ceva din tonul lui era atât de ameninţător, încât Lorna se supuse imediat. N-a fost o comandă… A fost o rugăminte, deci n-ai de ce să te simţi ofuscată. Pune-mi limonadă în pahar, Lorna! insistă el cu duritate.

Când se întoarse însă spre prinţ cu paharul, îi aruncă în faţă întregul conţinut.

Ochii lui o fulgerară cu asprime şi Lorna avu o clipă impresia că o va rupe-n bătaie imediat.

Prinţul însă nu se mişcă. Apoi, cu un efort vizibil, îi spuse doar atât:

— Acum, te simţi mai bine?

— Mult mai bine, rânji ea. Regret doar că n-a fost acid. Aş vrea să-ţi stâlcesc mutra asta de diavol, pentru totdeauna. Te urăsc! Eşti cel mai crud om pe care l-am întâlnit în toată viaţa mea, adăugă ea ca ieşită din minţi.

— Mi se pare că tu eşti diavolul dintre noi doi, răspunse el scoţând din buzunarul pantalonilor o batistă şi ştergându-şi faţa cu insistenţă.

Pe urmă, mai înainte ca Lorna să-şi dea seama ce are de gând, bărbatul o prinse în braţe şi o strânse cu putere la pieptul lui.

— Doamne, cât mă mai urăşti, nu-i aşa? Ieri ai încercat să mă ucizi, iar azi ai vrut să mă scoţi din sărite şi să mă faci să-ţi sucesc gâtul… Dar ai un gât mult prea frumos, draga mea… Prefer să-l sărut.

În momentul în care-i simţi buzele lipite de gâtul ei, Lorna începu să se zbată cu putere.

— Dă-mi drumul! strigă ea, deşi sărutul lui o înfiorase până-n măduva oaselor.

— Bine, răspunse el lăsând-o din nou pe divan. Eşti liberă.

— Nu-ţi bate joc de mine! Dă-mi un cal şi un ghid care să mă conducă la hotel. Nu voi spune nimănui că m-ai ţinut captivă aici.

— Nu vei spune nimănui, pentru că nu vrei încă să se ştie că deşertul ţi l-a scos în cale pe cel care-ţi este sortit... Câţi bărbaţi au mai reuşit până acum să topească trupul tău de gheaţă, aşa cum am făcut eu, când te-am sărutat pe gât, adineaori?

— Brută ce eşti! scânci Lorna, dar se înroşi de ruşine că prinţul realizase ce fior de plăcere îi produsese atingerea lui. Hoţul acela de cai s-a comportat mult mai bine cu mine, deşi sunt sigură că n-avea nici duş, nici cărţi şi nici mamă spaniolă!

— Te rog să n-o aduci în discuţie pe mama mea, cu toate că poate ar fi bine să ştii că nu era rece ca tine. Era o fiinţă caldă şi iubitoare.

— Dar dacă îţi închipui că sunt aşa de rece, de ce m-ai adus în cortul tău de prinţ? Puteai să găseşti ceva mult mai ardent. Eu sunt de gheaţă, aşa ai spus, nu? De ce mă ţii închisă aici, când poţi avea ceva mai bun?

— O fată dintre cele menite să mă distreze, vrei să spui? Nu mi-a intrat nicio femeie în inimă, până acum... Doar caii mei au avut acest privilegiu. Ei mă iubesc la rândul lor şi nu mă înşală niciodată. Voi, femeile, sunteţi cele mai viclene fiinţe care există pe acest pământ... Nu vă gândiţi decât la voi şi faceţi toate trăsnăile din lume ca să vă atingeţi scopurile

voastre meschine.

— N-ai decât să-ndrugi ce vrei pe această temă. Nu sunt arăboaică, aşa că nu mă voi simţi în vecii vecilor onorată că sunt captiva dumitale. Sunt un cetăţean englez, am o mulţime de drepturi şi vei plăti pentru că le-ai încălcat. Nu sunt un simplu obiect. Vei da socoteală pentru atitudinea dumitale!

— Nicio fată arabă nu s-ar fi comportat atât de prosteşte ca tine. Crezi că autoritatea deşertului va fi încălcată de dragul tău? Fetele arabe au auzit povestea ta şi toate au căzut de acord că ai fost lipsită de înţelepciune să pleci singură în deşert.

— N-ai vorbit serios când mi-ai spus că sunt liberă, nu-i aşa? Intenţionezi să mă ţii aici. Îţi place să mă vezi umilită şi în suferinţă, nu-i aşa? Eşti o persoană sadică şi egoistă, prinţe Kasim… N-ai nimic din nobleţea pe care o reclamă titulatura dumitale. Te joci cu viaţa şi cu sufletul meu, nu-i aşa?

— Da. Pentru că mă distrează reacţiile tale. În plus, eşti spirituală şi asta îmi place. Eşti drăguţă, dar rece… Şi asta mă atrage, pentru că ador tot ce e nou în viaţa mea.

— Eşti diavolul în persoană!

— Poate. Dar o fată blondă, cu ochi albaştri, îmi e oglindă. Chiar dacă acum are haine mai femeieşti! Apropo!… Vreau să te îmbraci numai în hainele pe care ţi le-am trimis eu.

— Ah, cele pe care le-ai cumpărat pentru a răsplăti una din sclavele haremului tău?… Să nu crezi că le voi îmbrăca!

— Turqeya e sora mea, nu sclava mea, ripostă el râzând, şi ieşi din cort.

Apoi, Lorna îl auzi comandându-i uneia dintre gărzile sale să păzească intrarea în cort.

Ah, când va obosi de această idee de a o ţine prizonieră?

se întrebă Lorna, enervată.

După câteva minute, Zahra veni s-o ajute să se îmbrace în ţinuta de noapte şi de data asta Lorna nu mai avu puterea să refuze tunica de voal, cu butoni de perle şi nici pantalonii tiviţi cu o broderie ca din aur, extrem de fină.

Apoi, în timp ce Zahra îi perie părul, făcându-l să arate mai fin şi mai strălucitor, tânăra englezoaică îşi lăsă gândurile să-i zboare la cele discutate cu şeicul…

Aşadar, Turqeya era sora lui. Dacă îi cumpărase atâtea lucruri scumpe, probabil o iubea foarte mult, îşi spuse ea în continuare, deşi era extrem de greu de crezut că o brută ca el putea îndrăgi cu adevărat pe cineva.

— Zahra?

— Da, lella…

— Sora stăpânului tău e frumoasă?

— Prinţesa Turqeya?… Da… E ca o păpuşă de aur… Se spune că au cerut-o de nevastă foarte mulţi bărbaţi bogaţi, dar niciunul n-a fost pe gustul prinţului Kasim.

— Dar nu tatăl ei e cel care trebuie să se pronunţe în această privinţă?

— Emirul e prea ocupat pentru a se mai putea interesa şi de măritişul fetei lui. Sidi Kasim e preferatul emirului. L-a lăsat întotdeauna să facă tot ce i-a trecut prin cap.

— Se vede, răspunse Lorna, neputându-şi ascunde aversiunea faţă de prinţ nici măcar înaintea Zahrei.

Apoi se întoarse spre oglindă şi cercetă cu tristeţe imaginea ei de harem…

— Lella nu e mulţumită de felul în care arată acum? Poate vrea nişte mărgele la gât şi cercei…

— Nu! o întrerupse Lorna îngrozită. Arăt deja ca o

odaliscă… Parcă m-aş duce la un carnaval…

— Ce înseamnă… carnaval?

— E… o… paradă, răspunse Lorna, încercând să găsească un cuvânt pe înţelesul servitoarei. La carnaval, toată lumea poartă mască. Aşa e şi viaţa noastră, uneori… Zâmbim ca să ne ascundem tristeţea şi încercăm să alungăm lacrimile râzând.

— Totul e… mektub, comentă Zahra cu seriozitate. Nu putem scăpa de ce ne-a fost scris…

— Asta e cum ai spune… Urăşte păcatul, dar iubeşte-l pe păcătos… Şeicul face multe păcate cu ordinele lui…

După asta, Lorna se ridică şi intră în latura principală a cortului.

Hassan era deja acolo, punând mâncarea pe masă.

Şeicul nu era încă înăuntru, iar servitorul o privi insistent cu coada ochiului, înainte de a ieşi, ceea ce o făcu pe Lorna să simtă că vrea să intre în pământ de ruşine.

În faţa cortului se auzi apoi cineva mişcându-se de colo-colo şi tânăra îşi dădu seama că era… gardianul, căruia prinţul îi ordonase s-o păzească minut cu minut.

Nu dură mult şi şeicul intră înăuntru, cu o expresie surâzătoare. Cămaşa îi era descheiată până aproape de mijlocul taliei, iar privirile îi erau stranii şi periculoase, ca ale unei feline în faţa prăzii.

— Eşti foarte frumoasă, îmbrăcată astfel, îi spuse el apropiindu-se cu paşi surprinzător de uşori pentru masivitatea lui. Hai, zâmbeşte-mi, adăugă el luându-i mâinile într-ale lui.

Lorna însă rămase ca o statuie.

— Zâmbeşte! îi ordonă prinţul, după o pauză în care o cercetă cu insistenţă.

— N-am de ce să zâmbesc.

— Ţi-am spus că eşti frumoasă… Complimentele nu te fac să zâmbeşti, Dinarzade a mea? Dinarzade era o fată care nu ştia nimic despre dragoste.

— Credeam că o preferi pe Şeherezada… Sau eşti deja plictisit de farmecele alambicate?

Prinţul izbucni în râs…

— Hai să mâncăm mai bine, spuse el vesel. Am călărit toată ziua şi sunt mort de foame, continuă şeicul adulmecând aromele îmbietoare şi aşezându-se pe divan.

Lorna se aşeză tăcută lângă el, pentru că de data aceasta Hassan nu mai pusese niciun fel de perne pe podea, aşa cum făcuse cu o seară înainte.

Cum pentru ea fuseseră aduse tacâmuri de argint, Lorna luă încet într-o mână cuţitul şi-n cealaltă furculiţa. Apoi, începu să mănânce fără niciun chef.

Prinţul o privi câteva clipe, după care începu să mănânce şi el, dar cu degetele.

— Am trăit cea mai mare parte a vieţii în deşert, comentă el, aşa că am prins obiceiurile băştinaşilor. Doar că ei nu beau vin, continuă apoi amuzat, bând uşor din licoarea aurie pe care Hassan i-o turnase ceva mai devreme într-un pocal.

— Da, e amuzant modul în care mănânci, replică Lorna bând şi ea puţin din vinul franţuzesc.

— E plăcut să mănânci cu degetele… Poţi încerca.

— Nu… Nu sunt dispusă să-mi schimb obiceiurile, nici chiar în captivitate, răspunse ea, privindu-l cu dezgust.

Prinţul îşi spălă degetele în bolul de lângă el şi le şterse pe urmă cu un şervet de bumbac.

— La ce te-ai gândit când te-ai uitat aşa la mine, ma fleur?

— Vrei să te faci stăpân până şi pe gândurile mele? replică ea încruntându-se, pentru că nu-i plăcuse deloc tonul lui de fals îndrăgostit.

— Ah, citesc cu uşurinţă mai mult de jumătate din gândurile tale, răspunse prinţul râzând, în timp ce se întinse după o sarailie. Hai, ia şi tu, o îndemnă el… Sunt delicioase.

— Nu, mulţumesc. Eu n-am călărit ca dumneata toată ziua, ca să am un apetit aşa de mare. Am vrut însă să mă plimb puţin, dar am fost urmărită pas cu pas.

— Ai vrea să călăreşti?

Lorna îl privi uimită.

— Mi-ai permite?

— Ţi-aş permite multe lucruri, chérie, dacă nu m-aş teme că vrei să pleci de lângă mine.

— Mi-ar plăcea foarte mult să călăresc, şopti Lorna ca pentru ea.

— Atunci, vei avea voie să călăreşti, spuse şeicul întinzându-se pe pernele de pe divan cu o expresie relaxată.

Capitolul 5

— Sunt o mulţime de lucruri de văzut pe proprietatea mea, spuse prinţul apoi şi sper că o să-ţi facă plăcere să le cunoşti. O să călăreşti împreună cu mine, iar când voi fi plecat, te va însoţi unul dintre oamenii mei. Te-ai convins sper că e periculos să ieşi de una singură în deşert.

— Nu-mi pasă dacă voi muri în deşert, replică Lorna enervată. E de preferat, decât să trăiesc în această colivie. Vreau să fiu liberă şi refuzi să-mi redai acest drept. Atunci, ce rost mai are viaţa mea?

— Ce ton dramatic! răspunse el mângâindu-i obrajii… Chiar nu realizezi că dacă ai fugi de aici, n-ai rezista fără apă şi merinde până la Yraa? Orice fată în locul tău, ar fi fost fericită că a nimerit în mâinile mele.

— Aşa ai fi tratat-o şi pe sora ta, dacă ar fi fost în locul meu?

— Turqeya nu s-ar aventura niciodată singură în deşert. Are în sânge înţelepciunea Orientului. De altfel, sunt sigur că nicio altă femeie în locul tău n-ar fi fost capabilă de o asemenea nebunie ieşită din comun.

— Poate pentru că vede toţi bărbaţii prin prisma fratelui ei, replică Lorna cu sarcasm. Eu îi compar pe toţi bărbaţii cu tatăl meu, care a fost întotdeauna extrem de galant şi de amabil. El nu s-ar fi comportat niciodată cu o femeie cum te comporţi dumneata. Eşti o brută, în ciuda faptului că te numeşti prinţ. Tatăl meu mi-a vorbit întotdeauna despre

oamenii din deşert cu plăcere, dar văd că dumneata eşti excepţia care confirmă reguli de netăgăduit.

— De ce ai vorbit la timpul trecut? Tatăl tău nu mai este în viaţă, Lorna? Spune-mi… Aş vrea să ştiu acest lucru.

Lorna luă în braţe o pernă şi o strânse cu putere la piept… Cum putea înţelege acest barbar durerea din sufletul ei?

— Nu e problema dumitale… Ar trebui să fii mult mai interesat de faptul că te urăsc, răspunse ea muşcându-şi buzele şi încercând din răsputeri să-şi stăpânească lacrimile.

— Nu-mi eşti deloc indiferentă, replică prinţul luându-i mâinile într-ale lui. Ura e o emoţie puternică şi sinceră. O prefer dragostei prefăcute, căreia îi pasă doar de cadouri scumpe. Sunt femei, micuţo, care se gândesc numai la ele. Care spun cuvinte de iubire şi se dăruiesc cu totul doar pentru câţiva bani în plus. Femei seci pe dinăuntru, dar care au învăţat arta de a te cuceri cu uşurinţă. Eu însă nu sunt dintre cei care cad în astfel de plase. Le citesc pe toate din primul moment.

— Sunt sigură că eşti expert în materie de femei, replică Lorna cu ironie. Mă mir că haremul dumitale e gol, acum…

Prinţul clătină clopoţelul de pe masă şi Hassan îşi făcu imediat apariţia cu o tavă pe care aşezase cu grijă un ibric şi două ceşti de cafea.

— Pune totul pe masă, Hassan, îi spuse şeicul. Îmi va turna domnişoara cafeaua în ceaşcă.

Hassan îşi înclină capul, după care ieşi în grabă.

Lorna îl privi pe şeic cu o expresie plină de reproş. Totuşi, îşi strânse părul la spate şi turnă apoi cafea în cele două ceşti.

— Ţi-a plăcut cina noastră, fetiţo? o întrebă prinţul

surâzând, după ce Lorna îi înmânã cafeaua.

— A fost surprinzător de bună, răspunse ea încet, preocupată să-şi termine cât mai repede cafeaua.

Apoi, se ridică în picioare.

Şeicul îşi aprinse o ţigară şi o privi printre cercurile fine de fum:

— Nu mai vrei să stai cu mine? Ia o ţigară. Te va ajuta să te relaxezi. Pari nervoasă, spuse prinţul, cercetând-o din cap până-n picioare.

— Sunt relaxată, mulţumesc, răspunse ea şi dădu să se îndepărteze.

Prinţul însă o prinse de încheietura mâinii şi o întrebă zâmbind cu unul dintre cele mai fermecătoare zâmbete pe care le văzuse vreodată la el:

— Vrei să facem o plimbare până la oază?

Lorna se întoarse spre el, uimită:

— Ah, mai mult decât orice altceva! exclamă ea cu un zâmbet abia perceptibil.

— Dar e rece acum, afară. Trebuie să te îmbraci cu tunica mea, spuse el apropiindu-se de ea şi punându-i veşmântul pe umeri. Acum, arăţi iar ca un băieţandru.

După asta, ieşiră din cort şi Lorna se uită curioasă spre bărbaţii care erau aşezaţi în jurul focurilor de tabără, bându-şi cafelele şi ascultând muzica unui instrument ciudat, înconjuraţi de cămilele care se lungiseră pe nisip, adormite.

În momentul în care trecură pe lângă ei, arabii îşi salutară stăpânul, fără însă s-o privească şi pe Lorna. Era felul lor de a-şi arăta respectul faţă de oaspetele mai-marelui acelor locuri.

Curând, intrară într-o zonă cu palmieri, iar muzica din

tabără nu se mai auzi aproape deloc.

— Deşertul e seducător şi schimbător ca o femeie, comentă prinţul…

Lorna îl privi cu coada ochiului. Era atât de potrivit cu acel decor, încât nu şi l-ar fi putut imagina în altă parte.

— Auzi chemarea deşertului? o întrebă prinţul, cu ochii aprinşi ca două vâlvătăi.

— Da, răspunse ea uitându-se în jur zâmbind, şi sunt fascinată. Dar sunt şi speriată de vastitatea lui, simbolul eternităţii în care ne retragem la un moment dat cu toţii.

— Da, zâmbi el, mulţumit… Deja eşti prinsă în mrejele deşertului… Trebuie să mergem în inima lui… După asta, vei fi captivată cu totul…

— Nu sunt deja captivă? îl întrebă ea, îmbrăcând de-a binelea tunica şi strângând-o pe lângă trup, pentru că vântul începuse să se înteţească.

Bărbatul o trase mai aproape şi-i şopti în părul mătăsos:

— Le désert de l’amour…

Lorna îşi înfipse pumnii în pieptul lui şi începu să-l împingă cu toată forţa.

— Ştii că în mine zace un diavol, îi spuse el râzând. Nu-l trezi!

— Lasă-mă să plec de aici, prinţe, şopti ea, încercând să profite de dispoziţia lui melancolică.

— Nu-mi vorbi de plecare, când n-a trecut decât o noapte şi o zi de când eşti cu mine, replică el privindu-i buzele cu o expresie crudă şi duioasă în acelaşi timp. Theldja – zăpadă îngheţată… Ar fi trebuit să te las mai mult în deşert, ca să te topeşti, murmură el cu buzele foarte aproape de gura ei.

— Era mai bine în deşert decât cu dumneata, şuieră

Lorna printre dinţi.

— M-ai privit cu ochi de gazelă rănită, comentă el cu seriozitate, după care-i sărută pleoapele pe care Lorna le închisese ceva mai devreme, cu un oftat.

Apoi o luă pe braţe şi o duse spre cortul lui, dar ca şi în noaptea precedentă, o lăsă să doarmă singură în harem.

* * *

Timpul în deşert se măsura cu totul altfel decât în spaţiile citadine. Oamenii de aici îţi puteau spune ora după poziţia soarelui, iar viaţa lor, deşi n-avea nimic din ritmul alert al oraşelor, era o continuă activitate.

La început, Lorna numără zilele cu meticulozitate, dar cu timpul începu să nu se mai intereseze de câtă vreme era acolo, ci doar să scape cât mai curând posibil.

Cu toate acestea, nu putu să nu fie atentă la viaţa comunităţii în care intrase. Astfel, realiză cu uimire că prinţul era extrem de ascultat, dar nu pentru că ar fi fost crud cu supuşii lui, ci mai ales datorită personalităţii lui pline de magnetism.

În viaţa personală a triburilor se amesteca rareori, şi doar atunci când cineva îi cerea ajutorul.

Aşa s-a întâmplat într-una din zile, când un arab între două vârste s-a prezentat la prinţ şi i-a cerut sfatul în legătură cu fiica lui mai mare, care refuza să-i mai recunoască autoritatea.

Prinţul l-a ascultat cu atenţie şi nu peste mult fiica arabului a fost căsătorită cu un tânăr extrem de frumos şi de harnic.

Lorna îl întrebă, surprinsă:

— De ce ai aranjat această căsătorie? Cei doi nici nu se cunosc bine…

— Fata simţea nevoia să se culce cu un bărbat. Dacă a iubit pe cineva, îl va uita curând şi va fi o soţie model.

— Eşti un despot! Se pare că pentru dumneata o femeie e un simplu obiect.

— O femeie trebuie să fie drăguţă cu cine se comportă bine cu ea. În plus, dacă are pe cineva care să-i ţină hăţurile, nu există riscul să-şi mai piardă capul.

— Mai e şi biciul, nu-i aşa?…

— Timpul petrecut aici nu te-a făcut să înveţi nimic? O femeie adevărată se bucură să aibă un stăpân. Trebuie să admiţi asta.

Lorna nu mai spuse nimic şi-şi întoarse privirile spre uşa cortului, a cărui perdea stătea ridicată în timpul zilei, dacă prinţul era înăuntru, semn că era dispus să primească orice vizitator.

Era greu să-ţi dai seama cu adevărat ce se ascundea în sufletul şeicului, se gândi ea. Cu animalele şi cu copiii se comporta întotdeauna extrem de cald şi de binevoitor… Nu-şi schimba această atitudine nici atunci când se enerva, fapt care o făcuse să-l admire de multe ori din această pricină.

Concentrată asupra acestor gânduri, Lorna nu-l auzi pe prinţ apropiindu-se, aşa că tresări cu putere când o prinse de mijloc.

— Încă te mai temi de mine? o întrebă el, cu gura în părul ei.

Lorna nu răspunse şi bărbatul o strânse şi mai tare lângă el…

— Mâine, voi merge să-mi vizitez un prieten dintr-o

tabără vecină. Vei putea să vii şi tu cu mine o parte din drum, ca să te mai plimbi, dar pe urmă Ahmed te va aduce înapoi. Promite-mi că vei avea grijă de tine, până mă voi întoarce.

— Nu te temi să mă laşi în grija lui Ahmed, care e atât de nătâng încât abia poate vedea de el însuşi?…

— Sunt sigur că nu vei face niciun gest necugetat care să-mi trezească furia, adăugă el, după care se duse la pupitrul de lângă perete, luă un stilou şi o foaie de hârtie şi începu să scrie ceva în arabă.

Din locul în care era, Lorna îl privi cu admiraţie… Fiecare rând scris de prinţ părea o adevărată operă de artă. Era un om cultivat şi deosebit de inteligent.

Şi tatăl ei fusese la fel, se gândi ea, uimită că găsise o asemănare între acest bărbat atât de dur şi părintele ei, pe care-l iubise şi-l respectase din tot sufletul.

Nu-i vorbise niciodată prinţului de tatăl ei. Nu simţise nevoia să i se destăinuie. Între ei era o diferenţă prea mare de opinii.

Lorna se aşeză apoi pe mochetă, cu picioarele strânse sub ea…

Când va reuşi să plece în sfârşit de acolo?

Citindu-i parcă gândurile, prinţul se întoarse spre ea şi-i spuse cu un surâs în colţul gurii:

— Nici nu ştii cât eşti de norocoasă, fetiţo, că n-ai nimerit în haremul unui şeic obişnuit, cu patru neveste şi un şir nesfârşit de concubine.

— Un şeic obişnuit?

— Da. Eu sunt mai original… Eu te am doar pe tine în haremul meu.

— Asta aici, în tabără… Dar la palatul tău?

— Şi haremul din palatul meu e gol.

— Te plictiseşti atât de repede de o femeie?

— Dacă ai vrut să afli într-un mod subtil dacă m-am plictisit de tine, răspunsul e... nu! Gândeşte-te cât de puţin timp am fi fost împreună, în situaţia în care ar fi trebuit să mă împărţi cu o ceată de frumuseţi ale Orientului.

— Sunt surprinsă că n-ai nicio femeie aici.

— De ce să-mi cheltuiesc banii cu femeile, de vreme ce n-am timp să mă ocup de ele?

— Crezi că ele nu s-ar fi bucurat să stea fără dumneata?

— Nu s-ar fi bucurat deloc, răspunse prinţul foarte sigur pe el.

— Eu mă simt mai relaxată când nu eşti în tabără.

— Iar mie îmi lipseşte foarte mult limba ta ascuţită, când sunt plecat, răspunse el râzând.

Deodată, în faţa cortului se auziră nişte voci agitate.

— Uită-te cine mă caută, Lorna.

Fata se ridică şi când ieşi afară dădu cu ochii de Ahmed. Acesta o anunţă că doreşte să-i spună ceva prinţului, aşa că-l invită înăuntru.

Cei doi bărbaţi schimbară apoi câteva cuvinte în arabă, după care şeicul o prinse de umeri:

— Prietenul meu, pe care mi-am propus să-l văd mâine, mi-a trimis un cadou. Hai să vedem ce e.

De o vreme, prinţul obişnuia să-i ceară sfatul în multe privinţe, aşa că propunerea lui n-o luă prin surprindere.

Odată ajunşi afară, fură întâmpinaţi cu bucurie de arabii din tabără, iar Lorna, care era mult mai puţin ruşinoasă în ultimul timp, conversă cu femeile şi cu copiii pe care-i întâlniră în drum.

Trecură astfel de corturi şi nu peste mult se aflară în faţa unui grup de bărbaţi strânşi în jurul celui mai frumos armăsar pe care-l văzuse Lorna vreodată. Şi de când se afla în tabăra prinţului, văzuse destui cai magnifici.

Lorna se apropie uşor de cal, privindu-l cu admiraţie. În momentul acela însă armăsarul se ridică pe picioarele din spate, arătându-şi dinţii mari şi puternici.

— Dumnezeule! exclamă şeicul, dând-o repede la o parte. Apoi prinse calul de căpăstru şi începu să-i vorbească în felul lui cald şi profund cu care se adresa întotdeauna animalelor.

Calul însă îşi repezi botul spre umărul şeicului. Cu un reflex formidabil, bărbatul reuşi totuşi să se ferească.

Pe urmă, prinse animalul de bot şi-l forţă să se uite spre soare, de parcă astfel i-ar fi putut alunga toată îndărătnicia, ca într-un ritual magic.

Calul se temperă ca prin minune şi prinţul sări în şa, cu un zâmbet ironic. Strânse apoi căpăstrul la piept şi calul porni la trap spre întinderea deşertului.

După o vreme însă, se întoarse şi coborî de pe cal cu mândrie, în mijlocul grupului de bărbaţi care nu-şi ascunseră admiraţia şi respectul pentru reuşita stăpânului lor.

Deodată, prinţul luă capul calului în mâini şi-l privi ţintă în ochi.

Lorna simţi că-şi pierde respiraţia de emoţie. Calul ar fi putut în orice clipă să-l prindă de faţă şi să-l mutileze. În schimb, îşi plecă botul, recunoscând astfel superioritatea adversarului său. Un ropot puternic de aplauze izbucni imediat în mulţime, iar Lorna suspină uşurată.

Doamne, îşi spuse ea apoi... Se temuse cu adevărat pentru prinţ... În plus, îi admirase curajul din tot sufletul.

Începuse să-l respecte şi ea, ca întreg poporul său…

Dumnezeule, dar nu dorea decât să-l urască!

* * *

În cortul mare, după cină, Lorna avu ocazia să vadă cât de mult se bucura prinţul de fiecare realizare a lui.

Supunerea armăsarului îl umpluse de voie-bună, iar ochii îi deveniseră mult mai indulgenţi decât înainte.

— Am un cadou pentru tine, o anunţă el. Vino mai aproape… Vreau să ţi-l dau chiar acum.

Lorna îşi ridică încet ochii de pe revista franceză pe care o citea de mai bine de o jumătate de oră…

Prinţul ţinea în mâini un şirag de perle veritabile…

— Hai, lasă revista aia. Vreau să văd cum îţi stă cu acest colier.

— N-nu-mi place să port perle, spuse ea după o ezitare. Mă fac să par îngrozitor de bătrână.

Prinţul o măsură cu o privire nemulţumită.

— Mi-ar face plăcere să porţi aceste perle, replică el, cu un ton mult mai dur de astă dată.

— De ce? Vrei să-mi cumperi bunăvoinţa? îl întrebă ea cu sarcasm, dar se ridică totuşi şi se apropie de el.

Bărbatul îi prinse colierul la gât şi Lorna fu uimită cât de bine se armoniza cu pielea ei.

— Sunt perle de cultură? întrebă ea murmurat.

— Fiecare dintre aceste bobiţe poate asigura mâncarea unei familii de arabi pentru mai multe luni, fetiţo.

— Atunci, ar fi mai bine să le dai lor acest colier, replică ea cu seriozitate şi ridică braţul pentru a-şi scoate colierul de la gât.

— Te rog să-l păstrezi, o avertiză prinţul cu duritate. Dacă n-o vei face, mă voi vedea nevoit să te oblig. E un cadou de la mine, aşa că nu admit să mă jigneşti refuzând să-l porţi, adăugă el strângându-i braţul cu putere.

— Eşti un tiran! exclamă Lorna. Vrei ca toată lumea să ţi se supună.

— Doreşte cadâna mea să fie mai puţin rebelă? spuse el apoi îndulcindu-şi glasul.

— Să nu-mi mai spui niciodată astfel! Nu sunt cadâna ta!

— Tu m-ai făcut tiran!

— E cu totul altceva şi e adevărul gol-goluţ!

— Şi tu nu eşti cadâna mea?

— Tu ai făcut asta din mine! Ah, nici nu ştii cât te urăsc!

— Cu părul tău ca mierea şi cu buzele tale proaspete, era inevitabil să mă seduci. Nicio altă femeie n-ar fi refuzat un asemenea dar, continuă el mângâind cu blândeţe perlele, dar şi pielea ei albă şi fină.

— Eu nu sunt ca alte femei! spuse ea alungându-i mâinile.

— Nu, tu eşti unică, într-adevăr. Încep să te cunosc.

Prinţul începu apoi să-i mângâie uşor braţele, ridicându-i mânecile tunicii.

— Eu ţi-am făcut asta? o întrebă el trecându-şi un deget peste vânătaia care-i înconjura braţul alb şi fin şi pe care o observase şi Zahra, când o spălase.

— Cine altcineva?

— Te învineţeşti repede. Eşti delicată ca o floare. Lasă-mă să sărut locul unde te-am rănit, spuse el apropiindu-şi buzele cu delicateţe de pielea ei.

Apoi, ca şi cum i-ar fi venit brusc o idee, se îndepărtă de ea şi se îndreptă spre scrin. Pe urmă, scoase din sertar o

brăţară de aur, încrustată cu pietre preţioase albastre şi veni în grabă spre ea.

— Trebuie să acoperim vânătaia cu o bijuterie. Lapis lazuli – murmură el... E tot ce poate fi mai potrivit pentru o piele atât de delicată, adăugă el şi-i puse brăţara pe mână. Mă întreb cum te vei comporta când o să te îndrăgosteşti... Te vei aprinde ca o flacără, nu-i aşa, amiga?

Cuvântul spaniol păru foarte ciudat pe buzele lui şi Lorna îi aruncă o privire cercetătoare.

Bărbatul însă îşi apropie buzele de ale ei şi o lipi de trupul lui cu ardoare, şoptindu-i cuvinte de dragoste în limba franceză.

Lorna începu să tremure, impresionată de căldura cu care o îmbrăţişase.

Nu peste mult, însă, prinţul o eliberă şi-i spuse, râzând amuzat:

— Acum, mă voi duce să văd ce mai face noul meu armăsar. E frumos, nu-i aşa? continuă el sărutând-o pe ambii obraji. Te voi lăsa să-l călăreşti când se va mai tempera. Îţi va sta foarte bine pe spinarea lui.

Ce om ciudat, îşi spuse Lorna după ce-l văzu ieşind. Apoi se trânti pe divan, cu faţa în perne. Mâine, prinţul va pleca să-şi vadă prietenul şi va lipsi câteva zile. Poate în acest timp va găsi o soluţie de a pleca din acest loc, în sfârşit...

Va trebui însă să se comporte în aşa fel încât el să nu-şi dea seama de intenţiile ei.

Astfel, când şeicul se întoarse în cort şi o luă în braţe pentru a o duce în patul din harem, Lorna nu se mai împotrivi.

— Mâine dimineaţă voi pleca foarte devreme, îi şopti el după ce o aşează peste aşternutul mătăsos. Voi lipsi câteva zile,

pentru că prietenul meu vrea să mergem la vânătoare. Regret că nu te pot lua cu mine. Dar te rog să nu-l superi pe Ahmed, încercând să faci vreun act necugetat.

— Sunt sigură că Ahmed, cu ochii lui de uliu, mă va urmări în fiecare secundă, răspunse ea surâzând. Aştept să te plictiseşti de mine şi să mă alungi, adăugă ea, râzând uşor.

— Lorna, spuse prinţul, cu o privire bănuitoare… Dacă vei fugi de aici, nu vei avea nicio şansă să ajungi la hotelul tău… Vulturii îi urmăresc pe călătorii singuratici, pentru că sunt puţini cei care nu se sfârşesc sub soarele deşertului. În plus, există arabi care nu se sfiesc să-şi vândă propria soră pentru un pumn de monede şi cei care ţin haremuri sunt cu adevărat cruzi… Pe lângă asta, nu sunt dispuşi să-şi împartă nici apa şi nici săpunul cu femeile din haremul lor.

Spunând acestea, prinţul se îndepărtă, murmurând unul dintre cântecele pe care Lorna le auzise de multe ori în tabără, de când era acolo.

Voi pleca departe de aici, se gândi Lorna… Curând… Cu orice risc…

Capitolul 6

Pe cer mai străluceau încă stelele, când plecă prinţul şi suita lui. Lorna îl însoţi o bună bucată de drum, învelită într-o manta de călătorie. Totuşi, aerul rece al dimineţii o pătrunsese aproape până la oase.

Probabil era ultima oară când mai călăreau alături, îşi spuse ea, uitându-se peste umăr la grupul de arabi care-i urmau tăcuţi. Deja îşi făcuse în minte planul de evadare.

Mâine, se va preface că e bolnavă şi va rămâne în pat. În timpul siestei, când arabii din tabără stăteau în lăcaşurile lor, va tăia o bucată din spatele cortului prinţului, cu cuţitul pe care-l folosea la curăţirea fructelor şi va încăleca primul cal pe care-l va găsi.

— Eşti tăcută, îi spuse şeicul întorcându-se brusc spre ea. Ce pui la cale?

Lorna tresări.

Bărbatul acesta avea darul de a citi gândurile, îşi spuse apoi, alarmată.

— Întunericul mă face melancolică, minţi ea cu un surâs pe care încercă să-l facă dulce... E misterios... Probabil aşa a fost şi când s-au întâlnit Adam şi Eva pentru prima dată.

Prinţul zâmbi, amuzat. Apoi, după o pauză scurtă, spuse din nou:

— O să-ţi fie dor de mine?

— Vrei un răspuns onest?

— Nu. Ştiu că nu-ţi pasă de mine. Dar nu eşti curioasă să

ştii dacă mie îmi va fi dor de micuţa mea cu părul de aur şi cu inima de piatră?

— Sunt sigură că distracţiile pe care ţi le va oferi prietenul dumitale te vor face să uiţi de mine.

— Ştii deja de ce te ţin lângă mine, replică el.

Lorna nu-i răspunse, pentru că în acel moment, primele raze de soare îşi făcură apariţia pe cer, iar nisipul fin începu să strălucească asemenea unor fire de aur curat. O imagine pe care o văzuse de multe ori în tablourile tatălui ei.

Gândindu-se la acest lucru, Lorna oftă adânc.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă prinţul. De ce oftezi?

— Oh, făcu ea dând uşor din mână, dar apoi adăugă râzând: Mi-e foame… Am chef să mănânc o omletă mare cu şuncă şi să beau o cafea.

— Eşti extraordinar de amuzantă câteodată, replică prinţul zâmbind.

Apoi, făcu un semn cu mâna şi toată lumea se opri.

— Vom avea o pauză de o oră, îşi anunţă el oamenii, după care chemă unul dintre servitori şi-i spuse râzând:

— Lella doreşte să-şi ia micul dejun în deşert.

Auzind acestea, bărbaţii se priviră surprinşi, iar nu după mult Lorna auzi o voce care susţinea alarmată că prinţul e sub papucul ei.

Văzând expresiile supuşilor lui, prinţul se grăbi să adauge:

— De altfel, mi-e foame şi mie… Ne vom lua masa în aer liber, cu toţii.

Astfel, nu peste mult se aprinseră câteva focuri de tabără şi se pregăti cafeaua. Pe urmă, fură scoşi la iveală câţiva miei, iar doi arabi mai în vârstă se grăbiră să-i pună la proţap.

Lorna privi fascinată toată scena, ştiind că n-o va putea uita niciodată. Prinţul se aşează ceva mai încolo, lângă un grup de roci, şi fuma sprijinit cu capul de o piatră ieşită mai în afară.

Lorna îi admiră câteva clipe alura nobilă, întrebându-se dacă i se va face vreodată dor de acest bărbat al cărui comportament era atât de straniu.

Deodată, deasupra capului lui începu să se mişte o vietate neagră, care cobora pe suprafaţa pietrei spre creştetul prinţului.

Un scorpion! realiză Lorna, îngrozită.

Din poziţia în care era, şeicul nu putea să vadă pericolul, iar înţepătura scorpionului îi putea fi fatală…

Nu asta ţi-ai dorit? întrebă o voce interioară, insinuant. Vei scăpa de el pentru totdeauna… Vei fi LIBERĂ!

— Kasim! se pomeni ea strigând cu disperare. E un scorpion deasupra capului tău.

Bărbatul se întoarse cu repeziciune şi, scoţând cuţitul din teacă, aruncă insecta în nisip. Apoi, o apăsă cu tocul cizmei, până când o văzu afundându-se cu totul în terenul auriu.

În clipa următoare, se răsuci pe călcâie şi o privi lung…

— De ce mi-ai semnalat pericolul? o întrebă el cu ironie. Urâciunea asta mă putea omorî mai repede decât lama unui cuţit.

Lorna se apropie de el, muşcându-şi buzele emoţionată…

— Nu era nicio scofală să-l văd pe cel mai mare duşman al meu omorât de un biet scorpion, replică ea cu aciditate.

— Cel mai mare duşman al tău îţi este foarte recunoscător, spuse prinţul, luându-i mâna şi sărutându-i-o apăsat.

— N-ai de ce, răspunse ea retrăgându-se în grabă.

Niciunul dintre supuşii prinţului nu observase incidentul cu scorpionul, dar câţiva dintre ei îl văzură pe şeic sărutând mâna tinerei englezoaice şi dădură din cap, amuzaţi.

Pe urmă, mâncară într-o atmosferă de bună dispoziţie, îşi băură cafelele şi se pregătiră de drum.

— Ahmed o va escorta pe lella până în tabără, porunci apoi prinţul, după care o trase pe Lorna ceva mai încolo de restul grupului şi-i spuse cu duritate: Trebuie să-mi promiţi că nu vei fugi de Ahmed, s-o iei aiurea prin deşert… Nu ştii cum să supravieţuieşti în asemenea condiţii.

— Am mai plecat o dată de nebună, surâse ea, aşa că nu se ştie niciodată…

— Nu eşti în toate minţile? spuse prinţul, scuturând-o de umeri. Dacă nu-mi dai cuvântul tău că nu vei încerca să fugi de lângă Ahmed, te voi lua cu mine. Dar nu cred că vei face faţă ironiilor femeilor lui, în timp ce noi bărbaţii vom fi plecaţi la vânătoare. Alege!…

— Îţi promit că voi fi înţeleaptă… N-aş putea suporta să stau cu toate acele femei nici măcar o singură clipă…

— Da, mi-am dat seama, de aceea nici nu ţi-am propus să vii cu mine. Dar mă întreb dacă n-ar fi trebuit să refuz invitaţia prietenului meu… Eşti îngrozitor de impulsivă…

— Am învăţat cât timp am stat aici, prinţe Kasim, că vorba dumitale e lege…

Prinţul o privi câteva momente fără să spună nimic, apoi replică:

— Acum câteva minute, mi-ai salvat viaţa. Nu pot să nu-ţi fiu recunoscător pentru acest lucru. Întoarce-te cu Ahmed… Călăreşte cu el oriunde şi când pofteşti… Restul… va fi… cum

va vrea destinul.

Spunând acestea, prinţul se îndepărtă, dar expresia feţei lui era mai mult resemnată decât furioasă.

Oamenii deşertului credeau cu toţii în soartă şi prinţul Kasim nu făcea excepţie de la această regulă.

Lorna sări din nou pe calul ei şi după puţin timp, Ahmed îi urmă exemplul. Pe urmă, cei doi îşi întoarseră armăsarii în direcţia taberei, iar prinţul îşi anunţă caravana că se aşterneau din nou la drum.

Totuşi, înainte de a trece în fruntea oamenilor săi, se apropie de Lorna şi-i spuse cu un aer de profet:

— Deşertul nu e întotdeauna atât de calm ca acum. În plus, de foarte multe ori, calmul acesta prevesteşte o furtună.

— Nu cred că va fi nicio furtună astăzi, replică Lorna râzând. Cerul e senin, iar nisipul e de-a dreptul minunat.

— Multe lucruri pe care le credem minunate au un element periculos înăuntrul lor. La revedere, mai spuse el, privind-o adânc în ochi.

Lorna îl urmări o vreme cum se îndepărtează fără a se uita nici măcar o clipă înapoi, după care îşi apropie calul de cel al lui Ahmed.

— Hai să ne vedem şi noi de drum, îi spuse ea în franceză, dar modul în care o cercetă arabul o făcu să înţeleagă imediat că nu era deloc mulţumit de sarcina care-i fusese încredinţată.

Cu pintenii cizmelor Lornei în coaste, calul pe care-l primise tânăra englezoaică zbură prin deşert ca vântul, dar armăsarul lui Amed nu se lăsă nici el mai prejos.

Astfel, nu dură mult şi ajunseră în faţa marelui cort.

Lorna descălecă în grabă şi-i spuse lui Ahmed cu răceală:

— Ocupă-te tu şi de calul meu. Mă simt obosită.

Arabul înclină capul în semn că înţelesese porunca, dar o fulgeră cu o privire extrem de nemulţumită. Hassan apăru şi el imediat, aşa că Lorna îi explică grăbită atitudinea ei:

— Cred că am febră, spuse ea, ducându-şi dosul unei mâini la frunte. O să stau azi în pat, adăugă ea intrând în cort.

Hassan o urmă imediat.

— Vreţi să vă aduc ceva de mâncare, madam?

— Nu… O să-mi revin curând, replică ea trântindu-se pe divan. Probabil am făcut o insolaţie.

— A sosit un toubib de la sidi Kebir… Vreţi să vă examineze?

— Un doctor? întrebă ea, uimită. Un doctor francez?

— Un doctor arab, madam. A făcut mult bine în tabăra lui sidi Kebir, unde e emir tatăl stăpânului meu. A fost trimis aici pentru a vedea starea de sănătate a oamenilor din regiune şi să facă extracţii de dinţi.

— N-am nevoie de niciun doctor, Hassan… Vezi doar să nu fiu deranjată de nimeni.

Hassan o privi câteva clipe ca şi cum ar fi vrut să se asigure că totul era în regulă, apoi ieşi.

Lorna îşi aprinse o ţigară şi, în mod inevitabil, aroma tutunului îi aduse în faţă figura prinţului.

De ce-l atenţionase, când văzuse scorpionul? se întrebă ea încruntându-se. Acum, ar fi fost liberă să plece de aici fără nicio problemă… Nu-l urăşte destul?…

Lorna trase apoi cu poftă din ţigară şi urmări o vreme jocul spiralelor de fum…

Era slabă de înger ca toate femeile, se gândi ea oftând.

Spre sfârşitul după-amiezii, începu să se plictisească. Totuşi, abia după cină îşi puse pelerina şi ieşi, îndreptându-se

spre oaza din apropiere.

Când simţi că e urmărită, se înroşi toată de enervare.

De ce n-o lăsa prinţul să facă ce dorea? Pentru el, nu era decât o păpuşă bună s-o acopere cu perle. Bărbaţii uită repede o femeie, de obicei. El de ce nu era la fel?

Când ajunse lângă palmierul ei preferat, se opri şi se aşeză cu genunchii strânşi sub bărbie.

Peste puţin, bărbatul care o urmărise se apropie de ea. Crezând că e Ahmed, Lorna se ridică zâmbind, pregătită să-i spună o frază ironică.

Nu mică îi fu uimirea însă când observă că arabul care se îndrepta spre ea era mult mai scund şi mai gras.

— Nu vă speriaţi, madam, îi spuse el cu o franceză la fel de bună ca a şeicului. Am căutat să vă vorbesc toată ziua, dar Hassan m-a informat că nu doriţi să fiţi deranjată. Numele meu e Omair ben Zaide. Sunt prieten cu şeicul Kasim şi în drumurile mele din dimineaţa aceasta am aflat că are ca oaspete o femeie cu părul de aur, surâse el, analizând-o cu atenţie.

Lorna simţi cum i se aprind din nou obrajii, deşi în tonul doctorului nu fusese nicio notă de ironie.

— Da, înţeleg că aţi fost surprins când aţi auzit că… oaspetele şeicului e un cetăţean englez. Sunt sigură că la ultima dumneavoastră vizită cortul şeicului era plin de fete arabe.

Bărbatul îşi dădu uşor gluga pe spate şi-şi aprinse o ţigară. Trăsăturile feţei lui erau destul de asemănătoare cu ale prinţului, dar mai puţin autoritare.

— Când am fost ultima dată aici, madam, Kasim nu avusese încă norocul să poată găzdui o fată drăguţă ca

dumneavoastră. De aceea am fost astăzi atât de surprins, când am aflat că prinţul nu mai e singur.

— Prietenii dumneavoastră nu v-au informat şi că sunt prizonieră aici, nu oaspete? îl detest pe şeic!

— Am auzit că prinţul călăreşte lângă dumneavoastră şi nu înainte… Asta înseamnă că vă tratează ca pe un egal, nu ca pe un prizonier. Jucaţi şah împreună, din câte se spune… Şi acesta e un semn de mare respect.

Lorna izbucni în râs…

— Îmi închipui atunci cum se comportă cu celelalte femei, dacă spuneţi că pe mine mă tratează ca de la egal la egal… N-aş vrea, zău, să fiu în pielea lor…

— La ce femei vă referiţi?

— Doctore… Doar nu vă închipuiţi că aş putea să cred că prinţul a trăit ca un călugăr înainte de a mă fi adus pe mine aici?

— N-a trăit ca un călugăr, dar n-am văzut nicio femeie în haremul lui, niciodată. E un om cu gusturi elevate.

— Elevatul dumneavoastră prieten, doctore, mă tratează ca şi cum aş fi un simplu obiect.

— Kasim e unicul fiu al unui emir puternic, aşa că este obişnuit să comande şi să i se dea ascultare.

— Poate fi aceasta o scuză, doctore?

— Tot ce pot să vă spun, e că-l admir foarte mult pe prinţul Kasim şi că, dacă n-aş fi fost doctor, n-aş fi ezitat nici eu s-o ţin captivă pe femeia pe care o doresc, spuse el aruncându-şi ţigara. Pentru oamenii deşertului, care îşi coordonează viaţa în funcţie de soare şi cred în fatalitate, nu există… mâine, madam. Aici, trebuie să profiţi cât poţi de fiecare moment, pentru că nu poţi şti ce va fi după aceea.

Oamenii din deşert sunt numiţi… „copiii stelelor”, pentru că ard cu aceeaşi incandescenţă.

— Nici asta nu justifică atitudinea prinţului faţă de mine. Nu e posibil să întrerupem cursul vieţii cuiva pentru o atracţie pasageră. Prinţul a omorât un om, pentru un cal… Asta spune multe, doctore.

— Da, recunosc că prietenul meu trăieşte după propriile lui legi. Dar nu cred că aveţi dreptate să afirmaţi că a fost crud cu dumneavoastră.

— Nu m-a bătut cu biciul, dar în lumea asta există o serie întreagă de alte modalităţi prin care îţi poţi exersa cruzimea. Chiar şi faptul că mă ţine în tabără împotriva voinţei mele, e o dovadă de cruzime. Nu credeţi?

— Înţeleg… Dar vedeţi dumneavoastră, pentru un bărbat care trăiește în pustiu, apariţia unei femei frumoase e ca un balsam… Ajunge să-i priveşti ochii şi te simţi imediat mai puternic. Prezenţa dumneavoastră aici îl ajută foarte mult, sufleteşte, pe Kasim… Tatăl lui e extrem de bolnav şi Kasim va trebui să părăsească în curând aceste locuri pe care le iubeşte atât de mult… Va veni timpul ca emirul să fie înlocuit de fiul său… Probabil, pentru a mai uita de această responsabilitate inevitabilă, a ţinut Kasim să vă aibă în preajmă.

— Mi-a întrerupt cursul vieţii, doctore… Poate aveam şi eu un bărbat la care ţineam… Prinţul m-a adus aici şi m-a forţat să duc o viaţă cu care n-am fost obişnuită.

— Ar fi trebuit să vă fi aşteptat ca aici să întâlniţi altfel de oameni… Deşertul scoate la suprafaţă tot ceea ce e mai primitiv în fiinţa umană.

Lorna nu mai spuse nimic şi-şi ridică ochii spre cerul plin de stele. Dinspre tabără se auzea obişnuita muzică de seară,

tânguitoare, cu repetiţii nesfârşite ale refrenului şi cu note pline de implorare… Tânăra englezoaică îşi aminti atunci cântecul minunat al flautului pe care-l auzise în grădina de la Ras Jusuf.

— Totuşi, continuă doctorul, există aici o frumuseţe sălbatică, pe care n-o mai poţi întâlni în niciun alt loc din lume.

Lorna se întoarse spre doctor şi-i cercetă faţa cu atenţie…

Omair ben Zaide îi zâmbi atunci larg, arătându-şi în întregime şiragul de dinţi albi, în contrast puternic cu faţa lui închisă la culoare.

Spre deosebire de el, se gândi Lorna, prinţul Kasim avea pielea aproape albă. Mâinile, braţele şi faţa îi erau extrem de bronzate, dar observase în seara în care prinţul stătuse la cină doar în cămaşă, că pe la jumătatea pieptului nuanţa arămie se estompa aproape complet.

Doctorul era un arab pur, continuă ea să reflecteze. Apoi, gândul îi zbură din nou la şeic, însă de data aceasta la îmbrăţişările lui pasionale.

— Spuneţi-mi, începu Lorna încet… Şi dumneavoastră consideraţi că ar trebui să mă simt onorată că şeicul m-a ales pe mine pentru a-i ţine companie? îl urăsc din tot sufletul că m-a transformat în sclava care sunt acum.

— Sclavă, aţi spus? întrebă doctorul, râzând. Nu duceţi o viaţă de sclavă, aici, madam. Aveţi libertatea să vă faceţi prieteni, în tabără, de a conversa cu toată lumea… Oamenii de aici vă iubesc şi v-au poreclit… Theldja… Adică, Albă-ca-zăpada… Au spus că sunteţi graţioasă ca o semilună. Nimeni nu e surprins aici că prinţul vă doreşte.

Ea nu-şi dorea decât să fie liberă!

— Prinţul ar fi trebuit să ţină seama şi de dorinţele mele,

nu numai de ale lui.

Doctorul suspină adânc, ca şi cum ar fi realizat abia atunci că o fată engleză nu putea să înţeleagă prea multe lucruri legate de obiceiurile oamenilor din deşert.

— V-ar ajuta cu ceva dacă v-aş spune că viaţa noastră a tuturor depinde de soartă? Cu trecerea timpului, învăţăm că nu suntem decât nişte simple marionete conduse de o mână nevăzută.

Spunând acestea, Omair ben Zaide îi atinse uşor braţul şi-şi adânci privirile în ochii ei, de parcă ar fi vrut s-o hipnotizeze. Apoi, continuă:

— V-a atras ceva în deşert, nu? Aţi vrut din tot sufletul să ajungeţi aici şi tot universul a conspirat ca acest lucru să se împlinească… Gândiţi-vă la asta, madam… Cei care pot auzi chemarea deşertului, o aud cu mult înainte de a ajunge să-l vadă în realitate.

Da, era foarte adevărat… Aşa se întâmplase, reflectă Lorna… Dar nu-şi imaginase niciodată că dorinţa ei de a vedea deşertul o va face captiva unui bărbat care nici nu voia s-audă să-i redea libertatea. Nu va putea uita niciodată acest afront.

— S-a făcut târziu, doctore, comentă Lorna cu o voce de gheaţă.

— Vă voi escorta până la marele cort, madam.

Când ajunseră în faţa cortului, Lorna îl invită pe doctor înăuntru pentru a bea o cafea cu ea. Spre surprinderea ei însă, bărbatul se trase un pas înapoi, speriat:

— Ah, nu… Sunteţi foarte amabilă, dar nu… Kasim ar fi foarte nemulţumit dacă aş face asta. Nu e conform cu obiceiurile de aici, înţelegeţi?

— Ah, deci doar el poate încălca regulile aici, răspunse

Lorna cu ironie. Dar dacă aş fi fost acum bolnavă, doctore? Nu mi-ai fi acordat ajutor?

— Calitatea mea de medic mi-ar fi permis asta, dar în orice altă privinţă, respect legile arabilor.

— Atunci, sunteţi de acord cu voalurile şi cu haremurile?

— Sunt de acord întotdeauna să respect dorinţele prietenilor mei, în primul rând. Sunt foarte bucuros că v-am cunoscut, şi sper că vom fi prieteni.

— Şi eu sper la fel, spuse Lorna, deşi era sigură că, din cauza loialităţii faţă de Kasim, doctorul nu va deveni niciodată şi prietenul ei.

Toată lumea de aici, inclusiv acest bărbat atât de educat, părea să aibă pentru prinţul Kasim un devotament ieşit din comun.

— Mă simt puţin cam obosită, adăugă Lorna, aşa că vă spun… la revedere.

— Emshi besselema, madam, răspunse el şi se pierdu în întunericul nopţii.

Ce întâlnire ciudată, îşi spuse Lorna intrând în cort… Şi totuşi, discutaseră atât de deschis… Îi ajutase oare vălul nopţii? E ştiut faptul că oamenii se deschid mult mai uşor în faţa altora când sunt ascunşi după o mască… Acesta să fie oare motivul pentru care femeile arabe purtau voaluri pe faţă? se întrebă ea apoi, surâzând uşor.

Pe urmă, observă că Hassan îi lăsase pe măsuţă o tavă pe care se afla o farfurie plină cu prăjituri şi un ibric mare de cafea.

Astfel, după ce gustă câte puţin din toate acestea, Lorna luă o revistă franţuzească şi se aşeză pe divan.

După ce răsfoi câteva pagini, văzu fotografii ale câtorva

locuri pe care le vizitase cu tatăl ei. Apoi, când închise revista, observă că pe copertă era imaginea localului Silver Tower, unde cinaseră cu câteva zile înainte de a se îmbolnăvi el foarte grav şi unde băuseră şampanie.

„Numără bulele din paharul tău, îşi aminti ea vorbele lui… Fiecare bulă reprezintă un an de fericire deplină”…

În paharul ei fuseseră o mulţime de bule mici şi strălucitoare, se gândi Lorna acum, oftând, dar fericirea refuza să se arate.

După câteva ore, tânăra englezoaică începu să simtă că-i lipsea compania prinţului. Fără el, atmosfera cortului era îngrozitor de apăsătoare…

Stinse apoi luminile din partea principală a cortului şi intră în harem.

Se pregăti de culcare nu peste mult, dar când se vârî sub blana de leopard pe care i-o adusese Zahra în lipsa ei, se simţi îngrozitor de ciudat în patul larg, în stil otoman, aşa că începu să se întoarcă de pe o parte pe alta, extrem de neliniştită.

Trebuia să plece de acolo, îşi repetă ea din nou. Va avea oare această şansă, mâine? Poate dimineaţa devreme, înainte ca Ahmed să se trezească.

Putea să-şi facă şi un pachet cu merinde, pentru că avea prăjiturile lăsate de Hassan, cafeaua şi o sticlă plină cu apă.

Inima începu să-i bată cu putere la aceste gânduri.

Da, va scăpa de acolo!

Mâine la această oră, va putea fi la Yraa, la o mulţime de mile depărtare de această tabără.

Nu mai avea decât să aştepte să treacă acea noapte.

Capitolul 7

Aşadar, înainte de apariţia zorilor, Lorna reuşi să iasă ca o umbră din cort şi, după ce încălecă armăsarul cu care-l condusese pe prinţ, o zbughi din tabără iute ca vântul.

Acum, îşi lăsase calul la trap şi inspiră adânc aerul proaspăt al libertăţii.

Apoi râse uşor, fericită.

Reuşise să-şi pună în bagajul legat de şa, toate cele necesare pentru drum. Va trebui însă să se grăbească din nou, pentru că odată cu venirea zilei, Zahra va putea constata lipsa ei din harem şi va alerta servitorii.

Peste puţin, opri calul să se odihnească, iar ea îşi aprinse o ţigară, uitându-se în jur cu atenţie.

Era pe drumul bun, îşi spuse apoi, mulţumită. După aceea, dădu din nou pinteni calului şi o porni spre dealurile care se zăreau la orizont şi unde spera să ajungă mai înainte de căderea întunericului.

O jumătate de oră mai târziu, însă, câţiva stropi de ploaie căzură pe faţa ei, neliniştind-o. Nu dură mult şi peste dealurile aflate aproape de Yraa se auzi primul tunet.

O furtună în deşert nu putea fi desigur un lucru de ici de colo, se gândi Lorna, dar va înfrunta orice dezlănţuire a naturii pentru a scăpa din ghearele prinţului. Pentru el, nu era decât o simplă jucărie amuzantă.

În timpul acestor reflecţii, vântul care se înteţise pe nesimţite adună nisipul în mici dune, făcând-o pe Lorna să

simtă primul fior de teamă de la plecarea din tabără. Astfel, îşi îndemnă calul să-şi iuţească pasul, iar ea se aplecă peste coama lui.

Trebuie să găsesc un loc în care să mă adăpostesc, în caz de furtună, îşi spuse şi se uită cu atenţie înainte.

Atunci, observă la mică distanţă de ea un grup de stânci, care formau un arc natural destul de bun pentru a o feri de o eventuală vijelie. Îşi îndreptă calul într-acolo.

Deodată, însă, cerul fu străbătut de un fulger, urmat imediat de un tunet atât de puternic, încât Lorna simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Din nefericire, nu doar ea se sperie ci şi calul, care după ce se ridică pe picioarele din spate, trântind-o în nisip, o rupse la goană în partea opusă.

Lorna îl privi disperată…

Ce se va face acum? Rămăsese şi fără cal şi fără cele pregătite pentru drum.

Cum întunericul se lăsase între timp de-a binelea, nu mai putea găsi nici rocile, îşi spuse Lorna, înlăcrimată.

Doamne, câtă dreptate avusese Kasim, care o sfătuise să nu se mai aventureze de una singură în deşertul… „schimbător ca o femeie”…

Dinţii începură să-i clănţăne apoi cu putere, căci pelerina i se udase, iar vântul i-o ţinea lipită de trup.

Nemaiputându-se lupta cu stihiile naturii dezlănţuite, Lorna se prăbuşi în nisip. Nu peste mult, vântul o îngropă aproape complet în dunele care acoperiseră ţinutul. Speriată, Lorna îşi pierdu cunoştinţa.

Când se trezi, în aer se simţea un miros de tutun.

Îşi aminti că leşinase în nisip, dar acum era rezemată de o stâncă şi cineva stătea în genunchi lângă ea. Faţa îi fusese

acoperită cu un şal alb de mătase, care aproape i se lipise de buzele crăpate de uscăciune.

Îi era îngrozitor de sete, iar în umeri avea o durere extrem de pronunţată.

În momentul următor, persoana de lângă ea îi luă şalul şi-i duse la buze o sticlă plină cu apă. În prima clipă, Lorna avu impresia că deliregază, dar apoi observă că recipientul era cât se poate de real şi începu să bea cu poftă.

Mâna care-i oferise sticla cu apă, o înconjură apoi după mijloc şi Lorna făcu o mişcare bruscă, pentru a încerca să scape de atingerea bărbatului. Durerea din umăr o opri însă imediat. Atunci, străinul apăru în faţa ochilor ei, care străluciră temători printre orificiile alungite ale vălului.

— Prostuţă mică, spuse bărbatul înlăturându-i vălul şi Lorna nu putu să nu admire trăsăturile de o frumuseţe extraordinară ale bărbatului care se aplecă uşor deasupra ei. Figura aceea îi era foarte cunoscută, iar vocea o auzise de multe ori înainte.

— Deci, ai vrut să scapi de mine, nu-i aşa? Ahmed mi-a trimis vorbă c-ai fugit, aşa că am pornit în căutarea ta, imediat. Mi-am închipuit că ai pornit spre Yraa. Doamne, şi dacă nu ţi-aş fi spus să mă aştepţi în tabără, liniştită. N-ai realizat că nu poţi scăpa de mine?

— Uneori cred că eşti Lucifer însuşi, spuse ea dând să se ridice, dar fu oprită din nou de durerea din umăr. Ah, făcu ea, strâmbându-se nemulţumită. Am păţit ceva la umăr când m-a trântit calul, pentru că s-a speriat de un fulger.

Prinţul o palpă cu atenţie, apoi îi spuse, ridicându-şi sprâncenele:

— L-ai scrântit… Dacă vrei ţi-l pun la loc, dar te va durea

şi mai tare.

— Ce importanţă mai are o durere în plus? replică ea obosită.

Prinţul îi puse apoi o ţigară aprinsă în gură şi-i ordonă:

— Fumează! Tutunul îţi va mai alina durerea. Eşti gata?

Lorna trase cu putere din ţigară, după care încuviinţă. Nu dură mult şi ţipătul ei de durere fu luat de vânt şi răspândit în cele patru zări, când şeicul îi puse umărul la loc.

— Încearcă să te mişti acum, îi ceru prinţul.

— Ah, mă mai doare puţin, dar cred că-mi va trece curând. Mulţumesc, adăugă ea după o ezitare.

— Acum, trebuie să aşteptăm să se limpezească cerul, pentru a fi siguri că nu ne prinde o furtună pe drum, adăugă el mângâindu-i părul.

Lorna continuă să fumeze, încercând să ignore emoţia care pusese stăpânire pe ea la atingerea lui.

— A fost o adevărată nebunie să pleci singură la drum, îi şopti el.

— A fost o nebunie să-mi închipui că pot scăpa de dumneata, replică ea încet. Deşertul are grijă de fiii săi, continuă apoi, privindu-l în ochi.

— Mi s-a rupt inima când te-am văzut cufundată în nisipul umed. Păreai o floare pierdută în iad. Şi când mă gândesc că nu mi-ai spus niciodată un cuvânt cald.

— De când aşteaptă prinţul Kasim cuvinte calde de la mine?

Prinţul nu spuse nimic şi îşi îndreptă ochii spre întinderea cerului…

— Când crezi că vom putea pleca de aici? continuă Lorna, îngrijorată.

— Numai destinul ştie asta, fetiţo.

— Într-o bună zi, va trebui să-mi dai voie să plec din deşert, prinţe Kasim, comentă ea aruncându-şi ţigara în nisip.

Ce anume-i răspunse prinţul, Lorna nu reuşi să mai audă, pentru că în acel moment o rafală puternică de vânt se porni ca din senin, în timp ce cerul păru să se fi rupt în două din cauza tunetului.

Lorna se ascunse repede la pieptul bărbatului de lângă ea şi îşi astupă urechile cu mâinile.

— Nu te speria, îi spuse prinţul presându-şi buzele de tâmplele ei.

Dumnezeule, ce bine era în braţele lui… Dacă vremea nu se va îmbunătăţi, vor muri acolo, înlănţuiţi, ca îndrăgostiţii din miturile străvechi.

— Lorna, o întrebă prinţul, alarmat… Eşti bine, fetiţo?

— Kasim… Am o presimţire stranie…

— Să nu adormi, acum! îi spuse el scuturând-o de umeri.

Lorna însă păru că alunecă deja într-un hău adânc.

Prinţul îi deschise ochii cu forţa, după care o muşcă uşor de buze.

— N-ai voie să adormi acum!

— Kasim… Când vom pleca de aici? murmură ea ca prin vis.

— Nu ştiu, micuţo, răspunse el şi o prinse în braţe mai bine.

Lorna îi simţi bătăile inimii pe pieptul ei.

— Hai, fetiţo, rezistă! Fii bravă…

— În… totdeauna am încercat asta.

— Da, întotdeauna ţi-ai ridicat bărbia, gata să-i înfrunţi pe bărbaţi. Ah, ce vânt! Furtuna diavolului!

— Săracul cal al tău, spuse Lorna uitându-se spre Caliph…

— Da. Să sperăm că nu va muri…

— Ar fi foarte rău pentru noi…

— Foarte rău, într-adevăr, replică el, după care îşi vârî mâinile sub pelerina ei.

Fata se retrase în primul moment, dar apoi îl cuprinse şi ea după mijloc.

— Vreau doar să-ţi masez spatele, pentru a-ţi pune sângele în mişcare, îi explică prinţul. Nu sunt un monstru, să încerc să te seduc în asemenea momente.

Lorna nu-i răspunse. Sentimentele pe care le simţea în sufletul ei o făcură să amuţească total…

Îi răspunse la îmbrăţişare pentru că… îl iubea.

Iubea trupul, inima şi spiritul acestui om al deşertului.

El o făcuse să-l iubească! realiză ea brusc.

— Te-a deranjat când ţi-am spus că eşti o brută? murmură apoi şi prinţul se năpusti asupra ei, acoperind-o cu tot trupul.

În momentul următor, Lorna îşi dădu seama de ce… Fură îngropaţi în nisip… Şi vor sta aşa ore întregi, probabil, se gândi ea… Sau chiar zile…

Prinţul însă, după ce scoase un urlet ca al marilor luptători antici, se încordă cu toată puterea şi alungă o parte din nisipul care-i acoperise ceva mai devreme. Repetă acest gest apoi de câteva ori, până când Lorna simţi stropii de transpiraţie de pe faţa lui căzându-i pe frunte.

Impresionată, începu să-i imite gesturile şi curând, reuşiră să iasă la suprafaţă.

Apoi, îşi curăţară feţele în grabă, pentru că nisipul le intrase în gură, în ochi, în nas şi-n urechi, dându-le o senzaţie

îngrozitoare.

Pe urmă, Kasim se îndreptă cu paşi rari spre calul lui, care tremura din toate mădularele. După ce-l mângâie şi-l alintă cu vorbe calde, animalul îşi reveni.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că mai avem încă armăsarul. Ce ne-am fi făcut, dacă ar fi fugit din acest iad? Cum am fi ajuns fără apă în tabără? adăugă el, după care luă o sticlă din bagajul legat de şa şi veni lângă Lorna.

Aceasta nu-şi mai putu stăpâni lacrimile.

— Haide, bea, spuse el cu blândeţe.

Fata se supuse, apoi îl îndemnă, la rândul ei:

— Bea şi tu, spuse ea zâmbind, pentru că fusese pentru prima dată când reuşise să-l tutuiască.

Prinţul o privi lung şi după ce luă o gură de apă şi închise sticla la loc, o anunţă:

— Vom rămâne aici până dimineaţă, când ne vom întoarce în tabără.

— În tabără? murmură ea ca un ecou.

— Da. Te vei întoarce cu mine, fie că vrei sau nu.

— De ce-ţi mai baţi capul cu mine, după ce ţi-am provocat toate aceste necazuri? Sunt o femeie uşor de înlocuit.

— Dacă toate femeile sunt la fel, atunci te prefer pe tine, râse el uşor. N-am avut încă satisfacţia să te văd topindu-te. Până atunci, vom rămâne împreună… Inshallah.

— Expresia aceasta nu prea ţi se potriveşte, prinţe Kasim… Obişnuieşti să faci numai ce crezi.

— Mi te-ai adresat din nou ca şi cum am fi stăpân şi sclavă… Spune-mi doar numele, nu şi titlul.

— Kasim, repetă fata, şoptit.

— Sună foarte straniu cu accentul tău englezesc, comentă

el cuprinzând-o în braţe. Va trebui să ne odihnim câteva ore. Şi pentru că e foarte frig acum, e important să stăm îmbrăţişaţi.

— Nu, nu trebuie, replică ea, pentru că nu ştia ce reacţie va avea simţindu-i trupul lipit de al ei.

— Abia aştept să te îndrăgosteşti de mine, spuse prinţul surâzând. Englezoaicele sfârşesc adeseori prin a-şi iubi duşmanul.

— Să mă îndrăgostesc de tine?... Te poţi gândi la dragoste?... Ce înseamnă dragostea pentru tine?

— Dacă voi începe vreodată să te iubesc, îngerul meu, va fi până când moartea ne va despărţi... Eşti prea tânără ca să ştii ce înseamnă cu adevărat dragostea dintre un bărbat şi o femeie.

— Tu ştii? Ai iubit vreodată?

— Crezi că pot iubi doar deşertul? o întrebă el cercetându-i faţa. Apoi îşi pregăti calul pentru noapte şi aşeză o pătură groasă la adăpostul unei stânci.

Lorna se aşeză grăbită, învelindu-se cu mantaua pe care i-o oferise prinţul. În acel moment însă nu departe de ei, în întuneric, străluci ceva ca două cerculeţe de lumină...

— Kasim, şopti Lorna speriată.

Prinţul se uită şi el într-acolo şi-şi aprinse repede o ţigară.

— Nu te teme, şacalii nu se apropie dacă văd foc, spuse el, continuând să fumeze încet.

Apoi, se aşeză lângă ea.

— Haide, pune-ţi capul pe genunchii mei şi încearcă să dormi, micuţo.

Lorna ezită o clipă, dar apoi făcu ce-i sugerase şi curând îşi simţi trupul încălzindu-i-se. Nu putu însă să adoarmă şi

rămase cu ochii aţintiţi spre norii al căror văl acoperise stelele aproape în întregime.

— Hei, nu dormi? o întrebă prinţul după un timp, aplecându-se spre ea.

— E atât de ciudat totul… Pare că am rămas numai noi doi pe lumea asta.

— Adam şi Eva, murmură el amuzat. Deşertul e supranumit „Grădina lui Allah”, iar în fiecare femeie sălăşluieşte o Evă, aşa că… Dar dacă nu adormi, o să mă faci să cred că vrei să te sărut.

Lorna îşi îngropă repede faţa în mantaua cu care era acoperită.

Prinţul începu să râdă amuzat şi-i mângâie părul cu delicateţe. Apoi, îşi rezemă spatele de stâncă şi-şi aprinse o altă ţigară.

Lorna închise ochii şi se gândi la situaţia ciudată în care era… Fugise de acest bărbat, doar… pentru a ajunge din nou în braţele lui.

Capitolul 8

Furtuna fusese atât de puternică, încât deşertul devenise de nerecunoscut. Era ca şi cum un uriaş ridicase acolo în doar câteva ore un şir întreg de munţi.

Kasim încercă să găsească direcţia în care trebuia s-o apuce, după poziţia soarelui.

— Nu mai ştii încotro trebuie să ne îndreptăm pentru a ajunge în tabără? îl întrebă Lorna, curioasă. Dacă ne vom pierde?

— Dacă sunt cu tine, nu-mi pasă, replică prinţul râzând şi o mângâie pe obraji. Eşti aşa de proaspătă, chiar şi în dimineaţa asta, după tot ce ţi s-a întâmplat.

Lorna îi analiză faţa pe care începuse să-i crească o barbă neagră şi deasă.

Observându-i privirile, prinţul îşi trecu o mână peste obraji.

— M-ai privit cu superioritate, madam. Să nu spui ceva nedelicat, că…

Lorna sări pe spinarea calului, ca şi cum s-ar fi temut brusc de reacţia lui, iar şeicul izbucni din nou în râs. Apoi, sări şi el în şa, postându-se în spatele ei.

— Doamne, cât eşti de fragilă, comentă şeicul, cuprinzându-i mijlocul.

— Par aşa doar pentru că nu mi-am luat micul dejun şi nu mi-am băut cafeaua, răspunse Lorna întorcându-se pe jumătate spre el.

Bărbatul zâmbi atât de larg, încât dinţii îi străluciră ca nişte perle, în lumina soarelui de dimineaţă. Pe urmă o strânse cu putere la piept şi Lorna realiză că prinţul avea o uriaşă nevoie de ea, deşi era convinsă că n-ar fi recunoscut acest lucru niciodată. Cu ea, putea să se comporte mult mai… uman, ceea ce-l făcea, fără niciun fel de îndoială, să se simtă relaxat. Nu-şi dorea alături o sclavă. Îşi dorea o parteneră cu acelaşi spirit ca al lui.

Prinţul mângâie apoi calul şi-i spuse cu blândeţe:

— La drum, băiete…

Tonul lui cald o făcu pe Lorna să simtă un fior pe şira spinării… Îi spusese o dată că iubea mai mult caii decât femeile, dar probabil avusese destule amante la viaţa lui, se gândi ea.

— Bietul Caliph, spuse ea cu voce tare. Trebuie să ne poarte acum pe amândoi.

— Tu nu eşti mai grea decât un boboc de trandafir. Şi nu uita că nu e pentru prima dată când Caliph ne duce în spinare pe amândoi.

Lorna râse uşor, după care îşi îndreptă privirile înainte, bucuroasă că era încă în viaţă şi putea admira frumuseţea cerului din acea zi.

Nu peste mult, dealurile de lângă Yraa rămaseră mult în spatele lor, dar tânăra englezoaică nu-şi mai întoarse privirile spre ele.

* * *

Pe la jumătatea drumului, se întâlniră cu un grup de nomazi, care îi salutară bucuroşi şi se oferiră să le dea o canistră cu apă. Cum rezerva lor fusese băută aproape în

întregime de Caliph până atunci, prinţul acceptă cu recunoştinţă. Pe urmă, fură invitaţi în cortul lor şi serviţi cu tot felul de mâncăruri apetisante.

Pentru ca arabii să n-o trimită să mănânce alături de femeile lor, prinţul le spuse că era băiat şi că fuseseră îngropaţi împreună în furtuna de nisip din noaptea trecută.

La plecare, nomazii le dădură un pachet cu pâine, brânză şi o sticlă mare, plină de cafea.

— Allah ibarek, le strigară arabii când îi văzură în şa, iar cei doi le răspunseră cu voioşie în acelaşi fel.

Asemeni oamenilor acestor locuri, Lorna începu să creadă în kismet… Ce va fi, va fi… Totul era scris în nisipuri…

După un timp, Lorna îşi lăsă capul pe umărul prinţului… Era obosită, iar forţa pe care o emana bărbatul de lângă ea o făcea să se simtă bine.

Când apărură stelele, gândurile lui Kasim părură să se îndrepte spre ele şi Lorna nu-l tulbură. Doar când bărbatul se aplecă uşor spre ea pentru a o întreba dacă-i e foame, îndrăzni să-l întrebe la rândul ei, după ce-i răspunse că nu dorea să mănânce nimic:

— Te ghidezi după stele?

— Da…

— Cât mai avem până în tabără?

— Aproape o oră. În seara asta stele par aşa de aproape încât poţi fi tentat să întinzi mâna, ca să apuci câteva.

— Eu m-aş mulţumi şi cu una singură. Ah, abia aştept să fac o baie, spuse ea apoi, aranjându-şi părul încărcat de nisip, pentru că în acel moment, pentru prima dată de când îl cunoştea, dorea ca prinţul s-o găsească atractivă.

— Eşti ca o pisică… Te speli tot timpul. Poate şi de-asta

îmi place atât de mult de tine.

Fusese o declaraţie de dragoste? se întrebă Lorna, uimită.

Când intrară în tabără, fură întâmpinaţi cu o mulţime de strigăte de bucurie venite din partea bărbaţilor şi femeilor care-şi părăsiseră corturile şi se grăbeau să-i salute.

Pe urmă, prinţul o ajută pe Lorna să se dea jos de pe cal, iar aceasta privi fericită marele cort, care era acum casa ei mai mult decât oricare alt loc din lume.

Odată intrată înăuntru, îşi scoase cizmele şi se duse ţintă la carafa cu limonadă, aşezată pe măsuţa de lângă divan.

Nu după mult, Zahra îşi făcu şi ea apariţia:

— Am fost cu toţii atât de îngrijoraţi! spuse fata luând mâinile Lornei într-ale sale şi presându-le de obraji. De ce a vrut lella să plece de aici şi să-l părăsească pe sidi?

— Pentru că lella are mai puţină înţelepciune chiar şi decât o cămilă, răspunse Lorna scuturându-şi uşor nisipul adunat pe gât. Zahra, trebuie să fac neapărat o baie.

— Imediat, răspunse arăboaica, dar nu se mişcă. Lella?

— Da, draga mea?

— A venit un mesaj de la sidi Kebir… Emirul e pe moarte… Vrea să vorbească de urgenţă cu prinţul Kasim.

Lorna păli.

— Va merge şi lella la palat, cu prinţul Kasim?

Inima Lornei începu să bată nebuneşte…

— Nnu cred, Zahra… prinţul mă va lăsa aici sau mă va trimite la Yraa. Zici că emirul se simte chiar atât de rău?

— Aşa se pare, lella. E destul de bătrân. A fost căsătorit cu o roumia. Soţia lui însă a murit când stăpânul meu avea treisprezece ani şi a devenit bărbat.

— Cum? A devenit bărbat la treisprezece ani? În ţara

mea, la această vârstă băieţii joacă fotbal pe maidane. Haide, pregăteşte-mi baia, Zahra. Nu mai suport nisipul ăsta. M-a prins furtuna în deşert. Am avut noroc că m-a găsit şeicul.

— Lella s-a bucurat?

— Da, răspunse ea cu fermitate.

După ieşirea feţei, Lorna se trânti pe divan, cu faţa între perne.

Nu-i va cere prinţului s-o ia cu el la palat…

Kismet… Acum, când nu-şi mai dorea altceva decât să fie cu el, şeicul trebuia să plece.

Nu peste mult îşi făcu baia, apoi se întinse în patul din harem, învelită doar în prosop.

Trecuseră doar câteva minute de când era acolo, când prinţul intră în încăpere în felul lui imperios.

Avea părul încă ud, după duşul său obişnuit şi era îmbrăcat într-un kibr uşor, deschis la piept.

— Hassan ne-a adus cina, spuse el. Te simţi mai bine, acum că ai făcut baia mult dorită? întrebă el adulmecând parfumul care venea dinspre alcov.

— Da, dar trebuie să mă îmbrac.

— Te voi lăsa imediat, spuse el, după care se aşează pe marginea patului, îi luă pieptenele din mâini şi începu să-i pieptene încet părul. Dacă ne vom despărţi pentru totdeauna la noapte, continuă el, aş vrea să-mi amintesc de mătasea părului tău.

Lorna simţi că i se strânge inima de durere după vorbele lui, dar spuse doar atât:

— Acesta e un nou rol pe care-l joci, prinţe Kasim?… Valetul sclavei tale?

Prinţul aruncă pieptenele şi o prinse de umeri:

— Tatăl meu e pe moarte la sidi Kebir şi trebuie să merg la el, Lorna.

— Îmi pare rău pentru emir, şopti Lorna. Sper că-şi va reveni, totuşi.

— A avut un atac de cord, Lorna.

— Oh, Doamne! exclamă ea cu sinceritate.

— Realizezi că trebuie să iau o decizie foarte fermă cu privire la tine?

— Da.

Ah, Doamne, nu se mai putea despărţi de el, îşi spuse Lorna lăsând mândria la o parte şi privindu-l cu tandreţe.

— Trebuie să discutăm această problemă, spuse el ridicându-se gânditor, dar acum te voi lăsa să te îmbraci. Nu vei întârzia mult, nu-i aşa?

Lorna îşi scutură capul, zâmbind uşor, şi începu să se îmbrace în ţinuta de harem, care-i păruse atât de stranie până atunci: pantaloni de voal roşii, plus o tunică de aceeaşi culoare, tivită cu auriu.

Nu se va mai îmbrăca niciodată aşa, în mod sigur, dar în seara aceea dorea să-i facă plăcere prinţului.

Înainte de a ieşi din harem ezită o clipă, emoţionată, dar apoi păşi sigură pe ea în salonul principal.

Şeicul era cu spatele la ea, dar auzind-o intrând, se întoarse şi o măsură surprins.

— Eşti foarte drăguţă, îi spuse el apoi surâzând. Ţi-e foame? Ah, sigur că ţi-e foame după atâtea ore în deşert.

— Da… Şi mâncarea din seara asta are un miros mai apetisant ca de obicei, răspunse ea aşezându-se lângă el pe divan.

Prinţul începu s-o servească, punându-i cu grijă în farfurie

friptură de pui şi zarzavaturi prăjite în unt.

— Dacă Hassan nu ţi-ar fi fost atât de devotat, l-aş fi recomandat la hotel, ca bucătar-şef.

— Niciun om care a trăit ani în şir în deşert nu mai poate iubi viaţa de la oraş.

— Eşti nefericit că trebuie să pleci din deşert?

— Dacă tatăl meu va muri, nu mă voi mai putea întoarce în deşert, răspunse el, punându-şi mâinile pe masă, într-un gest de neputinţă. Nu mă voi mai putea bucura de aceste locuri, care sunt pe cât de frumoase pe atât de pline de pericol.

Din expresia feţei lui, Lorna îşi dădu seama că prinţul ar fi dorit să fie mai degrabă un om simplu, ca Ahmed… Să poată vâna, să poată străbate deşertul în voie şi să se bucure de libertatea pe care ţi-o conferea acel spaţiu.

După ce sfârşiră de mâncat, Hassan le aduse cafeaua, care în acea noapte îi păru Lornei mai aromată ca oricând.

Prinţul îşi aprinse o ţigară şi după ce o fumă, luă alta. Apoi, se uită în ochii Lornei, cercetător şi îngândurat.

— Eşti foarte tăcută… Te bucuri, în secret, că voi pleca?

Lorna nu avu putere să-i răspundă, dar îşi simţi inima plângând. Apoi, lacrimi grele îi apărură în colţul ochilor.

— Uită-te la mine, îi spuse şeicul.

Lorna îşi ascunse capul în perne. Prinţul însă, o forţă să-l privească, întorcându-i faţa spre el.

— Eşti îndurerată? continuă el râzând… Dar mâine vei avea libertatea mult dorită!

Lorna izbucni acum în plâns de-a binelea.

— Spune-mi de ce plângi, Lorna.

— Cred că… vrei să mă vinzi unui arab bogat…

Prinţul se încruntă. Pe urmă, o luă în braţe şi o sărută cu putere.

— Nu mă pot despărţi de tine, îngerul meu, şopti el cu fervoare… Ochii tăi sunt asemenea florilor care cresc în grădina palatului meu.

Lorna îl privi ca şi cum nu i-ar fi venit să-şi creadă urechilor.

— M-ai auzit? îi şopti prinţul… Te voi lua cu mine la palat.

— La palat? întrebă Lorna, confuză.

— Tatăl meu a auzit de tine şi mi-a comandat s-o aduc pe femeia care locuieşte în cortul meu, s-o cunoască şi el.

— Tu… Nu… mă trimiţi înapoi la Yraa?

— Regret, dar nu pot să nu îndeplinesc dorinţa tatălui meu. Nu mi-a cerut prea multe, în viaţa lui. Mâine, vom pleca împreună.

— Şi… după aceea?

— Cine ştie? spuse el şi se îndreptă spre biroul de lângă peretele cortului. Deschise apoi un sertar, luă ceva în mâini şi se întoarse la Lorna. Pe urmă, îi ridică mâna şi-i puse pe cel mijlociu un inel mare cu un safir în formă de stea.

Lorna se uită tot timpul la el… Spre inel abia dacă aruncă o privire.

— Ai spus că te-ai mulţumi cu o singură stea, râse el, sărutându-i degetele.

— Tatăl tău se aşteaptă să am multe bijuterii în calitate de cadână a ta, sau ce?

Prinţul zâmbi şi-i sărută apoi pleoapele.

— Îţi place inelul, ma fille?

— E foarte frumos.

— Aşa au gândit probabil toate femeile care l-au purtat.

De la tine, vreau mai mult.

Lorna însă nu răspunse.

— De cât timp suntem împreună? Uneori mi se pare că a trecut doar o zi.

Prinţul îşi apropie buzele de ale ei şi Lorna închise ochii. După ce se sărutară îndelung şi afectuos, fata îi spuse de cât timp era acolo şi cum crezuse că o considera doar o distracţie de moment.

— Abia când ai fugit de aici am realizat cu adevărat cât de mult te-a indispus modul în care m-am purtat cu tine.

— Ţi-ai făcut griji pentru mine, prinţe Kasim?

Ochii lui de leopard se fixară într-ai ei:

— Eşti fată, era normal să mă îngrijorez, măcar puţin.

— Numai puţin? încercă ea să-l descoasă.

— Îmi place să te ştiu puternică şi curajoasă. O creatură slabă nu-mi face nicio plăcere.

— Ce brută, zâmbi ea. Un răpitor crud de fete inocente!

— N-am răpit decât una, în toată viaţa mea, chérie.

Apoi, prinţul începu să-i mângâie braţele, insistând asupra locului unde se mai vedea puţin vânătaia pe care i-o făcuse cu ceva timp în urmă.

— Ce piele fină şi frumoasă şi ce inimă de gheaţă ai! surâse el, uşor.

— Ţi se pare înţelept să-ţi oferi inima cu uşurinţă? îl întrebă ea privindu-l cu dragoste.

Prinţul izbucni în râs. Pe urmă, o luă în braţe şi o duse în patul ei acoperit cu voaluri.

— Trebuie să dormi câteva ore. Vom pleca dis-de-dimineaţă.

Era foarte bucuroasă că va pleca împreună cu el, dar în

acelaşi timp extrem de emoţionată. La palat se va întâlni cu familia lui. Ce impresie îi va face oare emirului?

— Păi, spuse ea râzând, văd că nu mi-ai dat dreptul să aleg.

— Dacă te-aş fi lăsat să alegi, ai fi vrut să-ţi dau un ghid, ca să te întorci la Yraa. Dar nu te-ai gândit că toată lumea de acolo şi-ar fi dat seama că în deşert ai stat cu un bărbat, nu-i aşa?

Lorna îl privi neîncrezătoare şi prinţul continuă:

— Le-ai fi spus că te-am forţat să stai cu mine, ştiu…

— Nu m-a interesat niciodată ce spun oamenii şi nu le-am dat explicaţii cu privire la viaţa mea, răspunse ea, realizând în acelaşi timp că n-ar mai fi putut trăi fără el. Dar bănuiesc că s-ar fi făcut multe speculaţii pe seama noastră.

— Normal. Sunt un bărbat în putere. Nimeni nu te-ar fi crezut dacă ai fi afirmat că n-am fost iubiţi, replică el şi stinse lampa.

— Dar noi ştim care e adevărul, spuse ea încet. Şi n-aş fi permis nimănui să creadă că m-ai violat.

— Ai spus deja multor persoane că am fost brutal cu tine, râse el scurt.

— Ieri mi-ai salvat viaţa, aşa că nu te mai pot urî.

— Atunci, eşti de acord să-ţi salvez reputaţia, luându-te cu mine la sidi Kebir?

— Trebuie să recunosc că mi-ar fi plăcut mult mai mult să merg acolo ca turist, răspunse ea, încercând un ton cât mai neutru.

— Ah, mândria ta de englezoaică! replică el, sărutând-o pe tâmplă. O vom lua de la început, fetiţo, aşa că dormi acum şi nu-ţi face griji din pricina întâlnirii cu emirul. I-au plăcut

întotdeauna femeile frumoase. Va fi încântat să te vadă. Să sperăm doar că-l vom mai prinde în viaţă, adăugă apoi prinţul, mai mult pentru el. Noapte bună, chérie…

— Noapte bună, prinţe Kasim.

Camera părea atât de goală după plecarea lui, dar inima ei era plină de iubire…

Capitolul 9

Rezidenţa lui sidi Kebir o impresionă prin eleganţă şi simplitate. O poartă albă, arcuită, deschidea calea spre o alee străjuită de palmieri, iar aceasta dădea într-o curte imensă, la capătul căreia erau cele două aripi ale palatului.

Prinţul o invită pe Lorna să urce împreună cele câteva trepte, apoi trecură din nou printr-o uşă arcuită. De aici, servitorii îi îndrumară spre latura din dreapta, care, presupuse Lorna, fusese pregătită pentru fiul emirului.

După ce intrară în holul vast, unul dintre servitori îi servi imediat cu limonadă.

Kasim îi spuse apoi ceva în limba arabă şi bărbatul se grăbi să-i îndeplinească ordinele. Pe urmă, prinţul îşi aprinse o ţigară şi se întoarse spre Lorna, care se aşezase pe un divan, privind în jur cu ochi curioşi.

Bogăţia relevată de acel interior o lăsase fără cuvinte. În mijlocul holului era o fântână arteziană, înconjurată de o mulţime de piloni albaştri. Pereţii erau apăraţi de lambriuri lăcuite, de care erau atârnate câteva lămpi de aur. Pe jos era mozaic, dar fusese acoperit aproape în întregime cu carpete de mătase, în culoarea tapiseriei pereţilor, din locurile în care se sfârşea lambriul.

— Mă simt ca-n „O mie şi una de nopţi”, comentă Lorna zâmbind.

— Te simţi ciudat, vrei să spui? Şi eu mă simt aşa aici, ori de câte ori mă întorc din tabără. Mi-e greu fără cerul

deşertului, comentă el apoi cu tristeţe.

Într-adevăr, îşi spuse Lorna, privindu-l lung... Era mult mai distant în această atmosferă...

— Acum, trebuie să mă duc să-mi văd tatăl, continuă prinţul pe un ton destul de rece. Te voi lăsa în grija lui Kasha... A fost servitoarea mamei mele.

Lorna se ridică în picioare şi încercă să zâmbească.

— Sper să-l găseşti mai întremat pe emir. Când crezi că...?...

— Nu ştiu când îl vei putea vedea, o întrerupse prinţul. Dar nu mai fi aşa de speriată, fetiţo. N-o să te mănânce. Îl interesează soarta mea şi cum a auzit de perla mea din deşert, a vrut să te cunoască. Atâta tot.

În acel moment, în hol îşi făcu apariţia o femeie în vârstă, cu părul acoperit de un haik. După ce se înclină uşor spre prinţ, femeia îşi întoarse privirile spre Lorna. Ochii ei erau extrem de închişi la culoare şi păreau să ascundă multe secrete.

— Te rog s-o duci pe lella în camera ei şi să ai grijă de ea, îi spuse prinţul cu blândeţe în limba franceză, pentru a o face pe Lorna să înţeleagă că putea conversa cu servitoarea în această limbă. Cum se mai simte tatăl meu? o întrebă el în continuare, aprinzându-şi din nou o ţigară.

Bătrâna îşi împreună mâinile şi răspunse încet:

— Doctorii spun că e mai bine... Sper că Allah se va îndura de el şi de noi toţi.

— Poate vorbi? Nu e slăbit?

— N-a fost nicio clipă atât de rău încât să nu mai poată vorbi, replică bătrâna, zâmbindu-i cu căldură bărbatului înalt pe care probabil îl ţinuse pe genunchi când fusese copil.

Emirul doreşte să stea de vorbă cât mai curând posibil cu fiul său, care a preferat deşertul, palatului tatălui lui.

— Da… Şi cred că mă voi întoarce repede acolo, dacă tatăl meu se simte bine, răspunse el, după care se răsuci pe călcâie şi ieşi.

Lorna se întoarse spre bătrâna care venise acolo odată cu mama lui Kasim şi-i spuse surâzătoare:

— Sper că vom fi prietene, Kasha.

Bătrâna o privi adânc în ochi, dar nu fără amabilitate. Apoi, îi spuse doar atât:

— Veniţi cu mine, lella. Vă voi arăta camera dumneavoastră. Puteţi să faceţi o baie, ca să vă relaxaţi după drumul lung pe care l-aţi făcut prin deşert.

Astfel, cele două urcară scările care duceau la etaj şi pe urmă traversară un coridor, care nu peste mult se umplu de muzica tânguitoare venită dinspre moschee.

Când ajunseră în dreptul uşii apartamentului pregătit pentru Lorna, bătrâna deschise uşa şi o invită pe tânăra englezoaică înăuntru.

Lorna încuviinţă zâmbind şi intră în holul tapetat cu albastru şi auriu. De aici, putea să observe cu uşurinţă că apartamentul era constituit din trei camere, ale căror uşi masive din lemn erau încrustate de asemenea cu auriu.

Încăperea principală era mobilată extrem de elegant, cu divane la care se ajungea pe nişte scăriţe metalice. De tavan erau suspendate câteva lămpi aurite, iar covoarele care acopereau podeaua aveau modele aşa de frumoase, încât Lorna se gândi că puteau fi comparate cu nişte picturi de mare valoare. Pe măsuţa de lângă patul cu baldachin, încrustată cu perle, erau tot felul de cosmetice pentru femei şi o mulţime de

sticle cu parfumuri.

Baia o impresionă însă pe Lorna în cel mai înalt grad. Cada era de jad, iar din pereţi ieşeau nişte tăblii de marmură, în formă de scoici. Pe una din ele erau aşezate cu grijă mai multe feluri de săpun şi o sumedenie de sticluţe cu uleiuri parfumate.

Pe rafturile aurite de lângă cadă se aflau teancuri întregi de prosoape noi, de toate culorile şi mărimile, cât să ajungă pentru o duzină de fete.

Lorna alungă repede acest gând. Acesta era haremlikul lui sidi Kasim ben Hussayn. Era normal să fie plin cu veşminte de mătase şi papuci cu pompon.

Kasha umplu cada cu apă fierbinte şi turnă apoi câteva esenţe de parfumuri.

Lorna se dezbrăcă şi se vârî în apa îmbietoare, iar bătrâna îi puse la îndemână un set de desuuri din mătase şi o tunică de atlaz albastru, tivită cu fir de aur.

Imediat ce o îmbrăcă, Lorna se îndrăgosti pur şi simplu de această ţinută. Cu ochii ei mari albaştri şi părul auriu, arăta acum ca o fată din epoca medievală.

— Am adus cafeaua pentru doamna mea în salonul principal, o anunţă Kasha şi Lorna observă că în ochii ei era nu numai interes şi curiozitate, ci şi compasiune. Cum o mai analizase astfel şi la venire, Lorna simţi nevoia s-o întrebe ceva anume.

— Kasha?…

— Da, lella.

— Prinţul Kasim mi-a spus că ai slujit-o pe mama lui. Cum era mama prinţului, Kasha? Mi-ar face mare plăcere să ştiu.

— Doamna Elena era foarte frumoasă.

— A fost fericită, aici?

— A fost soţia favorită a emirului, răspunse bătrâna după o ezitare.

— Emirul a avut mai multe soţii? întrebă Lorna uimită, îndreptându-se spre divan.

— Bineînţeles, lella, replică servitoarea, amuzată. N-aţi ştiut că lordul Hussayn a avut două soţii? Sora prinţului Kasim n-a fost a doamnei Elena. Cum după ce l-a născut pe sidi stăpâna mea n-a mai putut avea alţi copii, emirul şi-a mai luat o nevastă. Aşa e obiceiul la arabi. Asta nu înseamnă că n-a mai iubit-o pe prima lui soţie.

Lorna fu străbătută de un fior… Cât de diferit era totul aici, se gândi ea. Bărbaţii arabi nu aveau niciodată doar o singură femeie.

Tânăra englezoaică se aşeză apoi încet pe una dintre perniţele de lângă masă şi începu să soarbă gânditoare din cafea.

Oare aşa va face şi prinţul Kasim? se întrebă ea, încruntându-se.

Observându-i expresia, Kasha se retrase încet, pentru a o lăsa cu reflecţiile ei.

Nu dură însă mult şi o fată îmbrăcată cu o melhaffa intră zâmbitoare înăuntru.

— Deci, tu eşti micuţa englezoaică pe care fratele meu a închis-o în colivia lui, spuse ea într-o franceză cu un accent deosebit de atrăgător, râzând amuzată. Aici, am vorbit cu toţii despre părul tău de culoarea mierii şi abia am aşteptat să te vedem.

— Ah, tu trebuie să fii Turqeya, răspunse Lorna ridicându-se. Vino să bem împreună o ceaşcă de cafea. E încă fierbinte.

Turqeya se apropie şi se aşează pe una dintre canapele.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc, adăugă ea apoi, zâmbind vesel. Eşti într-adevăr foarte frumoasă, aşa cum am auzit.

Lorna se înroşi până-n vârful urechilor de jenă, dar zâmbi şi ea cu aceeaşi căldură.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, Turqeya…

— E adevărat că ai venit până aici pe unul dintre caii lui Kasim? Nu ţi-a fost frică?

— Nu. Iubesc şi caii şi deşertul, răspunse Lorna aşezându-se lângă ea şi turnându-şi din nou cafea în ceaşcă. Am fost cu fratele tău, deci n-aveam de ce să mă tem.

— Bărbaţii de genul fratelui meu nu obişnuiesc de obicei să călărească alături de o femeie, adăugă arăboaica, cercetând-o pe Lorna cu atenţie. Cred însă că tu ai reuşit să-l domini puţin, pentru că a fost întotdeauna înnebunit după fetele cu ochi albaştri că ai tăi.

— Ah, eşti foarte amabilă.

— Şi Kasim, a fost amabil cu tine?

— Când era în toane bune, râse Lorna, dar schimbă imediat subiectul. Ce palat mare! Abia aştept să-l explorez. Mă interesează în mod special grădina, care sunt sigură că e plină de plante exotice.

— Cred că eşti curioasă să vezi în primul rând florile albastre, nu-i aşa?… Vino, adăugă tânăra arabă luând-o pe Lorna de mână şi conducând-o pe un balcon, de pe care se cobora în grădină.

După câţiva paşi, în lumina delicată a lunii, Lorna văzu în sfârşit, florile despre care prinţul îi vorbise de atâtea ori. Erau într-adevăr deosebit de frumoase şi de delicate, iar parfumul

pe care-l emanau o îmbătase cu totul.

În acel moment, dinspre moschee se auzi din nou o rugăciune tânguitoare şi Lorna îşi aminti că de fapt ce o adusese acolo era un eveniment extrem de trist.

— Sper că tatăl tău se va face repede bine, spuse ea întorcându-se spre Turqeya.

Fata oftă adânc.

— Mă tem pentru el, dar mă îngrijorez şi pentru Kasim. Şi-a dorit întotdeauna să trăiască în deşert, dar dacă tatăl meu va muri, Kasim va fi nevoit să rămână la palat şi să îmbrace roba roşie.

Lorna o privi întrebătoare.

— Roba roşie este simbolul puterii şefului unui trib, la arabi. Poporul lui beni Saadi îl adoră pe Kasim, pentru că e plin de forţă. În plus, nimeni de aici nu s-a temut niciodată să-i vorbească sincer.

— Tatăl tău a fost mai dur?

— Când eram mică, şi eu mă temeam de el. Nu-mi plăcea când venea s-o viziteze pe mama. Dar când era bine dispus, se juca adeseori cu mine şi mă săruta pe buze. Totuşi, am simţit întotdeauna că nu era fericit să aibă o fiică. Dacă ar mai fi avut un fiu, Kasim ar fi putut acum să-şi vadă de viaţa lui.

După ce se mai plimbară puţin pe aleile străjuite de flori, cele două fete se întoarseră în salonul cu divane.

— Îţi place acest apartament? întrebă Turkeya, întorcându-se surâzătoare spre Lorna.

— Da, foarte mult.

Turkeya se întinse apoi pe canapea, ca o pisică mare şi conştientă de frumuseţea ei.

Lorna începuse deja s-o îndrăgească.

— Mama lui Kasim a locuit tot timpul aici? întrebă Lorna, după câteva momente de tăcere.

Ceva îi spunea că doamna Elena nu fusese cu adevărat fericită în acest loc, în ciuda luxului care domina locul. Din cele spuse de sora lui Kasim reieşea că emirul era un om destul de rece şi de autoritar.

— Da, răspunse Turqeya, luând o prăjitură de pe farfuria aflată lângă ibricul de cafea... Mama lui Kasim a locuit tot timpul aici. Mama mea a fost turcoaică. Ceea ce înseamnă că bărbaţii din familia noastră au avut întotdeauna un apetit foarte mare la femeile străine.

— Nu ştii că eu am fost doar... oaspetele fratelui tău?

Turkeya îi aruncă o privire perplexă.

— Dar... eşti atât de frumoasă, Lorna... Fratele meu s-a mulţumit doar să-i ţii companie? Pe de altă parte, Kasim e fascinant... Sau voi, englezoaicele, aveţi alte gusturi? Multe femei, în locul tău, s-ar fi dat peste cap să-i câştige inima.

— Eu cred că inima lui aparţine deşertului.

— Eu cred totuşi că tu îl iubeşti, Lorna, spuse Turkeya uitându-se lung în ochii ei.

— Rezerva mea britanică se pare că a lăsat armele în faţa şarmului prinţului Kasim, recunoscu Lorna surâzând. Mai întâi, l-am considerat un despot... Pe urmă, însă, mi-am dat seama că poate fi extrem de cald. Apoi, cu câteva zile în urmă, când mi-a salvat viaţa după o furtună în deşert, mi-am dat seama că nu-mi e deloc indiferent dacă sunt cu el sau nu.

În acel moment, prinţul intră în salon şi Turkeya se repezi să-l strângă în braţe.

— Te faci tot mai frumoasă, îi spuse Kasim sărutându-i fruntea.

— Iar tu eşti tot mai bronzat şi mai puternic, replică fata, râzând.

— Pielea ta însă arată mult mai proaspătă fără machiaj, aşa că te rog să te duci să te speli.

— Ah, ai stat prea mult în deşert… Ai devenit demodat, replică Turkeya, îmbufnată. Aici, în oraş, o fată trebuie să fie şic.

— Şic? o tachină el ciupind-o de obraji. Machiajul există de când lumea, la un anumit tip de femeie… Chiar şi Cleopatra folosea kohl pentru ochi şi îşi machia faţa. Tu n-ai nevoie de trucurile dansatoarelor de la Nil, pentru a fi atrăgătoare.

— Eşti un tiran, Kasim, spuse Turkeya râzând. Dacă aş fi în locul Lornei, aş fugi de tine mâncând pământul.

Kasim îi aruncă Lornei o privire amuzată, iar aceasta îi răspunse în acelaşi fel.

— Cum se simte tatăl tău? îl întrebă ea apoi, sincer îngrijorată.

— Se pare că i-au mai revenit puterile, aşa că mi-a vorbit de toate lucrurile care-l frământă.

— Ce bine că ai venit acasă, Kasim, interveni Turkeya; tata s-a temut că o să moară înainte de a te mai vedea vreodată. Trebuie să-i promiţi că n-o să mai pleci de aici.

Kasim îşi strânse sora în braţe, dar când privi pe deasupra ei, spre fereastra deschisă, Lorna îi văzu ochii întunecându-se. Deşertul era singura lui mare dragoste statornică, se gândi ea, oftând uşor.

Turkeya rămase cu ei mai mult de o oră, povestindu-le veselă fel de fel de întâmplări de la palat, dar la cină îi lăsă singuri.

La fel ca în cortul din deşert, cel care le aduse cina fu

Hassan.

— Îţi place viaţa de la palat? o întrebă şeicul când se aşezară la masă.

— E… ca în poveştile arabe. Dacă ar fi casa mea însă, aş aduce aici mai multe obiecte de artă.

Prinţul îi aruncă o privire scurtă, apoi continuă să mănânce în tăcere.

— Vrei să mergem pe terasa de pe acoperiş să priveşti oraşul în lumina lunii? o întrebă el când terminară de mâncat, după care o prinse de mână şi o ajută să se ridice de la masă.

Ce plăcută e atingerea lui, se gândi Lorna, după ce am stat o zi întreagă separaţi.

— Da, mi-ar plăcea foarte mult, răspunse ea apoi, cu ochii în ochii lui.

— O să-ţi aduc o togă… Ziua e cald aici, dar nopţile sunt deosebit de răcoroase.

Spunând acestea, prinţul se duse în camera alăturată, iar Lorna îl urmări visătoare.

În deşert, se simţise cu el şi în iad şi în rai, dar nimic nu se putea compara cu tortura de care era cuprinsă acum, în casa copilăriei lui. În acel moment, avu brusc impresia că nu sunt singuri acolo şi că femeia care bântuia acel apartament îi privea curioasă, zâmbind apoi uşor când Kasim îi puse pe umeri toga argintie.

Un fior adânc îi străbătu toată fiinţa, dar se strădui să-şi păstreze zâmbetul, iar când ieşiră pe terasă, încercă să se gândească doar la fericirea de a fi lângă bărbatul pe care-l iubea atât de mult.

— Ah, spuse Lorna uitându-se peste oraş… Parcă ar fi o tapiserie în alb şi negru.

— Da… Şi cum luna îţi bate acum în păr, pare că şi tu faci parte din această tapiserie misterioasă, replică prinţul mângâindu-i braţul.

Inima feţei fu cuprinsă atunci de sentimente deosebit de contradictorii… Pe de o parte, ardea de nerăbdare să-l poată strânge în braţe, dar pe de altă parte, o teamă ciudată care i se cuibări brusc în suflet o făcu să se întrebe dacă n-ar fi mai bine să fugă din nou de el.

Doamne… Dacă ar iubi-o…

— Mâine te voi prezenta emirului, îi spuse Kasim petrecându-şi braţul după umerii ei. A cerut să te vadă.

Inima feţei se făcu subit cât un purice… Dacă emirul se va declara nemulţumit de prezenţa ei la palat? Poate îi va cere lui Kasim s-o trimită de acolo. Kasha o lăsă să înţeleagă că la palat nimeni nu putea ignora ordinele lui. Până şi Turkeya, care-l iubea sincer şi-l admira, avusese momente în care se temuse de el.

Tânăra englezoaică oftă adânc şi începu să se gândească la dragostea imensă pe care o avusese şi ea pentru tatăl său. Ce mult i-ar fi plăcut să picteze această imagine învăluită în noapte, a oraşului Sidi Kebir, cu domurile şi minaretele sale. Pe urmă, îşi întoarse faţa spre Kasim, care părea că vrea să-i spună ceva, dar nu ştia cum să înceapă.

— Poate ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă aş fi ales să mă întorc la Yraa, îi spuse ea încet. Nu vreau să-ţi complic viaţa, Kasim, acum când tatăl tău e atât de bolnav.

— Ai o inimă mare, Lorna. Poate ar fi trebuit să-ţi mărturisesc totul înainte de a te fi adus aici…

— Ce vrei să spui? întrebă ea, îngrijorată…

— Vei afla mâine, micuţo.

Capitolul 10

Lorna coborî în grabă scările care duceau în grădina palatului. Era încă foarte devreme, dar simţea nevoia să fie singură câteva minute.

Când ajunse pe aleea cu flori albastre, trase cu putere aer în piept. Curând însă, se îndepărtă şi se pierdu printre copacii deşi, cu ramuri bogate. Apoi, nu peste mult, ajunse în faţa unei fântâni arteziene şi se opri să privească jocul apei în bazin.

Nu va trece mult şi-l va cunoaşte pe teribilul emir, se gândi ea, oglindindu-se în apa limpede.

Doamne, de ce nu e o pasăre cu aripi puternice, să zboare departe de acolo? Se temea de dezvăluirile pe care Kasim îi promisese că i le va face astăzi. În plus, faptul că prinţul se dusese să-i spună tatălui lui noapte bună şi nu se mai întorsese apoi la ea, o neliniştea peste măsură.

De ce se îndrăgostise de un bărbat care se juca aşa cu viaţa ei? Totuşi, dacă va pleca de lângă el, nu va putea să-l uite niciodată, îşi spuse ea şi se întoarse să mai vadă o dată florile albastre. Cum soarele strălucea deja cu putere, florile îşi deschiseseră larg petalele, făcându-le şi mai fascinante. Unele dintre ele însă, începuseră să se usuce sub lumina arzătoare şi Lorna le mângâie cu tristeţe… Amintirile mor uneori la fel de repede ca florile, reflectă ea… În tăcere… şi fără o durere vizibilă…

O pisică persană sări în acel moment dintr-un tufiş şi începu să se gudure la picioarele ei. Lorna îngenunche şi

începu s-o mângâie cu delicateţe, privindu-i ochii verzi şi prietenoşi.

— Eşti o frumoasă, îi spuse Lorna râzând şi pisica se răsturnă pe spate, întinzându-şi picioarele.

Tânăra o prinse de nas, amuzată.

Concentrată la jocul ei, nu băgă de seamă când Kasim se apropie de ea.

Era îmbrăcat într-un burnuz negru brodat cu fir de aur, iar în picioare purta cizme înalte de piele neagră. În ochi avea o expresie pe care Lorna nu i-o mai văzuse niciodată până atunci… Durere…

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea alarmată, în timp ce pisica o zbughi în tufiş. Starea tatălui tău s-a înrăutăţit?

— Da, spuse el şi-i prinse mâinile într-ale lui, extrem de tulburat. După ce i le analiză cu atenţie, o privi din nou în ochi. Mi-a plăcut cum te-ai jucat cu pisica. Parcă erai un copil.

Lorna surâse uşor, pentru că nu se simţise nicio clipă copil, de când îl întâlnise pe Kasim.

— Peste o oră, va trebui să mergem la emir, continuă el, bătând-o pe umăr încurajator. Spune-i lui Kasha că trebuie să fii îmbrăcată cu ceva extrem de atractiv.

— Ah, ce emoţii am, se destăinui ea. Ce va crede despre mine? Nu fac parte din lumea ta… Poate emirul ar fi vrut să te vadă lângă o fată de viţă nobilă…

— Draga mea, un emir arab nu priveşte niciodată o femeie în faţă, aşa că va crede ce i-am spus eu… Că eşti foarte frumoasă, adăugă prinţul, şi-i sărută mâna. Du-te acum la Kasha.

Lorna îl urmări cum se îndreaptă spre aripa opusă a palatului, grav şi parcă mai înalt decât îl ştiuse. Un sentiment

ciudat i se strecură atunci în suflet... întâlnirea cu emirul va fi preludiul despărţirii lor.

* * *

Când ajunse în apartamentul ei, Kasha era deja acolo, aşteptând s-o ajute să se îmbrace.

Lorna însă îi ceru să-i pregătească mai întâi baia, pentru că dorea să arate foarte proaspătă la întâlnirea cu emirul.

Astfel, după ce se îmbăie câteva minute bune în apa cu esenţe exotice şi se masă apoi bine cu prosopul, Kasha îi aduse o rochie lungă de mătase, peste care îi aşeză o tunică argintie. Pe urmă îi perie îndelung părul şi-i trase gluga tunicii până la baza frunţii. După asta, de glugă fu prins un văl pe care Kasha i-l trase peste faţă.

Papucii pe care-i primi erau de perle, dar extrem de uşori.

— Acum, lella e cu adevărat perla lui sidi Kasim, spuse Kasha cu admiraţie. Nicio altă fată n-ar fi fost mai potrivită pentru el.

Lorna se întoarse spre oglindă... Imaginea reflectată o făcu aproape să leşine de surpriză.

Kasha îi roti apoi pe braţ cei câţiva metri de trenă ai pelerinei şi râse uşor, cu o licărire ciudată în ochi:

— Cu o mamă atât de frumoasă şi de iubitoare, cu diavolul din sânge moştenit de la tatăl lui, prinţul Kasim nu putea fi decât o fiinţă fascinantă. Nu mă mir că a reuşit să te cucerească, lella. Şi nici că te-a ales...

— Kasha... Sunt foarte emoţionată... M-ai pregătit pentru întâlnirea cu emirul...

Bătrâna privi imaginea din oglindă şi spuse zâmbind:

— N-ai de ce să te temi, lella. Emirul nu mai e omul care a

fost înainte de a se îmbolnăvi. Acum, e mult mai îngăduitor cu toată lumea.

Vorbele servitoarei nu avură însă darul s-o liniştească pe Lorna, care continuă să se teamă că emirul îi va cere să se despartă de fiul lui.

Nu dură mult şi Kasim veni s-o ia pentru întâlnirea de care depindea poate soarta lor, se gândi Lorna, privindu-i expresia gravă.

Traversară coridorul principal fără să-şi spună nimic, iar când ajunseră în faţa apartamentului emirului, Lorna trase adânc aer în piept, privind emoţionată emblema aurită de pe uşa cu arcadă.

Apoi intrară într-o sală de recepţie de-a dreptul grandioasă şi Lorna îşi imagină imediat un sultan bătrân, lăfăindu-se pe divanul imens cu cadânele lui, în timp ce-şi savura şerbetul. Apoi se uită speriată la Kasim. Acesta arăta cu adevărat princiar şi inima feţei începu să bată şi mai repede. Frumuseţea lui, combinată cu acea expresie autoritară şi cu veşmintele atât de stranii pentru gustul ei, o făcură să simtă că are în faţă un străin.

— Te rog, spune-mi… Tatăl tău mă va alunga de aici, nu-i aşa?

Prinţul deschise gura să spună ceva, dar în acel moment un servitor îmbrăcat în alb îi rugă să-l urmeze.

Câteva clipe mai târziu, cei doi se aflau dinaintea marelui emir Hussayn ben Mansour beni Saadi, căpetenia celui mai mare clan arab, ale căror rădăcini coborau până la Cruciaţi.

În ciuda aşteptărilor Lornei, ochii lui erau de o blândeţe uimitoare, deşi trăsăturile feţei exprimau o mare duritate. Ţinuta îi era mândră ca a unui paşă, iar capul îi fusese sprijinit

de o mulţime de perne. Patul în care stătea avea o tăblie uriaşă, ale cărei margini erau prinse de tavan.

Emirul o privi pe Lorna lung, încercând parcă să străpungă voalul uşor care-i acoperea faţa. Tânăra englezoaică se pierdu aproape cu totul în veşmântul ei arab, frământând nervoasă trena rulată pe braţul stâng. Pe urmă, emirul îşi întoarse încet capul spre fiul lui, care rămăsese ca o stană de piatră lângă picioarele marelui pat.

În cameră mai erau şi alte persoane, care stăteau tăcute, răsfirate pe lângă pereţi, dar îmbrăcate în robe oficiale.

— Aşa deci, fiule, spuse emirul zâmbind, şi în acel moment toată tensiunea din cameră păru să se risipească. Aceasta este blonda roumia pe care vrei s-o iei de nevastă?

În sală începu o mare rumoare, dar ochii emirului făcu să se aştearnă repede liniştea.

Lorna se uită printre gene la Kasim…

Nu putea fi adevărat! Visa, desigur…

Pe buzele şeicului apăru un zâmbet amuzat. Ştiuse dinainte că Lorna va fi foarte surprinsă.

— Tatăl meu mi-a cerut să-mi aleg repede o nevastă, spuse prinţul privind-o în ochi, şi eu te-am ales pe tine.

Lorna fu incapabilă să răspundă, deşi era conştientă de faptul că toată lumea din încăpere aştepta ca ea să spună ceva.

Înţelesese în sfârşit de ce fusese îmbrăcată în alb şi argintiu şi de ce i se trăsese acel voal pe faţă. Se va căsători cu prinţul în acea zi şi în acel salon, iar jurămintele vor fi făcute pe deasupra patului imperial al emirului…

Nu! ar fi vrut ea să ţipe în acel moment. Kasim n-o iubea… Cum va putea suporta o căsătorie fără tandreţe?

Apoi, îşi aminti brusc îmbrăţişările lor din deşert, pericolul la care se expusese pentru a o salva şi cum le spusese prietenilor lui nomazi că era băiat, pentru a nu fi luată de lângă el în timpul mesei.

Dacă asta dorea el, nu se va opune. Îşi aplecă aşadar încet capul, pentru a arăta astfel tuturor celor prezenţi că era de acord cu mirele ei.

Bărbaţii în robă oficială începură să citească din Coran.

După scurta ceremonie, emirul îi făcu semn să se apropie. Patul era aşa de înalt, încât Lorna avu impresia că-şi frânge gâtul când se uită la emir.

— Acum, eşti soţia fiului meu, deci fiica mea. E un moment foarte important, nu-i aşa?

Bătrânul zâmbi şi ridurile de pe faţă i se accentuară vizibil. Pe urmă, îi ceru să-i dea mâinile şi după ce i le strânse între ale sale, spuse răspicat:

— Această căsătorie are binecuvântarea mea şi sper că va fi binecuvântată de multe ori şi de beni Saadi.

— Mulţumesc, milord.

Nu după mult, fu condusă într-o cameră alăturată, unde i se luă pelerina argintie de pe umeri şi fu îmbrăcată într-o robă somptuoasă.

După alte câteva minute, se trezi purtată aproape pe sus până la o litieră şi transportată în cealaltă aripă a palatului…

Vestea căsătoriei fiului emirului fu anunţată din minaret şi răspândită în tot oraşul.

Lorna fu condusă în apartamentul ei pentru a se odihni, dar cântecele tânguitoare cu Allah akbar o făcură să se simtă şi mai neliniştită decât înainte.

Apoi, dintr-odată, toţi locuitorii oraşului ieşiră pe străzi

entuziasmaţi, sărbătorind fericiţi căsătoria prinţului.

Când în sfârşit reuşi să aţipească puţin, Turkeya deschise brusc uşa şi-i spuse că nişte femei din oraş doreau să-i ureze personal toate cele bune.

Văzând însă disperarea din ochii Lornei, Turkeya comentă, uimită:

— Sora mea dragă… Eu credeam că-l iubeşti pe Kasim… Nu te bucuri că te-ai căsătorit cu el? Nu asta ţi-ai dorit?

— Mi-am dorit să mă căsătoresc cu el, dar numai în cazul în care şi el mă iubeşte, replică Lorna privind cu tristeţe inelul cu o singură stea, care strălucea pe degetul ei. Şi tu eşti femeie, Turkeya, aşa că îmi închipui că poţi să înţelegi ce e acum în sufletul meu.

— Da… Ca toate fetele arabe, trăiesc şi eu cu frica de a nu fi căsătorită împotriva dorinţei mele. Încă de când aveam doar doisprezece ani, iubesc un băiat şi vreau să mă căsătoresc cu el… Nu e prinţ şi nu e bogat, dar nu pot iubi un altul. Acum că eşti soţia lui Kasim, poate vei reuşi să-l convingi să mă lase să mă căsătoresc cu Omair.

— Omair ben Zaide? întrebă Lorna, cu ochii măriţi de uimire.

— Da… Ai vorbit cu el şi l-ai plăcut, nu-i aşa? întrebă Turkeya, cu ochii în lacrimi.

— Da, e adevărat, mi-a făcut o impresie foarte bună, răspunse Lorna ştergându-i faţa cu o batistă de mătase pe care o luă din sertarul scrinului de lângă divan. Dar de ce se amestecă prinţul în aceste probleme, care ar trebui să fie doar ale tale?

— Pentru că dacă mă voi căsători cu Omair, copiii noştri nu vor avea titluri şi distincţii…

— Dar vor avea dragostea voastră, replică Lorna îmbrăţişând-o. Totuşi, sunt convinsă că prinţul nu te-ar forţa să te căsătoreşti cu o persoană pe care n-o poţi iubi.

— Din câte am înţeles, te-a forţat şi pe tine să rămâi cu el…

— Voi vorbi cu prinţul despre tine, Turkeya… Vei fi fericită, crede-mă. Îţi promit.

Turkeya alergă spre ea şi o strânse în braţe până când Lorna simţi că-şi pierde răsuflarea.

— Am ştiut din primul moment în care te-am văzut că eşti o fiinţă generoasă. Am ştiut că putem fi prietene. Acum că suntem surori, putem să ne sprijinim una pe alta mult mai mult.

Lorna o sărută pe obrajii nefardaţi, mângâindu-i braţul cu înţelegere.

— Hai să mergem să stăm cu oaspeţii noştri, spuse Lorna. Nu e frumos să lăsăm pe nimeni să ne aştepte.

Femeile arabe care veniseră să-i ureze fericire o cercetară pline de curiozitate, atingându-i părul şi punându-şi mâinile pe pielea ei fină şi albă, de parcă nu le-ar fi venit să creadă că e reală. Apoi, îi mărturisiră că cei care o văzuseră până atunci spuseseră că era ca o floare.

Pe urmă, începură să se audă o mulţime de tobe bătând, iar femeile fură invitate să ia loc pe canapele, să bea o cafea şi să mănânce din dulciurile care fuseseră aduse.

Deşi nu înţelegea prea bine limba lor, Lorna se aşează lângă ele, zâmbindu-le cu bunătate.

Urmă apoi şirul bucatelor tradiţionale: cuşcuş, friptură de miel, pulpe de găină, piersici şi portocale.

În calitatea ei de mireasă, Lorna nu avea voie să se ocupe

de problemele culinare, aşa că arăboaicele începură să-i vâre în gură, vesele, când friptură, când dulciuri, când fructe, trăgând-o în toate părţile, de parcă ar fi fost o păpuşă. În alte împrejurări, situaţia aceasta ar fi amuzat-o, dar acum abia aştepta să fie cu soţul ei, care rămăsese în curte, cu musafirii de parte masculină.

Spre miezul nopţii, mireasa fu dusă în dormitor, odată cu mulţimea de lumânări aprinse de veselele nuntaşe, pentru a-l opri pe diavol să-şi vâre coada în atmosfera intimă a încăperii. Pe noptierele de lângă patul nupţial fură amplasate o mulţime de carafe cu lapte. Apoi, bătrâna Kasha veni s-o ajute pe Lorna să se dezbrace.

— Lella arată puţin palidă, murmură Kasha. O zi de nuntă e întotdeauna foarte obositoare. Îmi amintesc ce emoţionată a fost doamna mea, Elena, când s-a pregătit pentru noaptea nunţii.

Lorna aruncă o privire fugară cămăşii albe de pe marginea patului.

— Doamna Elena a fost fericită în căsătorie, Kasha?

Bătrâna tăcu un moment, după care răspunse:

— În viaţă, există întotdeauna compensaţii pentru lucrurile care nu merg tocmai bine.

— Te referi la naşterea fiului ei?

— Da, lella.

— Cred că a fost un copil adorabil.

— Da. Doamna Elena l-a adorat, iar emirul a fost foarte mândru de el.

După plecarea bătrânei, Lorna cercetă cu atenţie dormitorul lui Kasim. Dincolo de uşa masivă de lemn se auzeau încă vocile petrecăreţilor. Apoi, brusc, totul amuţi.

Inima Lornei începu să se zbată cu putere. Nu va mai dura mult şi soţul ei va veni la ea.

Doamne, numai de-ar veni cu dragoste în suflet, îşi spuse Lorna, cu ochii închişi.

Uşa se deschise apoi încet şi prinţul se îndreptă spre ea surâzător. Era îmbrăcat într-un caftan brodat cu aur, peste care avea o tunică de mătase crem. În picioare îşi pusese o pereche de papuci galbeni de atlaz, iar pe cap un turban alb ca zăpada.

Lorna îl privi cu admiraţie, iar în suflet i se trezi un sentiment puternic ca o flacără. Kasim era acum bărbatul ei şi asta o făcea să se simtă supusă şi extrem de apropiată de el.

Emoţionată, tânăra vru să se ridice pentru a-l întâmpina, dar se simţi dintr-odată atât de slăbită, încât s-ar fi prăbuşit pe covor dacă el n-ar fi prins-o…

— Micuţa mea… Ce zi obositoare ai avut, nu-i aşa? A fost prea mult pentru tine. Te înţeleg, scumpa mea…

Lorna îşi odihni capul pe pieptul lui, gândindu-se la dragostea ei şi la căsătoria lor, care fusese înfăptuită pentru a linişti un om aflat în pragul morţii.

— Deci, asta ai vrut să-mi spui aseară… Că ne vom căsători, pentru a-i face pe plac emirului…

— În parte, e adevărat, Lorna, admise el. Dacă ţi-aş fi vorbit despre acest lucru ieri, n-ai fi fost de acord, deşi căsătoria noastră ţi-a salvat onoarea. Acum porţi numele meu, care e extrem de respectat în acest colţ de lume.

Lorna îi cercetă câteva momente faţa pe care o iubea cu atâta ardoare…

— Am auzit că arabii nu se mulţumesc numai cu o singură soţie, dacă n-o iubesc, spuse ea încet.

— Ai vrea atunci să te întorci în lumea ta? o întrebă el surâzând din colţul gurii.

— Lumea mea? Mi-ai arătat frumuseţile deşertului şi m-ai învăţat să iubesc strălucirea stelelor din aceste locuri… Acum, vrei să mă alungi?

— Ai început să iubeşti deşertul chiar atât de mult? Nu mai eşti rebela dinainte? Parcă acum câteva zile ai vrut să fugi de mine şi de stelele deşertului. Hmm… Mă faci să cred că a-nceput să-ţi placă să stai cu mine. Lorna, ma fille, vrei să rămâi soţia mea?…

Lorna simţi că se înroşeşte de ruşine…

— Domnule… mă puneţi în dezavantaj…

— Asta înseamnă că ţi-e ruşine să mă întrebi dacă vreau cu adevărat această căsătorie?

— Recunosc că mi-ar fi plăcut să doreşti să fii soţul meu pentru ceea ce simţi în sufletul tău şi nu din datorie, spuse ea după ce-şi făcu puţin curaj şi după ce realiză că dragostea e mai importantă decât mândria. Da… Aş vrea să rămânem împreună, dacă şi tu simţi acest lucru…

— Eu? spuse el strângând-o la piept cu putere… Dragostea mea adorată… Îngerul meu dulce şi generos… Ai reuşit să alungi diavolul din inima mea… Eşti viaţa mea… Lumina ochilor mei!… Te-am iubit din momentul în care te-am văzut pentru prima oară. Frumuseţea ta strălucitoare se armonizează atât de bine cu frumuseţea deşertului, iubito, spuse el şi-şi înfundă faţa în părul ei. Am uitat aroganţa mea nemăsurată din clipa în care am dat cu ochii de părul tău ca aurul… Am visat întotdeauna la tine, înţelegi?… Încă dinainte de a şti că exişti… N-am mai putut să te las să pleci, după ce mi-am văzut visul cu ochii… Acum mă poţi înţelege, dragostea

mea?

— Oh, Kasim, spuse ea, mângâind cu delicateţe gâtul care sprijinea capului lui atât de mândru.

Era sigură că orgoliul nu-l lăsase să spună nimănui aceste cuvinte, înainte.

— Eu… mi-am dat seama că te iubesc în timpul furtunii din deşert. Am fi putut muri acolo, amândoi, îmbrăţişaţi pentru totdeauna. Mi-ai salvat viaţa atunci, Kasim.

Lorna îi şopti apoi numele din nou şi din nou şi prinţul îi sărută buzele de fiecare dată.

— Căsătoria noastră e făcută din dragoste, Lorna, şi vreau să nu mai avem niciun secret, unul faţă de celălalt.

— Ce secrete ai tu, Kasim? îl întrebă ea râzând, deşi simţea că nimic nu mai avea importanţă acum pentru ea, decât faptul că şi el o iubea şi o strângea la pieptul lui cu pasiune.

Nu mai rămăsese nimic din fata rece care fusese la sosirea în Orient… Un bărbat adevărat, un bărbat al deşertului reuşise să-i topească inima.

— Da… E ceva ce nu ţi-am spus până acum, dragostea mea, spuse el aşezând-o pe pat.

După asta, luă o ţigară din tabachera de pe noptiera alăturată şi o aprinse încet.

Lorna simţi în suflet ghimpele neliniştii… Ce-i va spune?… Că iubise o altă femeie înainte ca destinul să i-l scoată în cale? … Va suporta acest lucru cu stoicism… Doar că… nu putea să nu spere că nu va mai fi interesat de acum încolo de alta.

Prinţul fumă câteva minute fără să spună nimic şi Lorna observă abia atunci vaza cu flori albastre aşezată pe o măsuţă din colţul încăperii. Alături, era portretul unui copil brunet, cu ochi înflăcăraţi, care-i aminti de un grup de băieţi de pe

străzile Parisului…

— Aveam zece ani când mama m-a dus să-mi facă această fotografie, spuse prinţul zâmbind, după ce-i urmări privirile.

— Dacă te-aş fi întâlnit atunci, m-aş fi îndrăgostit de tine, remarcă Lorna, ruşinată.

— E mai bine să mă iubeşti acum, draga mea, râse el amuzat. Cred că mama, de acolo de unde e, ştie că mi-am găsit o fată spirituală şi frumoasă.

— Nu-i spuneai mamă în limba arabă?

— Nu.

— De ce?

— Aşa a dorit ea.

— Şi nu ţi-a spus niciodată de ce?

— Nu, dar probabil nu i-a plăcut cum suna acest cuvânt în limba arabă, râse el încet şi o sărută pe buze. Mama ar fi vrut să învăţ spaniola mai degrabă, decât franceza… Am învăţat şi spaniola, dar tot franceza o vorbesc mai bine. Mama a ţinut un jurnal zilnic, aşa că mi-a prins bine că m-am străduit cât de cât şi cu limba spaniolă, pentru că după moartea ei am putut să citesc cele notate de ea. După ce am citit însă acele pagini, le-am distrus, pentru că erau acolo nişte secrete pe care mama nu le-ar fi împărtăşit nimănui. Acum, vreau să ţi le dezvălui şi ţie, Lorna, pentru că eşti soţia mea.

— Ah, am crezut că o să-mi vorbeşti despre fetele pe care le-ai cunoscut înaintea mea.

— Da?… Am cunoscut câteva la Paris, când eram student. Nu m-am îndrăgostit însă de niciuna dintre ele. Eu iubeam doar deşertul… până te-am cunoscut pe tine… Tu ai… temperamentul deşertului, râse el din nou.

— Dar fetele arabe nu te-au atras niciodată?

— Sunt drăguţe, dar instinctul meu s-a îndreptat întotdeauna spre ce e franţuzesc.

— Franţuzesc?! exclamă Lorna.

— Da… Nu sunt fiul emirului, ci al unui francez care a venit la Sidi Kebir, la un an după sosirea mamei.

Lorna îl privi, uimită.

— Spune-mi totul, te rog, şopti ea.

— Mama nu s-a obişnuit niciodată cu viaţa de la palat, începu el după o ezitare, şi acest francez a fost ca o mană cerească pentru ea. Francezul era tânăr şi extrem de educat… Venise aici să facă cercetări în legătură cu nişte antichităţi. Era un bărbat frumos, din câte am aflat din jurnalul mamei. Justin o plăcuse la rândul lui. Emirul n-a ştiut niciodată să fie o companie plăcută, şi în plus era prea ocupat pentru a sta cu mama mea. Cu Justin era altfel şi în curând prietenia lor s-a transformat într-o dragoste arzătoare. Au început să se întâlnească în apartamentul ei. Francezul însă şi-a terminat treburile şi a plecat. Mama a încercat să-l uite, dar nu peste mult a realizat că era însărcinată… Cu emirul nu se mai culcase, deci copilul nu putea fi decât al francezului. Emirul n-o suspectase, ba mai mult, se bucurase foarte mult când auzise de copil. Cum eu aveam părul negru, nimeni n-a bănuit nimic… Emirul m-a arătat cu mândrie poporului lui. E ciudat că i-am iubit întotdeauna pe arabi, iar ei m-au respectat şi m-au iubit la rândul lor. Mama mi-ar fi spus adevărul, dar n-a apucat să mă vadă matur. Acum că m-am îndrăgostit de tine, îmi e mult mai uşor să înţeleg de ce l-a trădat pe emir… N-a fost niciodată pe gustul ei… Era lipsit de afectivitate… E greu să port pe umeri responsabilitatea de a fi moştenitorul lui, ştiind că nu e tatăl meu, dar oricum Turqeya n-ar fi avut

dreptul să-i preia locul... Eu aş fi fost mult mai fericit să trăiesc în deşert, ca un om obişnuit.

— Şi nici emirului nu-i poţi spune adevărul, acum că este atât de bolnav, replică Lorna îngândurată.

— Nu... Nu voi mai vorbi cu nimeni despre asta.

— Ah, te iubesc, Kasim, spuse Lorna, îmbrăţişându-l cu putere.

— Oamenii de aici spun că tu eşti perla mea, Lorna. Au dreptate... Eşti perla pe care-am găsit-o în deşert... Am dorit întotdeauna o femeie ca tine... Crezi că ai auzit vocea sufletului meu, Lorna?

— Da... inima mea te-a auzit... Îţi aminteşti de floarea albă pe care am scos-o din buzunar în cortul tău? Ţi-am spus că e de la un bărbat pe care-l iubesc. Acest bărbat a fost tatăl meu. A trăit mulţi ani într-o casă din Oaza Fadnei şi după moartea lui am vrut să văd locul unde a stat el, în această parte de lume. De aceea am plecat singură în deşert... Am găsit casă, care era doar o ruină, dar în pragul ei a crescut această floare. Am luat-o cu mine... Doamne, ce teamă mi-a fost de tine în prima noapte petrecută în cortul tău... Am dormit cu floarea aceea pe faţă, de parc-ar fi fost un talisman...

— Îngerul meu... Să nu te mai temi niciodată de mine.

— Întotdeauna o să-mi fie puţin teamă de tine, răspunse Lorna râzând. Câteodată arăţi de-a dreptul fioros, iubirea mea din deşert.

— Poate ne vom mai certa uneori, replică el surâzând, dar după aceea ne vom săruta şi ne vom împăca.

Lorna îi luă capul şi i-l strânse la piept. Florile de iasomie din grădina palatului îşi trimiteau parfumul până la ei prin

fereastra deschisă, ca şi cum ar fi vrut să le dea binecuvântarea.

S-au căutat unul pe celălalt şi s-au găsit în grădina de aur… Grădina iubirii lor…

Sfârşit